

เอกสารวิทยาเขตฯ
ห้ามนำออกจากห้องสมุด
ใช้เฉพาะ ชั้น 5 เท่านั้น

ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

Students's Writing Skill on Thai Language
at Rajamangala University of Technology Krungthep

คณะวิจัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทินประภา จีระพันธุ์
นางสาวจิรรัตน์ เพชรรัตนโมรา
นางสาวอลิสสา คุ่มเคี่ยม

RMUTK - CARIT

ACM
495.918
ท239ท

พ.ศ. 2550

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
Students's Writing Skill on Thai Language
at Rajamangala University of Technology Krungthep

คณะผู้วิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทินประภา จีระพันธุ์
2. นางสาวจิรรัตน์ เพชรรัตนโมรา
3. นางสาวอลิสา คุ่มเคี่ยม

สังกัด

คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์
คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์
คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

RMUTK - CARIT

สนับสนุนโดยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
(งบประมาณผลประโยชน์ประจำปี 2549)

495.918

ท ๒๓๓๓

กิตติกรรมประกาศ

เลขที่ ๐๑๒๖
 เลขที่ ๐๑๒๖
 วันที่ ๑๕/๑๑/๕๓

การวิจัย เรื่องทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
 กรุงเทพฯ สำเร็จลุล่วงด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์จากคณาจารย์ นักศึกษา ที่ให้ข้อมูลและแสดง
 ความคิดเห็นในเรื่องของการเขียนของนักศึกษานำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลที่สมบูรณ์นี้
 คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จของงานวิจัยนี้

เรื่อง ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
 ผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทินประภา จีระพันธุ์
 นางสาวจิรรัตน์ เพชรรัตนโมรา
 นางสาวอลิสา คุ้มเคียม
 หน่วยงาน สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์
 ปี (พ.ศ) 2550

บทคัดย่อ

ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ หาแนวทางแก้ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ และเพื่อเป็นข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทย และการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ซึ่งกลุ่มประชากรเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ระดับปริญญาตรี ที่เรียนวิชาภาษาไทย 1 และวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในภาคเรียนที่ 1 / 2548 และสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน 100 คน ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ปัญหาการเขียนในระดับคำ ระดับประโยคและการจัดเนื้อความ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มี 3 ระดับคือ คำ ประโยค และการจัดเนื้อความ พบว่านักศึกษามีปัญหาในระดับการจัดเนื้อความมากที่สุด คิดเป็น 82.16% จากงานเขียนทั้งหมด รองลงมาคือประโยค คิดเป็น 54.06% และน้อยที่สุดคือระดับคำ คิดเป็น 20.03%

2. แนวทางการแก้ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ แบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่ นักศึกษา อาจารย์ และสังคม นักศึกษาควรศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และทบทวนความรู้พื้นฐานในการใช้ภาษาไทยให้เข้าใจ เห็นความสำคัญของการเขียนให้ถูกต้องคิดและวางแผนก่อนการเขียนทุกครั้งเขียนอย่างรอบคอบและระมัดระวัง ตรวจทานให้ถูกต้อง เปิดพจนานุกรมให้เป็นนิสัย ฝึกเขียนบ่อยครั้ง อ่านหนังสือให้มากและเลือกอ่านสารที่มีคุณภาพ ระมัดระวังเรื่องความแตกต่างของระดับภาษา อาจารย์ควรดูแลการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา จัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านและการเขียน จัดโครงการอบรมการเขียนเฉพาะอย่างให้คำปรึกษาเรื่องการเขียนภาษาไทยแก่นักศึกษา ให้นักศึกษามีโอกาสฝึกเขียนมากขึ้น ตลอดจนติชม

งานเขียนของนักศึกษาทุกครั้ง ครูอาจารย์เป็นแบบอย่างในด้านเห็นความสำคัญของภาษาไทยและ
 ระมัดระวังในการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องในส่วนของสังคม บุคคล และหน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะ
 สื่อมวลชนควรใช้ภาษาในการเขียนอย่างระมัดระวัง เพื่อมิให้เป็นต้นแบบที่ผิดแก่เยาวชน หน่วยงาน
 ที่เกี่ยวข้องควรดูแลในเรื่องการเขียนภาษาไทยของสื่อต่าง ๆ ตลอดจนคุณภาพของสื่อ ผู้ที่มีอำนาจ
 ทางการศึกษาควรเห็นความสำคัญและส่งเสริมวิชาภาษาไทยมากขึ้น ครอบครัวยุคใหม่ให้ความสำคัญ
 ปลุกฝังบุตรหลานให้ใช้ภาษาไทยถูกต้อง และมีส่วนร่วมในการเลือกสารตลอดจนให้ข้อเสนอแนะอย่าง
 ใกล้ชิด

3. ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทย และการเรียนการสอนภาษาไทย
 ได้แก่ นำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงเนื้อหาในหลักสูตรวิชาภาษาไทย เช่น เพิ่มความรู้พื้นฐานในการเขียน
 ให้มากขึ้น เพิ่มการจัดเนื้อความมากขึ้น ฯลฯ ปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเพิ่มการฝึก
 ทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาหลักสูตรวิชาสหสาขาต่าง ๆ ให้จัดหลักสูตรโดยตระหนัก
 ถึงความสำคัญของภาษาไทยมากขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการนำเสนอการจัดทำหลักสูตรให้แก่
 สถาบันต่าง ๆ

Research Title	Students's Writing Skill on Thai Language at Rajamangala University of Technology Krungthep
Researchers	Assistant Professor Tinrapa Jeeraphunthu Miss Jeerarat Patcharatmora Miss Alisa Khumkhiam
Office	Thai Language Department
Year	2007

Abstract

Students's Writing Skill on Thai Language at Rajamangala University of Technology Krungthep , the purpose of this research was to study the problem about Students's Writing Skill on Thai Language at Rajamangala University of Technology Krungthep, to solve the problem about Students's Writing Skill on Thai Language at Rajamangala University of Technology Krungthep, and to suggest for improving Thai Language curriculum and Thai Language instruction at Rajamangala University of Technology Krungthep. The population is the students in bachelor degree that study Thai 1 and Thai for Communication in the first semester in 2005, and interview the instructor 100 persons in 3 levels of students's writing problem ; word , sentence and paragraph.

There are three chractors for the result of this research.

1. Students's writing skill problem the findings of the study were that there are 3 levels of students's writing skill problem. The first level is word , next is sentence and the last is paragraph. The most of students's writing skill problem is paragraph ; 82.16 percentage (1,000 pieces from the students's writing) the second problem is sentence; 54.06 percentage and the least problem is word ; 20.03 percentage.
2. The solution of the problem about students's writing skill can separate 3 parts the students , instructors and the social . The student ought to study many knowledge and review the foundation knowledge in using Thai Language . In addition , proving ,

opening the dictionary , practicing very much, awaring about the differences of language level , making activities to support in reading and writing, making the project about specific writing, consulting about writing skill for the students ,the students have opportunities to write .

3. The suggestion for improving the curriculum of Thai Language and instruction Thai Language is pick the data , which improved about the content of the curriculum of Thai Language such as increase the foundation knowledge in writing skill, increase the paragraph , improve the activities about instruction by practicing in the foundation knowledge in order to develop vocational curriculum and to present about making curriculum for many institutes.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	I
บทคัดย่อ (ภาษาไทย)	II
บทคัดย่อ (ภาษาอังกฤษ)	III
บทที่ 1 บทนำ	
1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	3
4. ขอบเขตของโครงการวิจัย	4
5. การทบทวนวรรณกรรม/สารสนเทศ (Information) ที่เกี่ยวข้อง	4
6. วิธีดำเนินการวิจัย และสถานที่ทำการทดลองเก็บข้อมูล	6
7. ระยะเวลาทำการวิจัย และแผนการดำเนินงานตลอดการวิจัย	7
8. ผลสำเร็จของการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ และ หน่วยงานที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์	7
9. แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยีหรือผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย	8
10. ปัจจัยที่เอื้อต่อการวิจัย (อุปกรณ์การวิจัย, โครงสร้างพื้นฐาน) ฯลฯ	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้อง	9
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
บทที่ 3 ปัญหาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ	
3.1 ปัญหาการเขียนในระดับคำ	18
3.1.1 การสะกดคำผิด	18
3.1.2 การใช้คำ	29
3.2 ปัญหาการเขียนในระดับประโยค	42
3.2.1 ประโยคไม่สมบูรณ์	45
3.2.2 ประโยคที่ใช้คำฟุ่มเฟือย	49
3.2.3 ประโยคที่เรียงลำดับคำผิด	52
3.2.4 ประโยคเว้นวรรคตอนผิด	54

3.3 ปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อหา	57
3.3.1 ไม่มีย่อหน้า	59
3.3.2 ย่อหน้าไม่สมบูรณ์	60
3.3.3 ย่อหน้าขาดเอกภาพ	62
3.3.4 ย่อหน้าขาดสัมพันธ์ภาพ	64
3.3.5 ย่อหน้าขาดสารัตถภาพ	66
บทที่ 4 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	
1. สรุปผลการวิจัย	69
2. อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	73
บรรณานุกรม	75
ภาคผนวก	77
แบบสอบถาม	78
ประวัติผู้วิจัย	80

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงการสะกดคำผิด	20
2 แสดงการใช้คำผิด	30
3 แสดงคำผิดความหมาย	36
4 แสดงโครงสร้างของประโยค	42
5 แสดงปัญหาการเขียนประโยค	43
6 แสดงประโยคไม่สมบูรณ์	47
7 แสดงประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย	52
8 แสดงประโยคที่เรียงลำดับผิด	54
9 แสดงประโยคควรลดทอนผิด	57
10 แสดงปัญหาการเขียนย่อหน้า	58

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ฯ ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ห่วงใยภาษาไทย และทรงเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาไทยเสมอมา ดังกระแสพระราชดำรัสและพระบรมราโชวาทที่ พระราชทานในโอกาสต่างๆ เช่น

“ภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือเป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี”

“เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือให้ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยค นับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาที่สามคือความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเรานึกว่าไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้”

“สำหรับคำใหม่ที่ตั้งขึ้นมีความจำเป็นในทางวิชาการไม่ใช่น้อย แต่บางคำที่ง่าย ๆ ก็ควรจะมี ควรจะใช้คำเก่า ๆ ที่เรามีอยู่แล้ว ไม่ควรจะมาตั้งศัพท์ใหม่ให้ยุ่งยาก”

(กระแสพระราชดำรัส ในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 29 กรกฎาคม 2505)

“ในปัจจุบันนี้ปรากฏว่า ได้มีการใช้ถ้อยคำออกจะฟุ่มเฟือย และไม่ตรงกับความหมาย อันแท้จริงอยู่เนือง ๆ ทั้งออกเสียงก็ไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ถ้าปล่อยให้เป็นไปดังนี้ ภาษาของเราก็มีแต่จะทรุดโทรม ชาติไทยเรามีภาษาของเราใช้เองเป็นสิ่งอันประเสริฐอยู่แล้ว เป็นมรดกอันมีค่าตกทอดมาถึงเราทุกคน จึงมีหน้าที่จะต้องรักษาไว้ ฉะนั้น จึงขอให้บรรดานิสิตและบัณฑิต ตลอดจนครูบาอาจารย์ได้ช่วยกันรักษาและส่งเสริมภาษา ซึ่งเป็นอุปกรณ์และหลักประกันเพื่อความเจริญวัฒนาของประเทศชาติ”

(พระบรมราชาบาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร แก่บัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 9 กรกฎาคม 2512)

การเสริมสร้างการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศไทยนั้น ควรมุ่งเน้นการพัฒนาคนเป็นหลักเมื่อประชาชนส่วนใหญ่มีการศึกษาดี มีความรู้ ความคิดดี ย่อมจะสามารถนำความรู้ความคิดนั้นไปพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ พัฒนาความรู้ และสืบทอดความรู้ไปยังบุคคลอื่น เป็นเครื่องมือในการศึกษาวิชาความรู้ด้านต่าง ๆ การศึกษาภาษาไทยนอกจากจะเป็นภาษาของชาติ ซึ่งต้องช่วยกันอนุรักษ์แล้ว โดยตัวของภาษาไทยเองก็ยังเป็นกุญแจไปสู่การเรียนรู้ สรรพวิชาต่าง ๆ อีกด้วย (กาญจนา นาคสกุล , 2538) การใช้ภาษาไทยเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญอย่างยิ่งของคนไทย เพราะเป็นเครื่องมือของการศึกษาทุก ๆ แขนงสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การเสริมสร้างการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ

นอกจากความสำคัญที่มีต่อการศึกษา ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศที่ยั่งยืนแล้ว ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือการสื่อสารของคนไทย การใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพย่อมทำให้เกิดการสื่อสารที่สัมฤทธิ์ผล การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลช่วยให้กิจการต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างราบรื่น ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน การติดต่อสื่อสารเพื่องานอาชีพสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาทุนทางสังคม แก้ไขปัญหาความยากจนและยกระดับคุณภาพชีวิต

นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติ แสดงถึงเอกราชและเอกลักษณ์ของชาติไทย คนไทยเราโชคดีที่มีภาษาไทยมาตราบฐานใช้เป็นสื่อกลางของคนในชาติ สร้างความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวและยึดเหนี่ยวน้ำใจ สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ความมั่นคงของชาติ จึงเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนที่จะต้องรักษา และสืบทอดภาษาไทย ไว้เป็นสมบัติของชาติต่อไป

การรักษาสืบทอดภาษาไทย ไม่ได้เป็นเพียงหน้าที่ของครูภาษาไทยเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน ที่ควรใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและเหมาะสม ในยุคโลกไร้พรมแดนที่มีข้อมูลข่าวสารแพร่ถึงกันอย่างรวดเร็วไม่มีขอบเขต ต้องการการสื่อสารที่รวดเร็วมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในหลายด้าน รวมทั้งการใช้ภาษาไทยด้วย

จากการสังเกตและสำรวจพบว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดและข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยมากขึ้น เช่น สะกดผิดเป็นจำนวนมาก แม้แต่คำไทยแท้ที่สะกดตรงตามมาตราเขียนประโยคภาษาไทยที่คนไทยอ่านไม่เข้าใจ ไม่มีความต่อเนื่องระหว่างประโยค ใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานภาพบุคคลและกาลเทศะ เป็นต้น แม้ส่วนหนึ่งจะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของภาษา แต่ส่วนใหญ่เกิดจากความผิดพลาดและบกพร่องของผู้ใช้ภาษาเอง

เป็นเหตุให้เสียประโยชน์ หรือเสียหายแก่ผู้รับสารหรือผู้ส่งสาร ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัญหาทักษะการใช้ภาษาเพื่อให้ทราบปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในการใช้ภาษาจริงของนักศึกษา เพื่อนำไปปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย และเป็นแนวทางในการวิจัยหาสาเหตุและแนวทางแก้ไขต่อไป

การใช้ภาษาไทยประกอบด้วยทักษะ 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะทั้ง 4 อย่างนี้มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ากัน เหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาทักษะการเขียน เพราะการเขียนมีหลักเกณฑ์ที่ต้องระมัดระวัง ให้อ้างอิงมากกว่าภาษาพูด เนื่องจากไม่มีบริบทอื่น ๆ ช่วยสื่อความหมายนอกจากถ้อยคำ ในขณะที่การพูดนั้นผู้ฟังสามารถอาศัยบริบทอื่น ๆ เช่น สีหน้า ท่าทาง หรือน้ำเสียงของผู้พูด ตลอดจนสถานการณ์แวดล้อมในขณะนั้นเพื่อแปลความหมาย หากมีข้อผิดพลาดก็อาจแก้ไขโดยการพูดใหม่ได้ เพราะเป็นสถานการณ์เฉพาะหน้า ต่างจากการเขียนซึ่งมักใช้ในโอกาสที่เป็นทางการ เมื่อผิดพลาดแล้วเสียหายมากกว่า อีกทั้งไม่สามารถแก้ไขได้เพราะผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่ได้อยู่ที่เดียวกัน

นอกจากนี้การเขียนยังเก็บข้อมูลได้ง่าย เพราะเป็นการสื่อสารที่เป็นหลักฐานชัดเจน สามารถเก็บข้อมูลจำนวนมาก เพื่อนำมาวิเคราะห์ปัญหา การใช้ภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาทักษะอื่น ๆ ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
2. เพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
3. เพื่อเป็นข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทย และการเรียนการสอนภาษาไทย ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผลการวิจัยจะให้ประโยชน์ ดังต่อไปนี้

1. ได้ทราบข้อมูลปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
2. ได้แนวทางแก้ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

3. ได้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทย และการเรียนการสอน ภาษาไทยในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

4. ขอบเขตของโครงการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยครั้งนี้ ไว้ดังนี้

1. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
2. กลุ่มประชากรที่ศึกษาเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่เรียน วิชาภาษาไทย 1 และภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในภาคเรียนที่ 1/ 2548 โดยการสุ่มตัวอย่าง นักศึกษาจำนวน 200 คน

5. การทบทวนวรรณกรรม/สารสนเทศ (Information) ที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่องสมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการปีที่ 1 ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ของภาควิชา ภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ.2523 ศึกษาลักษณะ ความผิดและความบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2518 -2520 การวิจัยสรุปผลได้ว่าการเขียนภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีทั้งที่ผิดพลาดและบกพร่อง การเขียนผิดพลาดหมายถึงเขียนผิด ไวยากรณ์ หรือผิดแบบภาษา ส่วนการเขียนบกพร่องหมายถึงไม่ได้เขียนผิดไวยากรณ์ หรือแบบ ภาษา แต่ถ้อยคำที่ใช้ยังไม่เหมาะสมไม่สละสลวย หรือไม่กระชับ ความผิดพลาดและบกพร่องนี้ พบทั้งในด้านการเขียนเช่น ตัวสะกด เครื่องหมายต่าง ๆ วรรคตอน และด้านการใช้ภาษาความ ผิดพลาดที่มากที่สุด คือการใช้คำ ส่วนความบกพร่องนั้นส่วนใหญ่เป็นความบกพร่องด้านการใช้ ภาษาไม่สละสลวย พบว่านิสิตทุกปีการศึกษามีความบกพร่องมากกว่าความผิดพลาด

งานวิจัยดังกล่าวเป็นงานวิจัยในปี พ.ศ. 2523 ซึ่งนับว่าเก่ามาก จากนั้นมาภาษาไทย มีการเปลี่ยนแปลงไปอีกตามอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ในปัจจุบันทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษามีข้อผิดพลาดและบกพร่องมากขึ้น อีกทั้งกลุ่มข้อมูลเป็นนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งศึกษาด้านภาษาโดยตรง ได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มที่ใช้ภาษาดีกว่านักศึกษา สาขาอื่น จึงน่าจะมีการศึกษาทักษะการเขียนภาษาไทยในปัจจุบันของนักศึกษสาขาอื่น ๆ เพื่อให้ ได้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอน และได้ข้อสังเกตแนวโน้มการ เปลี่ยนแปลงของการเขียนภาษาไทย ต่อไปในอนาคต

ภาษาทุกภาษาในโลกต่างมีระบบระเบียบของภาษานั้นเอง เพื่อช่วยให้ผู้ใช้ภาษาสื่อสารเข้าใจตรงกัน นักไวยากรณ์เป็นเพียงผู้ที่พยายามค้นให้พบว่า ระเบียบและกฎเกณฑ์ที่แท้จริงในภาษานั้น ๆ คืออะไร ภาษาไทยก็มีระบบระเบียบหรือไวยากรณ์ของภาษาไทย ไวยากรณ์เล่มแรกคือ ไวยากรณ์แนวเดิม จากหนังสือหลักภาษาไทย ของ(พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2461) ได้มีการอธิบายระบบระเบียบของภาษาไทย โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ อักษรวิธี วจีวิภาค วากยสัมพันธ์ และฉันทลักษณ์ ในส่วนอักษรวิธีอธิบายเกี่ยวกับอักษรไทย หลักเกณฑ์การประสมอักษรและการสะกด วจีวิภาคกล่าวถึง คำ และหน้าที่ของคำ โดยแบ่งคำไทยออกเป็น 7 ชนิด วากยสัมพันธ์กล่าวถึงโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ชนิดของประโยค และกลุ่มคำ การร้อยเรียงประโยค การจัดเนื้อความ สุดท้ายคือฉันทลักษณ์ เป็นส่วนที่กล่าวถึง คำประพันธ์ของไทย

วิจิตร ภาณุพงศ์ (2522) ใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างในการอธิบายระบบระเบียบของภาษาไทย ไวยากรณ์โครงสร้างให้ความสำคัญกับรูปภาษาที่สังเกตเห็นได้มากกว่าความหมาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึกนึกคิดที่วัดไม่ได้ แต่ละภาษามีระเบียบที่สังเกตโดยตรงได้เป็นระบบอยู่ 2 ระบบ ได้แก่ ระบบเสียง และระบบคำ ระบบเสียง คือ การจัดระเบียบของหน่วยเสียงเป็นพยางค์และเป็นคำ ส่วนระบบคำ ประกอบด้วย การจัดระเบียบของหน่วยคำเข้าเป็นคำ และการจัดระเบียบของคำเข้าเป็นประโยค ไวยากรณ์โครงสร้างเชื่อว่าระบบไวยากรณ์ไทยเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างคำที่เรียงกันอยู่ในประโยค การจำแนกชนิดของคำจึงทำได้เมื่อพิจารณาตำแหน่งของคำนั้นในประโยคโดยวิธีสร้างกรอบทดสอบ

ต่อมาแม้จะมีทฤษฎีไวยากรณ์อื่น ๆ ที่เป็นที่ยอมรับของนักภาษามากกว่ามาใช้ในการวิเคราะห์ภาษาไทย แต่ ไวยากรณ์ไทยที่อธิบายด้วยไวยากรณ์แนวเดิม และไวยากรณ์โครงสร้าง ยังคงใช้เป็นหลักในการเรียนหลักภาษาไทย ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษามาจนถึงปัจจุบัน และเป็นหลักการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามระบบระเบียบของภาษาไทยที่คนส่วนใหญ่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงนำมาใช้เป็นแนวในการสร้างเกณฑ์การใช้ภาษาเขียนที่ถูกต้อง

ในการใช้ภาษานั้นนอกจากจะคำนึงถึงความถูกต้อง ตรงตามระบบระเบียบของภาษาไทย แล้วควรคำนึงถึงความเหมาะสมด้วย การใช้ภาษาให้ได้ดีนั้นที่สำคัญจะต้องใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งเป็นเรื่องสลับซับซ้อนมากเพราะรวมหมดทุกอย่างตั้งแต่บุคคลที่พูด เวลา สถานที่ การจะเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมในแต่ละกรณีจึงไม่ใช่ของง่าย (วิจิตร ภาณุพงศ์ : 2522)

การใช้ภาษาในการเขียนที่ดีนั้นควรเป็นการเขียนที่สามารถสื่อความหมายแก่ผู้อ่านได้ตรงตามที่ผู้เขียนต้องการ (เทพี จรัสจรวงเกียรติ และพนมพร นิรัญทวี :2538) ได้กล่าวถึงหลักการใช้ภาษาโดยแบ่งออกเป็นเรื่อง ตัวสะกด การันต์ คำ ประโยค และระดับภาษา การเขียนตัวสะกด การันต์เป็นสิ่งที่ควรระมัดระวังให้ถูกต้อง หากไม่แน่ใจควรตรวจสอบจากพจนานุกรม การใช้คำ

ควรใช้คำให้ตรงความหมาย ใช้คำที่กระชับกินความมาก ไม่ใช้คำซ้ำกันมาก และเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสถานภาพและกาลเทศะ วรรคมีดรรชนีในการใช้คำย่อ คำสแลง และคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ ในการแต่งประโยคควรเรียงคำในประโยคให้ถูกต้องและวางส่วนขยายให้ถูกต้องด้วย

ดังนั้นในการพิจารณาปัญหาทักษะการเขียน ผู้วิจัยจึงพิจารณาโดยใช้ทั้งเกณฑ์ความถูกต้องและความเหมาะสม โดยแบ่งเป็นส่วนๆดังนี้

1. ปัญหาการเขียนในระดับคำ
2. ปัญหาการเขียนในระดับประโยค
3. ปัญหาการจัดเนื้อความ

ในการตรวจสอบตัวสะกดการันต์นั้น ผู้วิจัยใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 เป็นเกณฑ์

6. วิธีดำเนินการวิจัย และสถานที่ทำการทดลองเก็บข้อมูล

สถานที่ทำการทดลองเก็บข้อมูล คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. สํารวจข้อมูลปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จากงานเขียนของนักศึกษาในภาคเรียนที่ 1/2548
2. ออกแบบเกณฑ์การตรวจงานเขียนของนักศึกษา
3. ออกแบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน
4. เก็บข้อมูลเพื่อปรับปรุงเกณฑ์การวิเคราะห์ปัญหาทักษะการเขียนของนักศึกษา โดยสุ่มตัวอย่าง 200 ชิ้น จากเรียงความที่กำหนดให้นักศึกษาเขียนในภาคเรียนที่ 2/2548
5. ปรับปรุงเกณฑ์การตรวจงานเขียนของนักศึกษา
6. สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน โดยการสุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน
7. เก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ปัญหาทักษะการเขียนของนักศึกษา จากงานเขียนต่อไปนี้

งานเขียนที่ครูกำหนดให้	3 ครั้ง
ข้อสอบอัตนัยกลางภาค	1 ครั้ง
ข้อสอบอัตนัยปลายภาค	1 ครั้ง

โดยสุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,000 ชิ้น

8. วิเคราะห์ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยจากงานเขียนของนักศึกษา โดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงผลเป็นเปอร์เซ็นต์

9. สรุปและรายงานผล

7. ระยะเวลาทำการวิจัย และแผนการดำเนินงานตลอดจนโครงการวิจัย

แผนการดำเนินงาน	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1) สํารวจข้อมูลปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพฯ												
2) ออกแบบเกณฑ์การตรวจงานเขียนของนักศึกษา												
3) ออกแบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน												
4) เก็บข้อมูลเพื่อปรับปรุงเกณฑ์การวิเคราะห์ปัญหาทักษะการ เขียนของนักศึกษา												
5) ปรับปรุงเกณฑ์การตรวจงานเขียนของนักศึกษา												
6) สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน												
7) เก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ปัญหาทักษะการเขียนของนักศึกษา												
8) วิเคราะห์ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยจากงานเขียน ของนักศึกษา												
9) สรุปและรายงานผล												

8. ผลสำเร็จของการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ และหน่วยงานที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

- ทราบปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
 - ทราบแนวทางแก้ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
 - ได้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทย และการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
- หน่วยงานที่จะได้รับประโยชน์ คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพและสถานศึกษาอื่น ๆ ที่มีการเรียนการสอนภาษาไทย

9. แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยีหรือผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย

เสนอเป็นรายงานการวิจัย เขียนบทความลงเผยแพร่ในวารสารของมหาวิทยาลัยอื่น ๆ และเขียนซีดีรอมแจกให้แผนกวิชาภาษาไทย ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลทั้ง 9 แห่ง

10. ปัจจัยที่เอื้อต่อการวิจัย (อุปกรณ์การวิจัย,โครงสร้างพื้นฐาน ฯลฯ)

10.1 ที่มีอยู่แล้ว กลุ่มข้อมูล คือ นักศึกษาและครูอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ และคณะผู้วิจัยซึ่งมีความรู้ในการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างดี

10.2 ที่ต้องการเพิ่มเติมวัสดุอุปกรณ์ในการจัดทำเอกสาร ได้แก่ กระดาษ ซีดีรอม และการอนุมัติจากผู้บริหาร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องนี้เป็นแนวทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์วิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พระยาอุปกิตศิลปสาร (2544) ได้แบ่งคำเป็น 7 ชนิด คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน ซึ่งสามารถสรุปแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสารได้ ดังนี้

1. คำนาม “นาม” เป็นคำบาสี แปลว่าชื่อ ใช้เรียกคำพวกหนึ่งที่บอกชื่อสิ่งที่มีรูป เช่น คน สัตว์ บ้านเมือง เป็นต้น หรือที่ไม่มีรูป เช่น เวลา อายุ ใจ เป็นต้น นับว่าเป็นคำนามทั้งสิ้น ซึ่งคำนามสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ลักษณะ ดังนี้

1.1 सामानยนาม คำนามที่เป็นชื่อทั่วไป เช่น คน บ้าน เมือง เป็นต้น ซึ่งใช้เรียกกันได้ทั่วไป

1.2 วิสามานยนาม คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะที่สมมติตั้งขึ้นสำหรับเรียก คน สัตว์ และสิ่งของบางอย่าง เพื่อให้รู้ชัดว่า คนนี้ สัตว์ตัวนี้ ของสิ่งนี้ เช่น ชื่อสกุล- มาลากุล ณ สงขลา ฯลฯ ชื่อสัตว์- ช้าง แมว ชื่อสิ่งของ- เรือ เสือ บ้าน

1.3 สมุหนาม คำนามที่เป็นชื่อคน สัตว์ และสิ่งของที่รวมอยู่มาด้วยกัน เช่น ทหารมากด้วยกัน เรียก “กอง” ภิกษุตั้งแต่ 4 รูปขึ้นไป เรียกว่า “สงฆ์” ช้างหลายตัวรวมกันอยู่ เรียกว่า “โขลง” เป็นต้น

1.4 ลักษณะนาม คำนามที่ใช้บอกลักษณะของ सामानยนามอีกทีหนึ่ง เช่น คำเรียกพระว่า “รูป” เรียกสัตว์ว่า “ตัว” เรียกเรือว่า “ลำ” เป็นต้น

1.5 อาการนาม คำนามที่เป็นชื่อแห่งกิริยาอาการ หรือความปรากฏเป็นต่าง ๆ แห่ง คน สัตว์ และสิ่งของซึ่งเนื่องมาจากคำกริยา หรือคำวิเศษณ์ เช่น การกิน การอยู่ ความตาย เป็นต้น

2. คำสรรพนาม “สรรพนาม” เป็นคำที่แผลงมาจากคำสันสกฤต “สรรพ” แปลว่า ทั้งปวง “นาม” แปลว่า ชื่อ รวมกันเข้าเป็นคำสมาส แปลว่า ชื่อทั้งปวง คือ หมายความว่าคำที่เป็นชื่อได้ทุกอย่าง ได้แก่ “คำแทนชื่อ” ซึ่งคำสรรพนามสามารถแบ่งออกได้เป็น 6 ลักษณะ ดังนี้

2.1 บุรุษสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนคำชื่อในการพูดจากัน ซึ่งบุรุษสรรพนามจัดเป็น 3 จำพวกคือ

2.2.1 สรรพนามที่ใช้แทนตัวผู้พูดเอง เรียกว่า “บุรุษที่หนึ่ง” เช่นคำว่า ข้า กู ฉัน ผม ดิฉัน ข้าพระพุทธเจ้า เป็นต้น

2.2.2 สรรพนามที่ใช้แทนชื่อผู้ฟัง เรียกว่า “บุรุษที่สอง” เช่นคำว่า เอ็ง มึง สู้ ท่าน ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท เป็นต้น

2.2.3 สรรพนามที่ใช้แทนชื่อคน สัตว์ และสิ่งของที่พูดถึง เรียกว่า “บุรุษที่สาม” เช่น เขามัน ท่าน พระองค์ เป็นต้น

2.2 ประพันธสรรพนาม คือคำสรรพนามที่ใช้แทนคำนามที่ติดต่อกัน เช่น “ฉันชอบคนคนขยัน” คำ “คน” ที่อยู่ติดต่อกับคำ “คน” ข้างหน้า ต้องใช้ประพันธสรรพนามแทนว่า “ฉันชอบคนที่ขยัน” เป็นต้น และคำประพันธสรรพนามที่ใช้บ่อยโดยมากนั้น คือคำ “ที่ ผู้ที่ ซึ่ง ผู้ซึ่ง”

2.3 วิภาคสรรพนาม คือคำสรรพนามที่ใช้แทนนามข้างหน้า เพื่อจำแนกนามนั้นออกเป็นส่วน ๆ สรรพนามพวกนี้ได้แก่ “ต่าง บ้าง กัน” ซึ่งใช้ต่างกัน ดังนี้

“ต่าง” ใช้แทนนามข้างหน้า เพื่อให้รู้ว่ำนามนั้นจำแนกเป็นหลายส่วน เช่น “ชาวสวนต่างก็ฟันดิน” คำ “ต่าง” ในที่นี่เป็นวิภक्तिการกแทนชาวสวน แสดงว่าชาวสวนแบ่งเป็นหลายพวก แต่ทุก ๆ พวกก็ฟันดินอย่างเดียวกัน

2.4 นิยมสรรพนาม คือ สรรพนามที่ใช้แทนนาม เพื่อให้รู้กำหนดแน่นอน ได้แก่ คำว่า “นี่ นั้น โน่น” มีที่ใช้ต่างกันดังนี้

คำ “นี่” ใช้แทนคำนามที่ใกล้ที่สุด เช่น นี่ของใคร

คำ “นั้น” ใช้แทนนามที่ห่างออกไปจาก เช่น นั้นของใคร

คำ “โน่น” ใช้แทนนามที่อยู่ห่างที่สุด เช่น โน่นคือใคร

2.5 ปฤจฉาสรรพนาม คำสรรพนามที่ใช้เป็นคำถาม เช่น ใครมา

3. คำกริยา คือ คำที่แสดงอาการของนามหรือสรรพนาม เพื่อให้รู้ว่ำนามหรือสรรพนามนั้น ๆ ทำอะไรหรือเป็นอย่างไร ซึ่งคำกริยาสามารถแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

3.1 อกรรมกริยา คือ คำกริยาใดมิใช่ใจความสมบูรณ์ ไม่ต้องมีคำที่เป็นกรรม คือ ผู้ถูกรับข้างท้าย เช่น เขาไป เรามา เขานอน เป็นต้น

3.2 สกรรมกริยา คือ คำกริยาใดมิใช่ใจความไม่ครบบริบูรณ์ในตัว ต้องมีคำที่เป็นกรรมรับข้างท้ายอีก เช่น เขาเห็นคน เขาอยากน้ำ เขาอยากนอน

3.3 วิภตกรรมกริยา คือ กริยาที่ไม่มีเนื้อความในตัว ต้องอาศัยเนื้อความของศัพท์หรือวิภक्तिการก หรือการกอื่นที่อยู่ข้างท้ายเข้าช่วยจึงจะได้ความครบ ได้แก่คำว่า “เป็น เหมือน คล้าย เท่า เป็นต้น เช่น เขาเป็นหมอ เขาเหมือนเด็ก เขาเท่ากับลุงฉัน

3.4 กริยานุเคราะห์ คือ กริยาที่ใช้ช่วยกริยาอื่นให้ได้ความครบตามระเบียบของกริยา ได้แก่คำว่า “คง จะ ถูก อย่า เป็นต้น เช่น เขาคงดีฉัน เขาจะดีฉัน เขาถูกฉันดื้ออย่าทำเขา

4. คำวิเศษณ์ คือ คำจำพวกที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป สำหรับประกอบคำอื่น สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะ

- 4.1 ประกอบคำนาม เช่น ม้าเร็ว
- 4.2 ประกอบคำสรรพนาม เช่น ใครบ้าง
- 4.3 ประกอบคำกริยา เช่น เดินช้า
- 4.4 ประกอบคำวิเศษณ์ด้วยกัน เช่น เขาโง่

5. คำบุพบท คือ คำที่ใช้นำหน้าคำนาม สรรพนาม หรือกริยา เช่น "เขาตีฉันด้วยมือ" "ด้วย" บอกตำแหน่งของคำ "มือ" ว่ามีหน้าที่สำหรับตี เป็นต้น

6. คำสันธาน คือคำพวกหนึ่ง ซึ่งใช้ต่อเชื่อมถ้อยคำให้ติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเชื่อมมี 3 อย่างด้วยกัน คือ

- 6.1 ใช้เชื่อมคำให้ติดต่อกัน เช่น "กับ และ" เช่น "อ่านกับเขียน" "ลูกหลานและเหลน"
- 6.2 ใช้เชื่อมประโยคให้ติดต่อกัน คือ เชื่อมประโยคที่มีความเท่ากันดังคำ "และ" เช่น "ผัวเดินข้างหน้าและเมียเดินข้างหลัง"
- 6.3 เชื่อมให้ความติดต่อกันมี 2 อย่าง คือ

6.3.1 เชื่อมความตอนต้นกับตอนต่อไปให้ติดต่อกัน เช่นกล่าวเนื้อความตอนต้นจบแล้ว ก็ใส่สันธานบางคำ เช่น เพราะฉะนั้น เหตุฉะนั้น เป็นต้น เช่น "เขาไม่อยากจะข้องเกี่ยวกับใคร ฉะนั้นเขาจึงไม่เคยคบเพื่อน"

6.3.2 เชื่อมความในประโยคเดียวกันหรือเรื่องเดียวกันให้มีความติดต่อกัน สละสลวยขึ้น เช่น "เขาก็เป็นคนดีเหมือนกัน คนเราก็ต้องมีผิดพลาดบ้างเป็นธรรมดา"

7. คำอุทาน คือ เสียงที่เปล่งออกมา แต่ไม่มีความแปลเหมือนคำชนิดอื่น เพียงแค่ให้ทราบความต้องการ หรือสนใจใคร่ว่าเป็นอย่อย่างนั้นอย่างนี้เท่านั้น เช่น เออ! เอ๊ะ! โอ๊ย! เป็นต้น

จากการแบ่งคำทั้ง 7 ชนิดตามแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสารนั้น จะสังเกตได้ว่าเป็นการแบ่งตามแบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีทั้งด้านความหมาย ตำแหน่ง และหน้าที่ของคำ จนกระทั่งแนวทางการศึกษาภาษาศาสตร์โครงสร้างที่เน้นการจำแนกคำ ด้วยตำแหน่งโดยอาศัยกรอบประโยคทดสอบ ซึ่งผู้ที่ศึกษาแนวทางนี้ในภาษาไทย คือ วิจิตรน (ภาณุพงศ์ :2520) โดยวิจิตรน มีความเห็นว่า ในการจำแนกคำ ไม่ควรใช้หลายเกณฑ์ปะปนกัน ได้แก่

1. เกณฑ์ความหมายของคำ คือถ้าเราต้องการจะทราบว่าเป็นคำชนิดไหน เราก็ต้องดูว่าคำที่เราต้องการทราบนั้นหมายถึงอะไร เช่น ถ้าเป็นคำเรียกชื่อ คน สัตว์ สิ่งของ ก็เป็นคำนาม ถ้าเป็นคำที่แสดงอาการของคน สัตว์ สิ่งของ ก็เป็นคำกริยา คำที่ประกอบคำอื่นให้มีความหมายต่างออกไปก็เป็นคำวิเศษณ์ เป็นต้น

ตัวอย่าง ก. เหลืองเป็นสีที่ฉันชอบ

ข. ผ้าชิ้นนี้เหลืองแล้ว

ค. น้องใส่เสื้อเหลือง

ในเมื่อคำว่า เหลือง ใช้เรียกชื่อสีชนิดหนึ่ง ถ้ายึดความหมายเป็นเกณฑ์ คำนี้ก็ควรจะเป็นคำนาม ทั้ง 3 กรณี แต่ปรากฏว่าเฉพาะในข้อ ก. เท่านั้นที่ถือกันมาว่าเป็นคำนาม ข้อ ข. และ ค. ไม่ใช่คำนาม

2. เกณฑ์ตำแหน่งของคำ คือ ตำแหน่งที่คำแต่ละคำปรากฏอยู่ แต่ละประโยคจะมีจำนวนตำแหน่งเท่ากับจำนวนคำ เช่น ถ้าประโยคมีคำจำนวน 3 คำ ก็ถือว่าประโยคนั้นมี 3 ตำแหน่ง เป็นต้น คำที่เรียงกันอยู่จะมีตำแหน่งเกี่ยวข้องกันในแง่ที่จะอยู่ หน้า หรือ หลัง กันก็ได้ เมื่อเราสังเกตดูคำต่าง ๆ ในประโยคจากประโยคตัวอย่างจำนวนมากรวมแล้ว เราพอจะตั้งเป็นข้อสมมติฐานขึ้นได้ว่า คำชนิดไหนมักจะปรากฏในตำแหน่ง หน้าหรือหลัง คำจำพวกไหนบ้างต่อไป จึงนำคำเหล่านั้นมาสร้างเป็น “กรอบประโยคทดสอบ” ขึ้นเพื่อทดสอบข้อสมมติฐานที่ได้สร้างขึ้นนั้น อีกทีหนึ่ง แล้วจึงนำกรอบประโยคทดสอบนั้นมาใช้เป็นหลักในการแบ่งคำพูดออกเป็นหมวดคำต่าง ๆ โดยยึดหลักว่าคำที่ปรากฏในตำแหน่งเดียวกันได้ เป็นคำในหมวดคำเดียวกัน ซึ่งแบ่งหมวดคำใหญ่ ๆ 15 หมวด ดังนี้ หมวดคำนาม หมวดคำกริยา หมวดคำช่วยกริยา หมวดคำปฏิเสธ หมวดคำหน้ากริยาและหลังกริยา หมวดคำลงท้าย หมวดคำกริยาวิเศษณ์ หมวดคำพิเศษ หมวดคำสรรพนาม หมวดคำลักษณนาม หมวดคำที่เกี่ยวข้องกับจำนวน หมวดคำที่เกี่ยวข้องกับการกำหนด หมวดคำบอกเวลา หมวดคำบุพบทและหมวดคำเชื่อม

1) เกณฑ์หน้าที่ของคำโดยเฉพาะ หน้าที่ของคำในฐานะที่เป็นส่วนของประโยค การปรากฏร่วมกันของคำ ถือว่าเป็นการแสดงความสัมพันธ์ของคำทางไวยากรณ์แบบหนึ่งด้วย เมื่อปรากฏร่วมกับคำอื่น ทั้งที่เป็นคำชนิดเดียวกันและต่างชนิดกัน อาจจะทำหน้าที่เป็นแบบใดแบบหนึ่ง ดังนี้ คือ

ก. ทำหน้าที่ต่างกัน คือ แยกกันทำหน้าที่คนละอย่าง เช่น ฝนตก คำว่า ฝน ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธาน ตก ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรม เป็นต้น

ข. ทำหน้าที่ร่วมกัน คือ ร่วมกันทำหน้าที่อย่างหนึ่ง เช่น รถคันนี้สวย คำว่า รถ คัน นี้ 3 คำนี้ ร่วมกันทำหน้าที่อย่างหนึ่งคือ เป็นหน่วยประธาน

ด้วยเหตุนี้เราจึงอาจแบ่งคำพูดออกตามหน้าที่ได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

(1) คำหลัก หมายถึง คำที่สามารถทำหน้าที่เป็น “ส่วนของประโยค” ตามลำพังในประโยคเริ่มได้ ซึ่งมีอยู่ 7 หมวด 5 หมวดแรก ได้แก่ คำนาม คำกริยาคำสรรพนาม เช่น

ผมรักคุณ ผม ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธาน คุณ ทำหน้าที่เป็นหน่วย
กรรมตรง

พี่ให้เงินฉัน ฉัน ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรอง

(2) คำไวยากรณ์ หมายถึง คำที่ไม่สามารถทำหน้าที่เป็น “ส่วนของประโยค”
ตามลำพังในประโยคเริ่มได้ จะต้องทำหน้าที่นั้น ๆ ร่วมกับคำหลัก แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 คำขยาย ซึ่งแบ่งได้เป็น คำขยายนาม และคำขยายกริยา

2.2 คำเชื่อม ซึ่งแบ่งได้เป็น คำเชื่อมนาม คำเชื่อมอนุพากย์ และคำ

บุพบท

จากเกณฑ์ทั้ง 3 ที่วจินตน์ได้กล่าวมานั้น กรอบประโยคทดสอบที่ให้ไว้เพื่อใช้จำแนกคำนั้น
ได้เป็นหลักเกณฑ์ให้ผู้วิจัยทางภาษาไทยในรุ่นต่อ ๆ มา แต่ต่างกันพบว่ากรอบประโยคทดสอบนี้ไม่
สามารถใช้ทดสอบทุกคำในภาษาไทยได้ทั้งหมด โดยเฉพาะคำที่เกิดขึ้นใหม่ แต่ก็ถือเป็นหลักเกณฑ์
ที่เป็นแบบแผนสำคัญให้สามารถแยกแยะคำต่าง ๆ ได้

จากการทำความเข้าใจถึงคำชนิดต่าง ๆ ในภาษาไทยแล้ว (เทพี จรัสจรวงเกียรติและพนม
พร นิรัญทวี :2538,35-51) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาไว้ ดังนี้

ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด คำในภาษาไทยจะมีความสมบูรณ์ในตัวเอง นอกจากนี้
การเรียงตำแหน่งของคำในประโยคยังมีความสำคัญต่อความหมายและหน้าที่ของคำ หากเรียงผิด
คำผิดตำแหน่งความหมายจะผิดไปด้วย เช่น เขาชอบมัดข้าว “มัด” เป็นคำกริยา “ข้าว” เป็นกรรม
เขาชอบข้าวมัด “มัด” เป็นคำวิเศษณ์ “ข้าวมัด” เป็นกรรม ความหมายของ “มัดข้าว” กับ “ข้าวมัด”
ดังตัวอย่าง แสดงให้เห็นความสำคัญของการเรียงคำให้ถูกตำแหน่งประโยคตามระเบียบของ
ภาษาไทยเป็นอย่างดี กล่าวได้ว่าลักษณะเฉพาะที่สำคัญของภาษาไทยจึงเป็นเรื่องของคำ และการ
เรียงคำนั่นเอง ดังนั้นการใช้ภาษาให้ได้ผลดีจึงควรเริ่มต้นด้วยการศึกษาเรื่องคำก่อน เพราะ “คำ”
เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การใช้ภาษาได้ผลสมบูรณ์ที่สุด

1. คำ ความหมายของ คำ สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เลือกใช้คำได้อย่างถูกต้องใน
การใช้ภาษา คือ ต้องรู้ความหมายของคำที่นำมาใช้อย่างถูกต้องแน่เสียก่อน แม้คำในภาษาไทยจะเป็น
คำที่มีความหมายในตัวเอง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะนำคำมาใช้ได้ทันที เพราะความหมายของ
คำมีความสัมพันธ์กับตำแหน่งในประโยคด้วย ถ้าเราเปลี่ยนตำแหน่ง ความหมายและหน้าที่ที่จะ
เปลี่ยนตามไปด้วย เช่น

ไก่ขัน ขัน เป็นกริยา หมายถึง อาการร้องเป็นเสียง

ขันใบนี้ ขัน เป็นคำนาม หมายถึง ภาชนะสำหรับตักหรือใส่น้ำ

เขาพูดน่าขัน ขัน เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง น่าหัวเราะ ขวนหัวเราะ

เพราะฉะนั้น จึงควรจะได้ทราบถึงลักษณะที่น่าสนใจในเรื่องความหมายของคำไว้ดังนี้

ก. ความหมายโดยตรง คือ คำที่ทุกคนเข้าใจความหมายได้ตรงกัน และพจนานุกรมได้ให้คำจำกัดความไว้แล้ว เช่น กิน หมายถึง เคี้ยว เคี้ยวกลืน

ข. ความหมายโดยนัย คือ คำที่มีความหมายพิเศษเพิ่มขึ้นจากความหมายโดยตรงจะเข้าใจกันได้หรือไม่มันต้องขึ้นอยู่กับพื้นฐาน ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลและคำที่มาห้อมล้อม(บริบท) อีกด้วย เช่น กิน หมายถึง โกง

ค. คำบางคำมีหลายความหมาย คือ คำ ๆ เดียวสามารถใช้ได้หลายความหมายและอาจทำหน้าที่ต่างกันไปตามแต่ละตำแหน่งของคำนั้น ซึ่งต้องดูบริบทของคำนั้นๆ ด้วย จึงจะเข้าใจอย่างชัดเจน เช่น ตัว มีความหมายหลายอย่างดังนี้

- 1) ตัวแมลงหรือผีเสื้อที่ยังไม่มีปีก คล้ายตัวหนอน
- 2) ชื่อชนชนิตหนึ่ง
- 3) ชื่อขอชนิตหนึ่ง
- 4) ชื่อเครื่องดักสัตว์ชนิตหนึ่ง

ง. คำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกัน อาจแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ดังนั้นการเลือกใช้คำประเภทนี้ ต้องพิจารณาความหมายของแต่ละคำให้ถูกต้องมิฉะนั้นอาจทำให้การสื่อความหมายไม่ตรงตามต้องการได้ เช่น

- 1) จัดจ้าน หมายความว่า ปากกล้า ปากจัด เจ้าคารม
- 2) จัดเจน หมายความว่า สันทัด ชำนาญ

ตัวอย่าง เขาปากคอจัดจ้าน

เรามีความสันตติจิตเจตนาในการทำงาน

2. การแต่งประโยค

ประโยค คือ ถ้อยคำที่มีเนื้อความบริบูรณ์ อาจประกอบด้วยคำคำเดียว หรือคำหลายคำมาเรียงกันตามระเบียบวิธีที่กำหนดไว้ในภาษาก็ได้ ฉะนั้นการแต่งประโยคจึงมีความสำคัญที่ควรคำนึงถึง ดังนี้

2.1 การเรียงคำในประโยคให้ถูกที่ คือ ต้องวาง ประธาน กริยา กรรม ให้ถูกต้องตรงตามตำแหน่งหน้าที่ เพื่อให้ข้อความถูกต้องชัดเจนตามต้องการ เช่น แม่ชวนลูกสาวไปเดินเล่นที่ชายหาด

2.2 การวางส่วนขยายให้ถูกที่ คือ เมื่อต้องการจะขยายส่วนใดของประโยค ก็วางส่วนขยายชิดติดกับส่วนที่ต้องการจะขยาย มิฉะนั้นอาจทำให้เกิดความกำกวมหรือความหมายไม่ตรงตามความต้องการ เช่น

เขาถูกฟ้องฐานหมิ่นประมาทในศาล

ความไม่ชัดเจน

เขาถูกฟ้องในศาลฐานหมิ่นประมาท

ความชัดเจน

จากความรู้เกี่ยวกับคำและการใช้ภาษา ทำให้เห็นภาพรวมของหลักเกณฑ์การใช้ภาษาไทย เพื่อใช้ตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพครั้งนี้

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุวรรณา เกรียงไกรเพชรและคณะ (2523) ได้ศึกษา "สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่างๆ ของคนไทย โครงการปีที่ 1 : ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" ปีการศึกษา 2518-2520 ข้อมูลที่นำมาใช้ได้จากข้อสอบและแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทั้งระดับต้นและระดับปลาย จำนวน 360 ฉบับ โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 เปอร์เซนต์ จากข้อมูลทั้งสิ้น 719 ฉบับ สรุปผลได้เป็น 2 ประการ คือ

1. ลักษณะความผิดและความบกพร่อง ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 ความผิดและความบกพร่องด้านการใช้ภาษา ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาการใช้ภาษาทั้งในแง่ของความผิดและในแง่ของความบกพร่อง การใช้ภาษาผิด หมายถึง ผิดไวยากรณ์ หรือผิดแบบภาษา ส่วนการใช้ภาษาบกพร่อง หมายถึง ไม่ผิดไวยากรณ์ หรือแบบภาษา แต่ถ้อยคำที่ใช้ยังไม่เหมาะสม ไม่สละสลวย หรือไม่กระชับ ในการศึกษาความผิดในการใช้ภาษานั้น ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ภาษาสำหรับบุคคลทั่วไป และภาษาสำหรับบุคคลพิเศษ ได้แก่ ภาษาสำหรับพระมหากษัตริย์ พระบรมวงศานุวงศ์ พระพุทธเจ้าและพระสงฆ์

การใช้ภาษาสำหรับบุคคลทั่วไป มีข้อผิดพลาด ดังนี้

- ก. ใช้คำผิด มี 2 ลักษณะ คือ ใช้คำผิดชนิด และใช้คำชนิดเดียวกันผิดคำ
- ข. ใช้กลุ่มคำและสำนวนผิด มี 3 ลักษณะ คือ เปลี่ยน เพิ่ม และตัดบางคำ
- ค. ใช้ประโยคผิด มี 3 ลักษณะ คือ ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคมีหน่วยประโยคเกิน และประโยคมีการเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ

การใช้ภาษาสำหรับบุคคลพิเศษ มีข้อผิดพลาด ดังนี้

- ก. ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับศัพท์สำหรับพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์
- ข. ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับศัพท์สำหรับพระพุทธเจ้าและพระสงฆ์

การศึกษาค้นคว้าความบกพร่องด้านการใช้ภาษานั้น ผู้วิจัยพบว่าความบกพร่อง แบ่งได้เป็น

3 ประเภท คือ

ก. ใช้ภาษาไม่เหมาะสม มี 4 ลักษณะ คือ ใช้คำและกลุ่มคำต่างระดับ ใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะกับภาษาเขียน ใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะกับเนื้อความ และใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะกับโวหาร

ข. การใช้ภาษาไม่กระชับ มี 6 ลักษณะ คือ ใช้คำและกลุ่มคำที่ความหมายไม่ชัดเจน ใช้คำและกลุ่มคำที่ความหมายขัดแย้งกัน ใช้ประโยคกำกวม ใช้ประโยคไม่ต่อเนื่องกัน ใช้สันธานไม่เหมาะสม และใช้ภาพพจน์สื่อความหมายไม่ชัดเจน

ค. การใช้ภาษาไม่สละสลวย มี 8 ลักษณะ คือ ใช้คำและกลุ่มคำเกิน ใช้คำและกลุ่มคำขาด ใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่ ใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะสม ลำดับคำและกลุ่มคำไม่เหมาะสม ใช้ภาพพจน์ไม่เหมาะสม ใช้ประโยคยาวเกินไป และใช้ประโยคที่มีลักษณะไม่เป็นภาษาไทย

1.2 ความผิดและความบกพร่องด้านการเขียน ดังนี้

ก. การสะกดการันต์ มี 2 ลักษณะคือ สะกดผิดและสะกดหลักัน

ข. การใช้อักษรย่อและเครื่องหมายไปยาล คือ ใช้อักษรย่อในที่ไม่ควรใช้ ใช้อักษรย่อผิดจากที่นิยมใช้ ใช้ไปยาลน้อยและไปยาลใหญ่ในที่ไม่ควรใช้ และไม่ใช้ไปยาลน้อยในที่ควรใช้

ค. การใช้เครื่องหมายอื่น ๆ เช่น ไม้มก อักเจรีย อัญประกาศ จุลภาค เป็นต้น พบว่ามีการใช้ในที่ไม่ควรใช้ ให้ผิดพลาด และไม่ใช้เครื่องหมายเหล่านั้นในที่ที่ต้องใช้

ง. การใช้ตัวเลขแทนตัวอักษร การเว้นวรรคตอนและการขึ้นย่อหน้า มีการใช้ในที่ไม่ควรใช้ ส่วนการเว้นวรรคตอนนั้น คือไม่เว้นในที่ควรเว้น

2. จำนวนความผิดและความบกพร่อง

ความผิดพลาดและความบกพร่องนี้พบทั้งในด้านการใช้ภาษาและในด้านการเขียน ในด้านการใช้ภาษา ความผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำ ส่วนความบกพร่องนั้น ส่วนใหญ่เป็นความบกพร่องด้านการใช้ภาษาไม่สละสลวย ในด้านการเขียน พบว่านิสิตมักเขียนผิดด้านการสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ และการเว้นวรรคตอน

ความผิดและความบกพร่องด้านการใช้ภาษาและการเขียน พบมากที่สุดในงานของนิสิตระดับต้นปีการศึกษา 2518 ความผิดและความบกพร่องด้านการใช้ภาษาพบน้อยที่สุด ในงานของนิสิตระดับปลายปีการศึกษา 2519 ส่วนความผิดและความบกพร่องด้านการเขียนพบน้อยที่สุดในงานของนิสิตระดับต้นปีการศึกษา 2519 และสรุปได้ว่างานของนิสิตทั้งระดับต้นและระดับปลายทุกปีการศึกษา มีความบกพร่องมากกว่าความผิดพลาด

งานวิจัยของภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนี้ จัดเป็น
แนวทางการวิเคราะห์ที่สำคัญสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำมาประยุกต์ใช้วิเคราะห์วิจัยต่อไป

บทที่ 3

ปัญหาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

จากการศึกษาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ พบว่ามีปัญหาในการเขียนมาก เป็นเหตุให้สื่อสารกันไม่ได้ชัดเจน ผู้วิจัยได้แบ่งปัญหาในการเขียนตามโครงสร้างของการเขียนออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

ปัญหาการเขียนในระดับคำ

ปัญหาการเขียนในระดับประโยค

ปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความ

ผลการศึกษาจากการตรวจงานเขียนของนักศึกษาจำนวน 1,000 ชิ้น พบว่าปัญหาที่พบมากที่สุด คือปัญหาในระดับการจัดเนื้อความ นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้คำนึงถึงการจัดเนื้อความก่อนที่จะลงมือเขียน ทำให้เนื้อหาสับสนไม่เป็นระเบียบ รองลงมา ได้แก่ ปัญหาการเขียนในระดับประโยค และปัญหาการเขียนในระดับคำ

จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนกลับพบว่า ปัญหาในการเขียนของนักศึกษาที่พบมากที่สุดคือการสะกดคำ ซึ่งเป็นปัญหาในระดับคำ รองลงมา ได้แก่ ปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความ และปัญหาการเขียนในระดับประโยค ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นเพราะการสะกดคำผิดเป็นสิ่งที่ผู้สอนที่ไม่ใช่ครูภาษาไทยสังเกตได้ง่ายที่สุด อย่างไรก็ตามอาจารย์ 60.15% ได้ตั้งข้อสังเกตว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการตอบข้อสอบอัตนัย เขียนสับสน อ่านเข้าใจยาก และไม่สามารถลำดับเนื้อความให้ต่อเนื่องสอดคล้องกันได้ ปัญหาที่กล่าวนั้นเกิดจากปัญหาการเขียนในระดับประโยค และปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความนั่นเอง

3.1 ปัญหาการเขียนในระดับคำ

คำ คือ หน่วยที่เล็กที่สุดในภาษาที่มีความหมาย แบ่งเป็น การสะกดคำผิด และการใช้คำผิด

3.1.1 การสะกดคำผิด

นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้ เช่น ฮันนาและคณะ (Hanna and other :1971) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำว่าเป็นการถ่ายทอดภาษา เมื่อใดก็ตามที่ต้องการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกเป็นภาษาเขียน จะต้องเกี่ยวข้องกับการสะกดคำโดยเขียนเป็นตัวอักษรลงบนวัสดุให้ผู้อื่นมองเห็นและเข้าใจให้ได้

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

อดุลย์ ไทรเล็กทิม (2528,63) ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำว่าเป็นการเขียนโดยการเรียงลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกดการันต์ภายในคำได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

สมบุญ ศรีจรรย์วตร (2523,12) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเรียงลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ให้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานและตามอักขรวิธี

อรรถพร ภิญโญภาพ (2529,14) อธิบายว่า การเขียนสะกดคำ เป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้อง ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแก่ผู้เรียน และผู้เขียนต้องเข้าใจกระบวนการประสมคำ รู้หลักเกณฑ์ที่จะเรียบเรียงอักษรในคำหนึ่ง ๆ ให้ได้ความหมายที่ต้องการเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร

ดังนั้นการสะกดคำจึงหมายถึงการเขียนโดยการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกดการันต์ภายในคำได้ถูกต้อง ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เพื่อให้ได้ความหมายของคำที่ต้องการ

การสะกดคำเป็นพื้นฐานสำคัญในการเขียน เพื่อที่จะสื่อความหมายได้ถูกต้องชัดเจนและเหมาะสมหากสะกดคำผิด ความหมายอาจผิดไปเป็นเหตุให้การสื่อสารไม่ตรงตามจุดมุ่งหมายได้ในการเขียนนอกจากต้องคำนึงถึงเนื้อความตามวัตถุประสงค์ ส่วนวลีสะกดต้องตามหลักภาษาแล้ว ยังต้องคำนึงถึงเรื่องการสะกดคำอีกด้วย (สาลินี ภูติภินันท์ :2530) นอกจากนี้การสะกดคำ ยังเป็นเครื่องมือวัดระดับการศึกษาของผู้เขียน ส่งผลต่อภาพลักษณ์ของผู้เขียนได้ การเขียนสะกดคำผิดทำให้ผู้อ่านประเมินค่าผู้เขียนต่ำลง การเขียนสะกดคำถูกต้องจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนได้รับความเชื่อถือศรัทธาจากผู้อ่าน (กุหลาบ มลลิกะมาศ และ วิพุธ โสภณพงศ์ 2524 : 7)

เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มข้อมูลซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปี 1 สะกดคำผิดมากกว่าที่ควรจะเป็น แม้ว่าภาษาไทยจะเป็นภาษาแม่ ผู้วิจัยพบว่าจากงานเขียนทั้งหมด 1,000 ชิ้น มีงานเขียนที่ไม่พบการสะกดคำผิดเลย จำนวนเพียง 156 ชิ้น คิดเป็น 15.6% สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน 92.44 % คิดว่าปัญหาในการเขียนของนักศึกษาที่พบมากที่สุด คือ การสะกดคำผิด นักศึกษาปัจจุบันสะกดคำผิดมากขึ้น แม้แต่คำที่สะกดง่ายเป็นปัญหาที่น่าจะแก้ไขโดยเร็ว

จากการตรวจงานเขียนนำร่องเพื่อสร้างเกณฑ์ในการตรวจการสะกดคำ และหลักการสะกดคำ ผู้วิจัยได้แบ่งการสะกดคำผิด ออกตามโครงสร้างของการสะกดคำ ได้แก่ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในส่วนของพยัญชนะประกอบด้วยพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย พยัญชนะต้นมีทั้งที่เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว อักษรควบกล้ำแท้ ควบไม่แท้ และอักษรนำอักษรตาม ส่วนพยัญชนะท้ายนั้นในที่นี้ผู้วิจัยได้รวมตัวการันต์ไว้ด้วย

พบว่าจากงานเขียนจำนวน 1,000 ชิ้น มีคำที่สะกดผิดทั้งหมดจำนวน 3,841 คำ ส่วนใหญ่สะกดผิดที่พยัญชนะ 3,416 คำ คิดเป็น 88.94 % สะกดผิดที่สระจำนวน 189 คำ คิดเป็น 4.92 % และวรรณยุกต์ 236 คำ คิดเป็น 6.14 % ดังตาราง

การสะกดผิด	พยัญชนะ	สระ	วรรณยุกต์	รวม
จำนวนคำ	3,416	189	236	3,841
เปอร์เซ็นต์	88.94	4.92	6.14	100

ตารางที่ 1 แสดงการสะกดคำผิด

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่สะกดผิดที่พยัญชนะ ส่วนสระ และวรรณยุกต์ พบน้อยผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเป็นเพราะรูปพยัญชนะมีจำนวนมากกว่า กล่าวคือมีถึง 44 ตัว ในขณะที่รูปสระมี 21 รูป 32 เสียง และรูปวรรณยุกต์มีเพียง 4 รูป โอกาสที่สับสนในการเขียนสะกดคำจึงมีน้อยกว่าพยัญชนะ

พยัญชนะทุกตัวในภาษาไทย สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวได้ แต่พยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยนั้นเดิมมีเพียง 3 ตัว ได้แก่ ควบ ร ควบ ล และควบ ว ควบได้ 11 เสียง ได้แก่ กร,ขร คร, ตร, ปร, พร, กล, ชล คล, ปล, กว, ขว คว และ พล ผล

แต่ในปัจจุบันคนไทยคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษมากขึ้น ประกอบกับมีคำยืมจากภาษาอังกฤษจำนวนมากในภาษาไทย จึงมีพยัญชนะควบกล้ำมากขึ้น เช่น ทร - จันทรา , พร - ฟรี , บร - เบรก , ดร - ดริม

ปัญหาที่พบในการเขียนพยัญชนะต้นพบว่า พยัญชนะต้นที่สะกดผิดส่วนใหญ่เป็นอักษรควบกล้ำ คิดเป็น 98.61 % จากการสะกดพยัญชนะต้นผิดทั้งหมด ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเกิดจากผู้เขียนออกเสียงไม่ชัดเจน และสะกดตามที่ตนออกเสียง จึงทำให้สะกดผิด พยัญชนะต้นเดี่ยวที่สะกดผิดมีน้อยกว่า

ตัวอย่าง การสะกดผิดที่พยัญชนะต้นเดี่ยว เช่น

คำที่สะกดผิด

เรื่องลาว

ฝ่าฝืน

คำที่สะกดถูก

เรื่องราว

ฝ่าฟัน

คำที่สะกดผิด

เรียงเห็น

ลดน้ำ

ทอดลอย

ข้อพิดพลาต

ร่มจม

ปฏิพาน

ประทาน

กระฉับ

ลดภาละ

คำที่สะกดถูก

เรียงเห็น

รดน้ำ

ถดถอย

ข้อผิดพลาต

ลุ่มจม

ปฏิภาณ

ประธาน

กระชับ

ลดภาระ

นำแปลกใจการสะกดผิดที่พยัญชนะต้นมักจะเป็นคำไทยแท้ ที่สะกดง่าย มากกว่าคำจากภาษาต่างประเทศซึ่งสะกดยาก โดยมากมักเกิดจากความสับสน ในกลุ่มพยัญชนะที่แทนเสียงเดียวกัน หรือเสียงที่คล้ายกัน พยัญชนะที่แทนเสียงเดียวกัน ได้แก่

ข,ช,ค,ค,ม

ฉ,ช

ช,ศ,ษ,ส

ญ,ย ฎ,ด

ฎ,ต

ฐ,ถ,ท,ฒ,ท,ธ

ณ,น

ณ,พ,ภ ฝ,ฟ

ล,ฬ

ห,ฮ

และพยัญชนะที่มีเสียงใกล้เคียงกัน คู่ที่เขียนผิดมากคือ ร กับ ล

ตัวอย่าง การสะกดผิดที่พยัญชนะต้นควบกล้ำ เช่น

คำที่สะกดผิด

กลั่นกลอง

บทร้อยกลอง

โคลงเรื่อง

บทกรอน

ความปองดอง

ขาดแคน

คอบคุม

วิเคาะห์

แผ่นปิว

กระทัตวัด

คำที่สะกดถูก

กลั่นกรอง

บทร้อยกรอง

โคลงเรื่อง

บทกลอน

ความปรองดอง

ขาดแคลน

ครอบคลุม

วิเคราะห์

แผ่นปลิว

กะทัตวัด

นอกจากนี้ยังพบว่าคำที่พยัญชนะต้นเป็นอักษรนำอักษรตาม โดยเฉพาะ ห นำ หรือ อ นำ ก็มักจะเขียนผิด ตัวอย่างเช่น

หน้ารัก (นำรัก) หน้าดู (นำดู) ยาก (อยาก) ยิ่ง (หยิ่ง) เยียดหยาม (เหยียดหยาม)

จากตัวอย่างพยัญชนะต้นที่สะกดผิด สังเกตได้ว่าส่วนใหญ่เกิดจากปัญหาการออกเสียง และการใช้กลุ่มพยัญชนะที่แทนเสียงเดียวกัน และนักศึกษาขาดความระมัดระวังในการเขียนคำเหล่านี้ไม่ได้เป็นคำที่สะกดยากเหมือนคำในบาลีสันสกฤต แต่กลับพบว่ามีการสะกดผิดจำนวนมาก แสดงถึงพื้นฐานการสะกดคำที่อ่อนลงของนักศึกษารุ่นใหม่

การสะกดพยัญชนะท้ายผิด ในจำนวนคำที่สะกดพยัญชนะผิดทั้งหมด 77.13 % เป็นการสะกดพยัญชนะท้ายผิด ในที่นี้รวมตัวการันต์ด้วย ตัวอย่างเช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
สามัคคี	สามัคคี
คณาจารย์	คณาจารย์
หน่วยกิจ	หน่วยกิต
ละเอียด	ละเอียด
วิทยากร	วิทยากร
อุตสาหกรรมณ์	อุตสาหกรรม
บุคคลากร	บุคลากร
โทรศัพท์	โทรศัพท์
ประมาณ	ประมาณ
รชชาติ	รชชาติ
เบญจเพศ	เบญจเพศ
พรรณนา	พรรณนา
ทรัพยากรณ์ธรรมชาติ	ทรัพยากรธรรมชาติ
ประเมิณ	ประเมิน
วิจารณ์	วิจารณ์

พยัญชนะท้ายของคำที่มาจากภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นคำที่ยืมจากภาษาต่างประเทศแบบทับศัพท์ คำในภาษาไทยประกอบด้วยคำยืมจากภาษาต่างประเทศจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นภาษาเขมร บาลีสันสกฤต ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส หรือจีน การยืมคำนั้นมี 2 วิธี ได้แก่ การทับศัพท์ และการบัญญัติศัพท์ใหม่ แต่ที่ทำให้มีปัญหาในการสะกดคือคำทับศัพท์ เนื่องจากเป็นการเขียน

ภาษาเขมร

ตัวอย่าง

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
ดำรงค์	ดำรง
ผจนภัย	ผจญภัย
จันไร	จัญไร
บันเทา	บรรเทา
ผอิน	ผอญ
ลำอาจค์	ลำอาจ

น่าแปลกใจที่พบว่าการสะกดคำไทย ซึ่งตรงตามมาตราตัวสะกด กลับมีการสะกดผิดมากกว่าที่ควรจะเป็น ต่างกันที่คำไทยนั้น ผู้ที่เขียนสะกดผิดมีจำนวนน้อยคนแต่มักจะผิดหลาย ๆ คำ เป็นปัญหาเฉพาะคน ๆ ไป น่าจะเกิดจาก ความรู้พื้นฐานในการเขียนสะกดคำบกพร่อง

ตัวอย่างงานเขียนของนักศึกษาที่สะกดผิดมาก

ปัจจุบันนี้ชุดนักศึกษาได้เปลี่ยนรูปแบบไป มีการประยุกต์(ประยุกต์) นำแฟชั่นสมัยใหม่มาใส่ ทำให้กลายเป็นชุดที่มีความเสี่ยงต่ออาชกรรม (อาชญากรรม) เสือกก็ตัวเล็กมากใส่กันแบบไม่ต้องหาย(หายใจ) กันเลย หายใจแรงมากก็ไม่ได้กลัวกระตุ้ม (กระตุ้ม) จะลุด (หลุด) สำหรับผู้ชายก็มีแฟชั่นเป็นของเขา คือ กางเกงลุดๆ เอวต่ำ หรือกางเกงทรงแดฟ (เดฟ) รองเท้าผ้าใบเก่า ๆ เลานี้ (เหล่านี) เป็นแฟชั่นชุดนักศึกษาแห่งยุคนี้ ชุดและเครื่องหมายยังเป็นสิ่งที่บอกว่าเราศึกษาอยู่ที่สถาบันไหน แต่เครื่องหมายต่างๆเลานี้(เหล่านี) อาจทำให้เรามีการทะเลาะวิวาท(วิวาท)กับนักศึกษาต่างสถาบันได้

การสะกดสระผิด พบว่ามีน้อยมาก มีเพียง 4.92 % จากการสะกดคำผิดทั้งหมด

กลุ่มหนึ่ง เกิดกับสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว เช่น ผิดล้า เป็น ผิดล้าม หยักศก เป็น หยักโคก มาตรฐาน เป็น มาตราฐาน ประณีต เป็นปราณีต

กลุ่มหนึ่งผิดเพราะเขียนตามเสียงพูด เช่น อย่าง เป็น หยั่ง ยัง อย่างไร เป็น ยังไง ยังงัย อย่างนี้ เป็น อย่างเนีย

กลุ่มหนึ่งเกิดจากความสับสนในการเขียนสระใด ซึ่งมี 3 รูป ได้แก่ ใ , ใ, ัย ตัวอย่างเช่น ลำไย (ลำไย) , ท้ามัย (ท่าไม้) , ไบไหน (ไปไหน) , จิตจัย (จิตใจ) , หลงไหล (หลงไหล)

กลุ่มหนึ่งเกิดจากการประวิสรรชนีย์ หรือไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น ศิลปะศาสตร์ (ศิลปศาสตร์), คณะบดี (คณบดี), สดวกสบาย (สะดวกสบาย), ลักษณะนาม (ลักษณนาม)

กลุ่มหนึ่งเกิดจากวางตำแหน่งสระผิด เช่น ศรีษะ (ศรีษะ) เถลิง (เถลิง)

กลุ่มการเขียนตกหล่นหรือไม่ระมัดระวังในการพิมพ์ เช่น น้ำมัน (น้ำมัน) ตัวเกรง (ตัวเกร็ง) วรสาร (วารสาร) เปน (เป็น)

การสะกดวรรณยุกต์ผิด แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ ไม่ใส่รูปวรรณยุกต์หรือใส่รูปวรรณยุกต์เกิน ใส่รูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง และใส่รูปวรรณยุกต์ผิด

การไม่ใส่รูปวรรณยุกต์หรือใส่รูปวรรณยุกต์เกิน เกิดจากความรีบร้อนและขาดความระมัดระวังในการเขียน

ตัวอย่าง เช่น

คำที่สะกดผิด

คลีคลาย

หนังสือ

น้ำมันหัวใจ

สถานที่

พุ่มเพื่อย

ปลูกฝั่งนิสัย

ผู้อ่าน

ไฟไหม

สิ้นเปลือง

น้ำประปา

คำที่สะกดถูก

คลีคลาย

หนังสือ

น้ำมันหัวใจ

สถานที่

พุ่มเพื่อย

ปลูกฝั่งนิสัย

ผู้อ่าน

ไฟไหม้

สิ้นเปลือง

น้ำประปา

การใส่รูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่งเป็นปัญหาการเขียนเฉพาะบุคคล สังเกตได้ว่าผู้ที่ใส่รูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง ก็จะใส่ผิดหลาย ๆ คำ มักจะเกิดกับคำที่มีพยัญชนะต้นหลายตัว

ตัวอย่าง เช่น

คำที่สะกดผิด

เหม่อลอย

สอคคล้อง

นุ่มนวล

คำที่สะกดถูก

เหม่อลอย

สอคคล้อง

นุ่มนวล

ถูกต้อง

ถูกต้อง

ผู้เข้าร่วมงาน

ผู้เข้าร่วมงาน

การใส่รูปวรรณยุกต์ผิด เกิดจากความรู้พื้นฐานเรื่องการผันวรรณยุกต์บกพร่อง หรือมีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากอิทธิพลของภาษาถิ่น

ตัวอย่าง

คำที่สะกดผิด

คำที่สะกดถูก

ข้อบกพร่อง

ข้อบกพร่อง

เชื่อเพลิง

เชื่อเพลิง

คุ่มค่า

คุ่มค่า

หยุดหยั่ง

หยุดหยั่ง

นืดเดียว

นืดเดียว

หน้าดู

นำดู

คล้องแคล้ว

คล้องแคล้ว

กลุ่มหนึ่งเกิดจากคำยืม ในภาษาจีน และญี่ปุ่น นักศึกษาออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องเป็นเหตุให้เขียนรูปวรรณยุกต์ผิดไปด้วย เช่น

คำที่สะกดผิด

คำที่สะกดถูก

ก๊วยเตี่ยว

ก๊วยเตี่ยว

บ๊ะหมี่

บะหมี่

บั้งก็

บั้งก็

ชีอิ้ว

ชีอิ้ว

กุนเชียง

กุนเชียง

สุกียากี้

สุกียากี้

กลุ่มหนึ่งเกิดจากคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ นักศึกษามักเขียนตามการออกเสียงมากกว่าที่จะตรวจสอบการสะกดที่ถูกต้อง เช่น

คำที่สะกดผิด

คำที่สะกดถูก

โครเมี่ยม

โครเมียม

โควต้า

โควตา

เคเบิล

เคเบิล

ก๊อบปี้

ก๊อบปี้

มิเตอร์

มิเตอร์

พลัสติก

พลัสติก

บ๊าสเก็ตบอล

บาสเกตบอล

นอกจากนี้ยังพบคำที่เขียนผิดที่ไม่ได้มาจากการสะกดคำ เช่น มหาวิทยาลัย นักศึกษาส่วนใหญ่เขียนเป็นมหาลัย เกิดจากการพูดย่อ ๆ ตามความนิยม เป็นเหตุให้เขียนผิด นำเป็นห่วงที่พบว่าปัจจุบันเริ่มจะพบว่ามีผู้เขียนคำว่า มหาลัยในสื่อที่แสดงต่อผู้ชมจำนวนมากแล้ว

ผู้วิจัยพบว่าในจำนวนคำที่สะกดผิดทั้งหมด มี คำที่สะกดผิดบ่อยครั้ง กล่าวคือ ปรากฏการสะกดผิดคำเดิมซ้ำกันหลายครั้ง ทั้งในงานชิ้นเดียวกัน และต่างชิ้น ต่างบุคคล เช่น

คำที่มักสะกดผิด

คำที่สะกดถูก

มหาลัย

มหาวิทยาลัย

หน้ารัก

น่ารัก

หน้าเกียจ

น่าเกลียด

หน้าดู

น่าดู

เกิดความรู้ เกิดดความรู้

เกร็ดความรู้

เคียด เครียส เคลียด

เครียด

อนุญาต

อนุญาต

เกมส์

เกม

สังเกต

สังเกต

รชชาติ

ราชาธิ

สีสรร

สีล้น

ผูกพันธิ์

ผูกพัน

อัฒจันทร์

อัฒจันทร์

กฎหมาย

กฎหมาย

บุคคลากร

บุคลากร

โอกาส

โอกาส

เหตุการ เหตุกาล

เหตุการณ์

วิจารณ์

วิจารณ์

ผลเสียที่เกิดจากการสะกดผิด จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน จำนวน 100 คน พบว่าทั้งหมดเห็นความสำคัญของการสะกดผิด และเชื่อว่าการสะกดผิดมีผลกระทบต่อการศึกษา และการประกอบอาชีพ เนื่องจากการสะกดคำผิดทำให้เกิดผลเสียดังนี้

1. สื่อความหมายผิด ผลเสียโดยตรงของการสะกดผิดคือสื่อความหมายผิด เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผล การสื่อความหมายด้วยการเขียนนั้นมีข้อจำกัด คือ เป็นการสื่อสารที่ไม่ได้เผชิญหน้า ไม่มีบริบทอื่นช่วยเหมือนการพูด โดยมากผู้เขียนมักไม่มีโอกาสทราบว่าตนเขียนผิด จนกว่าผลของการสื่อสารผิดจะกลับมาถึงตัว

2. ลดคุณค่างานเขียน การเขียนบางชนิดมาอนุญาติให้มีรอยขีดลบขีดฆ่า หากเขียนผิดก็ต้องเขียนขึ้นใหม่ การเขียนที่มีการสะกดผิดย่อมทำให้คุณค่าของงานเขียนนั้นด้อยลง ไม่ว่าจะเป็นงานเขียนในการศึกษาที่ผู้สอนเป็นผู้ประเมิน เช่น การตอบข้อสอบอัตนัย รายงาน หรือเรียงความหรืองานเขียนเพื่อติดต่อสื่อสารในการทำงาน เช่น บันทึก จดหมายธุรกิจ หรือแม้แต่งานเขียนเชิงสร้างสรรค์ เช่น กวีนิพนธ์ บทความ เรื่องสั้นหากสะกดผิดมาก คุณค่าของเนื้อหา ก็จะลดลงในทันที

3. ผู้อ่านประเมินผู้เขียนต่ำลง นอกจากการสะกดผิดจะลดคุณค่างานเขียนแล้วยังลดคุณค่าผู้เขียนอีกด้วย เนื่องจากการสะกดคำเป็นเครื่องแสดงระดับการศึกษาของผู้เขียนได้ นอกจากนั้นยังใช้เป็นเครื่องมือ ประเมิน ลักษณะนิสัย ความรอบคอบในการทำงานได้ เช่น จดหมายสมัครงาน

4. เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยไม่จำเป็นของคำในภาษาไทย แบบอย่างของการสะกดคำที่ถูกต่อนั้น สามารถตรวจสอบได้จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน แต่เมื่อคำใดคำหนึ่งสะกดผิดกันมาก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานก็จะกำหนดให้สะกดได้ สองอย่าง ทำให้เกิดความสับสนในการสะกดคำมากขึ้น และในที่สุดคำนั้นก็จะเปลี่ยนแปลงการสะกดไป

สาเหตุของการสะกดผิด จากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาจำนวน 1,000 ชิ้นและการสัมภาษณ์อาจารย์ 100 คน สรุปได้ว่า สาเหตุของการสะกดผิดมีดังนี้

1. เกิดจากความรีบร้อน ข้อสอบหรือการเขียนที่มีกำหนดเวลา จะพบการสะกดผิดมากกว่าการเขียนที่ไม่มีกำหนดเวลา แสดงให้เห็นว่าเกิดจากความไม่ระมัดระวังมากกว่าที่จะไม่รู้ว่าคำนั้นสะกดอย่างไร เนื่องจากในงานเขียนขึ้นเดียวกันปรากฏคำเดียวกันหลายแห่ง บางแห่งเขียนผิด บางแห่งเขียนถูก ผู้เขียนซึ่งเป็นกลุ่มข้อมูลมักจะไม่ตรวจทานการเขียนของตนเอง

2. เกิดจากขาดความรู้พื้นฐาน เกิดจากการออกเสียงควบกล้ำไม่ถูกต้อง การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง ความสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด

3. เกิดจากไม่ให้ความสำคัญ ไม่เปิดพจนานุกรมใช้วิธีเดาเมื่อนักศึกษาสะกดคำในภาษาอังกฤษไม่ได้ มักจะเปิดดิกชันนารี แต่หากสะกดคำในภาษาไทยไม่ถูกมักจะใช้วิธีเดา

4. เกิดจากอิทธิพลจากสิ่งอื่น เช่น ตัวอย่างการสะกดผิดจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร การ์ตูน ป้ายโฆษณา ฯลฯ

5. เกิดจากใช้แนวเทียบผิด เนื่องจากเทียบกับคำที่คล้ายกัน เช่น เขียนคำว่าสังเกตเป็นสังเกต เพราะเทียบกับคำว่า สาเหตุ เขียนอนุญาต เป็น อนุญาต เพราะเทียบกับคำว่า ญาติพี่น้อง

6. เกิดจากการอ่านหนังสือน้อย อาจารย์ 69.13 % เห็นว่าการที่นักศึกษาสะกดคำผิดมากขึ้น น่าจะมาจากการอ่านหนังสือน้อย และประเภทของสารที่อ่านก็มีความสำคัญ นักศึกษานิยมอ่านสารที่ไม่สามารถยึดถือเป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาที่ดีได้ และรับอิทธิพลเหล่านั้นมา เช่น ภาษาในการ์ตูนหรือในกระดานสนทนาทางอินเทอร์เน็ต เป้งงัย (เป็นไง) แล้น (แล้ว) ทะเไม (ทำไม)

7. เกิดจากการเขียนน้อย นักศึกษามีโอกาสได้ฝึกเขียนน้อยมาก หากเขียนส่วนใหญ่ก็เป็นการลอกเลียนตัวอย่าง การคัดลอกเพื่อทำรายงาน ไม่ได้ใช้ภาษาของตนเอง โอกาสที่จะทราบข้อบกพร่องและปรับปรุงการเขียนของตนก็มีน้อยเช่นกัน

8. เกิดจากความยากในการสะกดคำของภาษาไทย มีคำยืมจำนวนมาก สะกดไม่ตรงตามที่ออกเสียง มีการันต์

9. เกิดจากอิทธิพลของภาษาอื่น เช่น ภาษาต่างประเทศ ภาษาถิ่น เช่น เครียด

3.1.2 การใช้คำ

คำในภาษาไทยมีจำนวนจำกัดแต่สามารถนำมาเรียบเรียงเป็นประโยคได้ไม่จำกัดจำนวน คลังคำซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ในสมองของแต่ละคนมีจำนวนไม่เท่ากัน ผู้ที่อ่านมาก ฟังมาก มีโอกาสที่จะสะสมคลังคำได้มากกว่าผู้อื่น จึงค่อนข้างได้เปรียบเมื่อต้องการเลือกใช้คำมาสื่อความหมายกับผู้อื่น แต่ทั้งนี้ก็ยังขึ้นอยู่กับวิธีการเลือกใช้คำอย่างมีประสิทธิภาพด้วย ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ระดับปริญญาตรีปี 1 พบว่า มีปัญหาในการใช้คำ ดังนี้

3.1.2.1 การใช้คำผิดความหมาย ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 6 ลักษณะ คือ

1. การใช้คำนามผิด
2. การใช้ลักษณะนามผิด
3. การใช้คำกริยาผิด
4. การใช้คำวิเศษณ์ผิด
5. การใช้คำสันธานผิด
6. การใช้คำบุพบทผิด

3.1.2.2 การใช้คำผิดชนิด แบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะ คือ

1. การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม
2. การใช้คำกริยาแทนที่คำเชื่อม
3. การใช้คำนามแทนที่คำกริยา
4. การใช้คำนามแทนที่คำเชื่อม

3.1.2.3 การใช้คำผิดระดับ

3.1.2.4 การใช้คำซ้ำซาก

3.1.2.5 การใช้คำต่างประเทศ

	การใช้คำผิด				
	ผิดความหมาย	ผิดชนิด	ผิดระดับ	ซ้ำซาก	คำต่างประเทศ
ครั้ง	1,465	861	1,090	321	2,116
เปอร์เซ็นต์	25	15	19	6	36

ตารางที่ 2 แสดงการใช้คำผิด

จากตารางจะเห็นได้ว่าความถี่ของการใช้คำผิดในงานเขียน 1,000 ขึ้น มีความถี่ 5,853 ครั้ง เป็นการใช้คำต่างประเทศมากที่สุด 2,116 ครั้ง คิดเป็น 36 % รองลงมา คือ คำผิดความหมาย 1,465 ครั้ง คิดเป็น 25 % คำซ้ำซาก เกิดน้อยที่สุดกล่าวคือ 6%

พบว่าการใช้คำต่างประเทศปะปนในการเขียนภาษาไทย เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น เพราะมีคำไทยใช้อยู่แล้ว อาจเป็นเพราะความสำคัญของภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล คนไทยเชื่อว่าผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษคือผู้ที่มีความรู้ดี หรือมีการศึกษาสูง นอกจากนั้นยังทันสมัย จึงเป็นคำนิยมอย่างหนึ่ง ทำให้เห็นตัวอย่างการใช้คำภาษาอังกฤษปะปนในการเขียนภาษาไทยอยู่ทั่วไป

นอกจากนี้ ต้องยอมรับกันว่า ในโลกยุคข้อมูลข่าวสาร ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกด้าน ศัพท์บัญญัติ มักจะออกมาไม่ทันการเปลี่ยนแปลง คนทั่วไปใช้คำทับศัพท์นั้นจนคุ้นชินแล้วก็เปลี่ยนแปลงได้ยาก

สาเหตุของการใช้คำผิดนอกจากจะมาจากค่านิยมดังที่กล่าวมาแล้ว ยังเกิดจากนักศึกษาไม่ทำความเข้าใจของคำ รู้จักคำน้อยเกิดจากการอ่านหนังสือน้อย ขาดความละเอียดลออในการพิจารณาความหมายของคำ ขาดความรู้พื้นฐานเรื่องหน้าที่และชนิดของคำ และส่วนหนึ่งเกิดจากภาษาไทยมีคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันจำนวนมาก

3.1.2.1 การใช้คำผิดความหมาย คำคือหน่วยที่เล็กที่สุดในภาษาที่มีความหมาย ดังนั้น คำจึงประกอบด้วย เสียงและความหมาย คำแต่ละคำจะมีความหมายซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยกำหนดความเข้าใจไว้ตรงกัน การใช้คำผิดความหมาย แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. การใช้คำนามผิด เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“บัตรคัดลอก เป็นการคัดลอกบทความหรือเนื้อหาสาระที่เป็นคำพูด”

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

“บัตรคัดลอก เป็นการคัดลอกข้อความหรือเนื้อหาสาระที่เป็นคำพูด” เพราะ

บทความ (น.) หมายถึง ข้อเขียน ซึ่งอาจจะเป็นรายงาน หรือการแสดงความคิดเห็น มักตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ วารสาร สารานุกรม เป็นต้น

ข้อความ (น.) หมายถึง เนื้อความตอนหนึ่ง ๆ ใจความสั้น ๆ ของเรื่อง

ตัวอย่างที่ 2

“โครงการนี้สนองตามแนวพระราชบัญญัติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

“โครงการนี้สนองตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” เพราะ

พระราชบัญญัติ (น.) หมายถึง บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่พระมหากษัตริย์ทรงตราขึ้นโดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา

พระราชดำริ (น.) หมายถึง แนวคิด ความคิด

ตัวอย่างที่ 3

“โครงการที่เขียนขึ้นน่าจะเกิดประโยชน์และมีภาพพจน์ที่ดีต่อองค์กร”

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

“โครงการที่เขียนขึ้นน่าจะเกิดประโยชน์และมีภาพลักษณ์ที่ดีต่อองค์กร” เพราะ

ภาพพจน์ (น.) หมายถึง ถ้อยคำที่เป็นสำนวนโวหารทำให้นึกเห็นเป็นภาพ ถ้อยคำที่เรียบเรียงอย่างมีชั้นเชิงเป็นโวหาร มีเจตนาให้มีประสิทธิผลต่อความคิด ความเข้าใจ ให้จินตนาการและถ่ายทอดอารมณ์ได้อย่างกว้างขวางลึกซึ้งกว่าการบอกเล่าที่ตรงไปตรงมา หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า Figure of Speech

ภาพลักษณ์ (น.) หมายถึง ภาพที่เกิดจากความนึกคิดหรือที่คิดว่าควรจะเป็นเช่น นั้นจินตภาพ หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า Image

ตัวอย่างที่ 4

"ผู้ชมสามารถนำเกล็ดความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้"

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

"ผู้ชมสามารถนำเกร็ดความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้" เพราะ

เกล็ด (น.) หมายถึง ส่วนที่เป็นแผ่น ๆ ซ้อนเหลื่อมกันห่อหุ้มตัวปลาและสัตว์เลื้อยคลานบางชนิด

เกร็ด (น.) หมายถึง ส่วนย่อยหรือส่วนเบ็ดเตล็ด ซึ่งเป็นเรื่องสนุกหรือน่าสนใจที่เล่า หรือเขียนถึงเหตุการณ์สั้น ๆ ตอนใดตอนหนึ่งในชีวิตบุคคลสำคัญ ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นเรื่องจริง เรื่องที่เขียนเล่าถึงบรรยากาศที่น่าสนใจหรือสนุกขบขันในที่ประชุมก่อนจะมีผลสรุปออกมา

2. การใช้ลักษณะนามผิด

ตัวอย่างที่ 1

3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีพระสงฆ์จำพรรษาอยู่น้อยองค์ เนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้น

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีพระสงฆ์จำพรรษาอยู่น้อยรูป เนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

ระเบียงบ้านประดับด้วยหลอดไฟอันเล็กอันใหญ่

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

ระเบียงบ้านประดับด้วยหลอดไฟหลอดเล็กหลอดใหญ่

ตัวอย่างที่ 3

สมโภชน์นั่งรถประจำทางปรับอากาศผ่านทางด่วนเส้นพระราม 9 ทุกวัน

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

สมโภชน์นั่งรถประจำทางปรับอากาศผ่านทางด่วนสายพระราม 9 ทุกวัน

3. การใช้คำกริยาผิด เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“เผยแพร่และประชาสัมพันธ์โครงการ”

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

“เผยแพร่และประชาสัมพันธ์โครงการ ” เพราะ

เผยแพร่ (ก.) หมายถึง ทำให้ขยายออกไป ขยายออกไป เช่น เผยแพร่ศาสนา

เผยแพร่ (ก.) หมายถึง โฆษณาให้แพร่หลาย เช่น เผยแพร่ความรู้

ตัวอย่างที่ 2

“ในปัจจุบันมีการนำทรัพยากรต่าง ๆ ออกมาใช้กันมาก ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการในด้านต่าง ๆ ”

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

“ในปัจจุบันมีการนำทรัพยากรต่าง ๆ ออกมาใช้กันมาก ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการในด้านต่าง ๆ ” เพราะ

สนอง (ก.) หมายถึง ยื่นเรื่องราวความเห็นปฏิบัติ เป็นต้น เพื่อให้ทราบ ให้พิจารณา หรือ ให้สั่งการ

สนอง (ก.) หมายถึง ทำตามที่ได้รับคำสั่งหรือคำขอร้อง เป็นต้น เช่น สนองนโยบายของรัฐบาล

ตัวอย่างที่ 3

“จัดตั้งคณะกรรมการและจัดทำบุคลากรในการทำงาน”

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

“จัดตั้งคณะกรรมการและจัดหาบุคลากรในการทำงาน ” เพราะ

จัดทำ (ก.) หมายถึง ประกอบขึ้น สร้างขึ้น ผลิตขึ้น

จัดหา (ก.) หมายถึง ไปเลือกเฟ้นหา

ตัวอย่างที่ 4

“วัยรุ่นไทยในปัจจุบันหันมาประหยัดอดออม รู้จักการทำงานเพื่อเลี้ยงชีพตัวเองและครอบครัว บรรเทาภาระจากพ่อและแม่”

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

"วัยรุ่นไทยในปัจจุบันหันมาประหยัลดอดออม รู้จักการทำงานเพื่อเลี้ยงชีพตัวเองและครอบครัว แบ่งเบาภาระจากพ่อและแม่" เพราะ

บรรเทา (ก.) หมายถึง ทุเลา หรือทำให้ทุเลา ผ่อนคลาย หรือทำให้ผ่อนคลายลง เบาบาง หรือทำให้เบาบางลง สงบ หรือทำให้สงบ

แบ่งเบา (ก.) หมายถึง แบ่งภาระหนักให้เบาลง

4. การใช้คำวิเศษณมิติ เช่น

ตัวอย่างที่ 1

สมศรีใส่เสื้อสีผุดผาดตา

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

สมศรีใส่เสื้อสีดูจืดจางตา

ตัวอย่างที่ 2

เชิดชัยมีปากจัดจ้านมาก ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

เชิดชัยมีปากกล้าวมาก

ตัวอย่างที่ 3

ฤทัยชนิเขียนงานได้แน่นมาก ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

ฤทัยชนิเขียนงานได้ละเอียดมาก

ตัวอย่างที่ 4

นางร้ายของตัวละครสงเสียงกรีดจนแทบหมดมาก ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

นางร้ายของตัวละครสงเสียงกรีดจนแทบแกว่หมดมาก

5. การใช้คำสันธานมิติ เช่น

ตัวอย่างที่ 1

เขามาสอบปลายภาคไม่ได้และเขาป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

เขามาสอบปลายภาคไม่ได้เนื่องจากเขาป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่

ตัวอย่างที่ 2

เขาสอบตกแม่จะตีเธอ ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

ถ้าเขาสอบตกแล้วแม่จะตีเธอ

ตัวอย่างที่ 3

เธอจะไปซื้อรองเท้าหรือไม่ก็ถุงเท้ากันแน่ ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

เธอจะไปซื้อรองเท้าหรือถุงเท้ากันแน่

ตัวอย่างที่ 4

น้ำตกไหลเร็วแต่แรง ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

น้ำตกไหลเร็วและแรง

6. การใช้คำบุพพทิด เช่น

ตัวอย่างที่ 1

"จัดวิทยากรมาให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการประหยัดและลดการใช้อย่างถูกวิธีทุกสัปดาห์ให้กับสมาชิก"

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

"จัดวิทยากรมาให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการประหยัดและลดการใช้อย่างถูกวิธีทุกสัปดาห์ให้แก่สมาชิก" เพราะ

กับ เป็นคำที่เชื่อมคำหรือความเข้าด้วยกัน มีความหมายว่ารวมกันหรือเกี่ยวข้องกัน
แก่ เป็นคำบุพพทิด ใช้นำหน้านามฝ่ายรับ เช่น แม่ให้เงินแก่ลูก

ตัวอย่างที่ 2

"เนื่องจากปัจจุบันมนุษย์มีความต้องการใช้พลังงานมากขึ้นในเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ "

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

"เนื่องจากปัจจุบันมนุษย์มีความต้องการใช้พลังงานมากขึ้นจากเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ " เพราะ

ใน (บ.) หมายถึง ตรงกันข้ามกับนอก ไม่ใช่ นอก

จาก (บ.) หมายถึง คำนำหน้านามบอกต้นทางที่มา

ตัวอย่างที่ 3

"ขณะผู้พูดควรสบตาแก่ผู้ฟัง"

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

"ขณะผู้พูดควรสบตากับผู้ฟัง" เพราะ

แก่ (บ.) หมายถึง ใช้นำนานามที่เป็นฝ่ายรับ

กับ เป็นการใช้ในลักษณะที่เกี่ยวข้องกัน ติดต่อกัน

ตัวอย่างที่ 4

"เยาวชนรุ่นใหม่รู้จักวิธีการประหยัดพลังงานในรูปแบบต่าง ๆ โดยทางตรงและทางอ้อม"

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

"เยาวชนรุ่นใหม่รู้จักวิธีการประหยัดพลังงานในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม"

เพราะ

โดย (บ.) หมายถึง ด้วย ตาม

ทั้ง เป็นคำสันธาน หมายถึง รวมทั้ง 2 อย่าง

จำนวนของคำผิดความหมายทั้งหมดแสดงเป็นตารางได้ดังนี้

	คำผิดความหมาย					
	นาม	ลักษณนาม	กริยา	วิเศษณ์	บุพบท	สันธาน
ครั้ง	55	87	469	373	195	286
เปอร์เซ็นต์	3.75	5.94	32.01	25.46	13.31	19.52

ตารางที่ 3 แสดงคำผิดความหมาย

จากงานเขียนจำนวน 1,000 ชิ้น พบการเขียนคำผิดความหมาย ความถี่ 1,465 ครั้ง จากตารางจะเห็นได้ว่าคำผิดความหมายที่พบมากที่สุดคือคำกริยา คิดเป็น 32.01 % รองลงมาได้แก่คำวิเศษณ์ 25.46% และ คำสันธาน 19.52%

ผู้วิจัยเชื่อว่า น่าจะเป็นเพราะในภาษาไทยมีคำกริยาที่มีความหมายใกล้เคียงกันจำนวนมาก เป็นเหตุให้นักศึกษาซึ่งมีประสบการณ์ในการอ่านน้อยรู้จักคำน้อย ไม่สามารถแยกความหมายที่ต่างกันเพียงเล็กน้อยได้

มีคำกริยาหลายคำที่ใช้มีดทำ แต่ละคำใกล้เคียงกันมาก เช่น แล ปอก หั่น สับ ขอย เชือด เฉือน กรีด บาก คว้าน ผ่า ฯลฯ

นอกจากนี้ยังมีคำกริยาที่เป็นคำซ้อนซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกัน จำนวนมาก เช่น หนาแน่น แ่นหนา กัดขวาง ขัดขวาง ปลูกปลูก ปลูกปั้น ขัดเกลาก ล้อมกล่า ฯลฯ

จะเห็นได้ว่าคำนามที่ใช้มีความหมายมีจำนวนน้อย เพียง 3.75% น่าจะเป็นเพราะคำนามแต่ละคำจะมีความหมายที่แตกต่างจากคำอื่นอย่างชัดเจน คำนามที่นักศึกษานำมาใช้มีความหมายไม่ได้เกิดจากความสับสนกับคำอื่นที่ความหมายคล้ายกัน แต่เกิดจากไม่รู้ความหมายของคำหรือสับสนกับคำที่ออกเสียงคล้ายกัน ตัวอย่างเช่น

ขอเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในกาลโลก(สากลโลก)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชปฏิสังขรณ์แก่ประชาชน(ปฏิสันถาร)

3.1.2.2 การใช้คำผิดชนิด คำในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 7 ชนิด ได้แก่ คำนาม สรรพนาม กริยา วิเศษณ์ สันธาน บุพบท และคำอุทาน คำแต่ละชนิดสามารถทำหน้าที่ในประโยคได้ต่างกัน การใช้คำผิดชนิด หมายถึง การใช้คำชนิดหนึ่ง ไปแทนที่หรือทำหน้าที่ของคำอีกชนิดหนึ่ง ในประโยค การใช้คำผิดชนิด แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม เช่น

ตัวอย่างที่ 1

เดินเป็นการออกกำลังกายที่ดีที่สุด ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

การเดินเป็นการออกกำลังกายที่ดีที่สุด

ตัวอย่างที่ 2

มีคำพูดหนึ่งที่กล่าวว่า "รักเป็นสิ่งที่ช่วยให้โลกมีความสันติ"

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

มีคำพูดหนึ่งที่กล่าวว่า "ความรักเป็นสิ่งที่ช่วยให้โลกมีความสันติ"

2. การใช้คำกริยาแทนที่คำเชื่อม เช่น

ตัวอย่างที่ 1

การเรียนให้ได้คะแนนดีเป็นสิ่งแสดงได้รับการยกย่องจากคนในสังคม

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

การเรียนรู้ให้ได้คะแนนดีเป็นสิ่งที่แสดงว่าได้รับการยกย่องจากคนในสังคม

ตัวอย่างที่ 2

ต้นไม้จะสูงใหญ่ต้องมีคนที่ทำหน้าที่รดน้ำประจำวัน

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

ต้นไม้จะสูงใหญ่ต้องมีคนช่วยทำหน้าที่รดน้ำประจำวัน

3. การใช้คำนามแทนที่คำกริยา เช่น

ตัวอย่างที่ 1

ครูการสอนวิชาจริยธรรมเพื่อให้นักเรียนเป็นคนดี ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

ครูสอนวิชาจริยธรรมเพื่อให้นักเรียนเป็นคนดี

ตัวอย่างที่ 2

การทำงานที่ดีต้องเป็นเอกภาพ ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

การทำงานที่ดีต้องเป็นเอกภาพ

4. การใช้คำนามแทนที่คำเชื่อม เช่น

ตัวอย่างที่ 1

การทำงานให้ดีเป็นการพิสูจน์ความสามารถการทำงานที่ดีที่สุด

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

การทำงานให้ดีเป็นการพิสูจน์ความสามารถที่ดีที่สุด

ตัวอย่างที่ 2

นิทรรศการในสวนจัดแสดงให้ชมทุกวันเรื่องงานเกษตร

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

นิทรรศการในสวนจัดแสดงให้ชมทุกวันว่าด้วยงานเกษตร

3.1.2.3 การใช้คำมีระดับ ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระดับของภาษาในการสื่อสาร ปัจจัยที่มีผลต่อระดับของภาษา ได้แก่ สถานภาพ บุคคล โอกาส รูปแบบการเขียน และ บริบท

ถ้อยคำที่แวดล้อม บัณฑิตเหล่านั้นกำหนดให้ต้องเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับระดับภาษา การใช้คำผิดระดับ แบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ ดังนี้

1. ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์บุคคล เช่น

ตัวอย่างที่ 1

วันนี้อาจารย์บอกว่าแจะเข้าสอนช้าประมาณ 10 นาที

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

วันนี้อาจารย์ท่านบอกว่าท่านจะเข้าสอนช้าประมาณ 10 นาที

ตัวอย่างที่ 2

ผู้บริหารเขาต้องการให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบ

ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

ผู้บริหารท่านต้องการให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบ

2. ไม่เหมาะสมกับโอกาส เช่น

ตัวอย่างที่ 1

หมายกำหนดการของงานคืนสู่เหย้าจัดขึ้นในเดือนมกราคม

คำว่าหมายกำหนดการใช้สำหรับพระราชพิธี ควรแก้เป็นกำหนดการ

กำหนดการของงานคืนสู่เหย้าจัดขึ้นในเดือนมกราคม

ตัวอย่างที่ 2

บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ฉันขอเชิญประธานกล่าวให้โอวาทเพื่อให้ข้อแนะนำ และกล่าวเปิดการแข่งขัน

ข้อความนี้อยู่ในคำกล่าวรายงาน ซึ่งใช้ในพิธีเปิดงาน จึงควรใช้ระดับภาษาที่เป็นทางการประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว ดิฉันขอเชิญประธานกล่าวให้โอวาทเพื่อให้ข้อแนะนำและกล่าวเปิดการแข่งขัน ณ บัดนี้

ตัวอย่างที่ 3

"การพาดหัวข่าวให้ชาวนั้นน่าสนใจยิ่งขึ้น จะใช้ภาษาที่อ่านแล้วเกิดความสนใจ อยากอ่านเนื้อเรื่องข้างใน"

คำว่าอยาก เป็นภาษาพูดไม่ควรใช้ในการเขียน ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

“การพาตัวข้าวจ้าวให้ข้าวนั้นน่าสนใจยิ่งขึ้น จะใช้ภาษาที่อ่านแล้วเกิดความสนใจ ต้องการ
อ่านเนื้อเรื่องข้างใน”

ตัวอย่างที่ 4

“นวนิยายมีแก่นเรื่องที่สลับซับซ้อน มีตัวละครเยอะ”

เยอะ เป็นภาษาพูด ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

“นวนิยายมีแก่นเรื่องที่สลับซับซ้อน มีตัวละครเป็นจำนวนมาก”

3. ไม่เหมาะสมกับรูปแบบการเขียน รูปแบบการเขียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่กำหนดการ
เลือกใช้คำ เช่นจดหมายธุรกิจ ต้องใช้คำสุภาพเป็นทางการ บทความแสดงความคิดเห็น ควรใช้
คำเข้มข้น เสียดสี เรียงความควรใช้คำที่สละสลวย เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 1

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1 เพื่อบริจาคสิ่งของแก่น้องๆบ้านมหาเมฆ

ควรแก้ไขเป็น

1 เพื่อบริจาคสิ่งของแก่เด็กกำพร้าบ้านมหาเมฆ

ตัวอย่างที่ 2

ตอนนี้สถานศึกษาส่วนใหญ่ มีขยะส่งกลิ่นคละคลุ้งเพิ่มมากขึ้น ทำให้นักเรียน
ในสถานศึกษาเสียสุขภาพจิต

ข้อความนี้อยู่ในหนังสือราชการภายนอก จึงควรใช้ภาษาราชการ ประโยคนี้ควร
แก้ไขว่า

ด้วยขณะนี้สถานศึกษาส่วนใหญ่ เกิดมลพิษจากขยะเพิ่มมากขึ้น ทำให้
นักเรียนในสถานศึกษาเสียสุขภาพจิต

4. ไม่เหมาะสมกับบริบทถ้อยคำ หมายถึงเลือกใช้คำที่ต่างระดับกับคำที่อยู่
แวดล้อม เช่น

ตัวอย่างที่ 1

เพื่อให้เงินบุตรไปโรงเรียนวันละ 40 บาท ประโยคนี้ควรแก้ไขว่า

พอให้เงินลูกไปโรงเรียนวันละ 40 บาท

ตัวอย่างที่ 2

ผู้ชายในปัจจุบันมักไม่ให้เกียรติสตรี ประโยคนี้อาจแก้ไขว่า

ผู้ชายในปัจจุบันมักไม่ให้เกียรติผู้หญิง

ตัวอย่างที่ 3

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านคงจะรับกระผมเข้าทำงาน

ประโยคนี้อาจแก้ไขว่า

กระผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านคงจะรับกระผมเข้าทำงาน

3.1.2.4 การใช้คำซ้ำซาก หมายถึงการใช้คำเดิมซ้ำๆ โดยไม่จำเป็น เช่น

พลังงานก็มีใช้มากขึ้น เด็กรุ่นใหม่ก็จะได้ทำกิจกรรม ผู้ปกครองก็จะได้สอนลูกหลาน

ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นโดยผู้เขียนยกตัวอย่างประกอบความคิดเห็นของผู้เขียน

3.1.2.5 การใช้คำต่างประเทศ หมายถึงการใช้คำทับศัพท์จากภาษาต่างประเทศ เมื่อมีคำนั้นในภาษาไทยอยู่แล้ว

ตัวอย่างที่ 1

เด็กวัยรุ่นในปัจจุบันมักใส่เสื้อผ้าแบนด์เนม และตามแฟชั่น

ประโยคนี้อาจแก้ไขว่า

เด็กวัยรุ่นในปัจจุบันมักใส่เสื้อผ้ายี่ห้อดัง และตามสมัยนิยม

ตัวอย่างที่ 2

นักศึกษาส่วนร่วมกันจัดบอร์ดเพื่อรณรงค์การประหยัดพลังงาน

ประโยคนี้อาจแก้ไขว่า

นักศึกษาส่วนร่วมกันจัดป้ายนิเทศเพื่อรณรงค์การประหยัดพลังงาน

ตัวอย่างที่ 3

การพูดแบบบรรยายสรุป ผู้พูดต้องมีชาร์ตประกอบการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ประโยคนี้อาจแก้ไขว่า

การพูดแบบบรรยายสรุป ผู้พูดต้องมีแผนภูมิประกอบการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 4

โครงการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดมีกิจกรรมหลายอย่าง เช่น เปิดวิดีโอเทป ให้เห็นถึงโทษของยาเสพติด, ถือป้ายเดินรณรงค์บริเวณฟุตบอล, ขอรับบริจาคเงิน โดยให้ผู้สนใจโอนเงินผ่านบัญชีแบงก์กรุงไทยสาขาสวนพลู

ข้อความนี้ควรแก้ไขว่า

โครงการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดมีกิจกรรมหลายอย่าง เช่น เปิดแถบบันทึกภาพ ให้เห็นถึงโทษของยาเสพติด, ถือป้ายเดินรณรงค์บริเวณทางเท้า, ขอรับบริจาคเงิน โดยให้ผู้สนใจโอนเงินผ่านบัญชีธนาคารกรุงไทยสาขาสวนพลู

3.2 ปัญหาการเขียนในระดับประโยค

ประโยค เป็นส่วนประกอบที่เล็กที่สุดในภาษาซึ่งมีเนื้อความสมบูรณ์ สามารถใช้สื่อสารกันได้ เกิดจากการเรียงคำหลายคำตามระบบระเบียบของภาษานั้นๆ ให้มีเนื้อความที่สมบูรณ์ใช้สื่อสารกันได้เข้าใจ

ประโยคในภาษาไทยจำแนกออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่เป็นประธานของประโยคเรียกว่าภาคประธาน และส่วนที่แสดงอาการหรือความเป็นไปของภาคประธานเรียกว่า ภาคแสดง ภาคประธานประกอบด้วย บทประธานและบทขยายประธาน ภาคแสดง ประกอบด้วย บทกริยา, บทขยายกริยา บทกรรม และบทขยายกรรม(กำชัย ทองหล่อ,2495:484)

จากคำอธิบายดังกล่าว สามารถเขียนเป็นโครงสร้างประโยคได้ดังนี้

	ภาคประธาน		ภาคแสดง			
บทขยายกริยา	บทประธาน	บทขยายประธาน	บทกริยา	บทกรรม	บทขยายกรรม	บทขยายกริยา

ตารางที่ 4 แสดงโครงสร้างประโยค

จะเห็นได้ว่าโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ต้องประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ภาคประธาน และภาคแสดง ภาคประธาน ได้แก่ บทประธาน หมายถึงผู้กระทำอาการหรือแสดงสภาพ จะมีบทขยายประธานด้วยหรือไม่ก็ได้ ส่วนภาคแสดง ได้แก่ บทกริยา หมายถึงการกระทำหรือแสดงสภาพ อย่างใดอย่างหนึ่ง หากเป็นกริยาที่ต้องการกรรม ก็จะมีบทกรรมมารองรับ

การวางส่วนขยายในภาษาไทย คำหลักจะอยู่หน้าส่วนคำขยายจะอยู่หลัง จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่าบทขยายประธานจะอยู่หลังบทประธาน บทขยายกรรมจะอยู่หลังบทกรรม ยกเว้นบทขยายกริยาซึ่งจะวางไว้หน้าประโยคหรือท้ายประโยคก็ได้

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ประโยคเป็นหน่วยที่ใช้ในการสื่อสารให้เข้าใจตรงกัน หากประโยคมีข้อบกพร่องเจตนาในการสื่อสารย่อมจะสัมฤทธิ์ผลได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นการสื่อสารด้วยการเขียน ซึ่งปราศจากบริบทอื่น ๆ ที่จะช่วยสื่อความหมาย พบว่าปัญหาในการเขียนประโยคของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ชั้นปีที่ 1 ได้แก่ ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย ประโยคเรียงลำดับคำผิด ประโยคเว้นวรรคตอนผิด ดังตารางที่ 5

ปัญหาการเขียนประโยค	ครั้ง	เปอร์เซ็นต์
ประโยคไม่สมบูรณ์	1,906	40.36
ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย	1,025	21.71
ประโยคเรียงลำดับคำผิด	745	15.78
ประโยคเว้นวรรคตอนผิด	1,046	22.15
รวม	4,722	100.00

ตารางที่ 5 แสดงปัญหาการเขียนประโยค

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่าปัญหาการเขียนในระดับประโยคที่พบมากที่สุด คือ ประโยคไม่สมบูรณ์ 40.36 % รองลงมาได้แก่ ประโยคเว้นวรรคตอนผิด 22.15% และ ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย 21.71% ส่วนประโยคเรียงลำดับคำผิด พบน้อยที่สุดคือ 15.78%

ปัญหาการเขียนในระดับประโยค เป็นปัญหาที่สำคัญมาก เนื่องจากประโยค เป็นหน่วยที่ใช้ในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นประโยคเว้นวรรคตอนผิด ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย หรือประโยคเรียงลำดับคำผิด ย่อมส่งผลให้ความหมายที่ต้องการจะสื่อสารผิดเพี้ยนไป ต่างจากปัญหาการเขียนในระดับคำ ซึ่งผู้อ่านยังพอที่จะคาดเดาคำที่ถูกต้องและแปลความหมายโดยรวมของประโยคได้ ปัญหาการเขียนในระดับประโยค เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้อ่านอ่านงานเขียนแล้วไม่เข้าใจว่าผู้เขียนต้องการจะบอกอะไร

ปัญหาในการเขียนประโยคเกิดจากสาเหตุดังนี้

1. มีจุดมุ่งหมายในการเขียนไม่ชัดเจน ผู้วิจัยพบว่าประโยคไม่ชัดเจน สืบเนื่องจาก ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายไม่ชัดเจน ไม่มั่นใจในสารที่ต้องการจะสื่อ งานเขียนที่มอบหมายให้ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเรียงความ จดหมายต่าง ๆ การตอบข้อสอบอัตนัย ล้วนแต่เป็นการเขียนที่นักศึกษาคิดว่ายาก ไม่มั่นใจในความรู้ของตนที่จะเขียน เมื่อความรู้ความเข้าใจในตัวสารที่จะสื่อไม่ชัดเจน ก็มักจะคำนึงถึงปริมาณที่เขียนแทน มีประโยคจำนวนมากที่ไม่สามารถสื่อความหมายได้ แสดงให้รู้ว่าแม้แต่ผู้เขียนก็ยังไม่แน่ใจจุดมุ่งหมายที่ตนจะเขียน เพียงแต่เขียนไปเรื่อยๆ ให้ความยาวที่ต้องการ
2. ไม่จัดระเบียบความคิดก่อนเขียน ดังนั้นการเรียงลำดับคำในประโยคจึงสับสนตามความคิดของผู้เขียนไปด้วย
3. ไม่รู้ความหมายของคำ หน่วยต่างๆ ที่นำมาประกอบกันเป็นประโยค คือ คำ การไม่รู้ความหมายของคำ ไม่สามารถเลือกคำที่ถูกต้องเหมาะสมได้ ย่อมทำให้ประโยคมีข้อบกพร่อง พบว่าเมื่อใช้คำผิดความหมาย หรือไม่เหมาะสม ความหมายและเจตนาในการสื่อสารของประโยคนั้นก็จะเบี่ยงเบนไป
4. ไม่คำนึงถึงโครงสร้างประโยคในขณะที่เขียน ดังได้กล่าวมาแล้วว่าคนส่วนใหญ่คำนึงถึงโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วย ประธาน กริยา กรรม แต่ในการสอบวิชาภาษาไทยเท่านั้น แต่ในการเขียนข้อความต่างๆ ทั้งในการศึกษา อาชีพ หรือชีวิตประจำวัน น้อยคนที่จะคิดถึงโครงสร้างเหล่านี้ หรือมีโครงสร้างนี้เป็นแบบแผนอยู่ในความคิดเสมอ มักจะเขียนตามความเคยชินจากตัวอย่างที่ได้อ่านพบมากกว่า
5. เลียนแบบประโยคจากภาษาอังกฤษ ตัวอย่างโครงสร้างภาษาที่มีบทบาทสูงในปัจจุบัน คือ ภาษาอังกฤษ บทความ นวนิยาย คำโฆษณา ฯ ลฯ ที่แปลแบบถอดคำต่อคำ จากภาษาอังกฤษ และสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ก็นำมาใช้ต่อ เป็นเหตุให้เด็กรุ่นใหม่เขียนประโยคภาษาไทยด้วยโครงสร้างแบบภาษาอังกฤษกันมาก เพราะในปัจจุบันสื่อเหล่านี้ใกล้ชิดคนไทยยิ่งกว่าหนังสือวิชาการที่ใช้ภาษาตามแบบแผน
6. ไม่รอบคอบ ปัญหาในการเขียนประโยคอาจเกิดจากความรีบร้อน ไม่รอบคอบ ไม่ตรวจทานของผู้เขียนเอง งานเขียนที่พิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์ จะมีข้อผิดพลาด มากในเรื่องการสะกด การเว้นวรรค การแลกคำระหว่างบรรทัด แม้โปรแกรมจะมีเครื่องมือตรวจตัวสะกด แต่ก็ไม่สามารถเชื่อถือได้ทั้งหมด จึงเป็นหน้าที่ของผู้เขียนที่จะตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะส่งพิมพ์
7. เชื่อว่าประโยคที่ยาวสื่อความหมายได้ดีกว่าประโยคสั้น ความเชื่อนี้ไม่ได้ถูกต้องเสมอไป จากข้อมูล จะพบประโยคฟุ่มเฟือยจำนวนมากที่เขียนให้สั้นลงได้ และมีความหมายกระชับชัดเจนกว่าเดิม

8. อ่านหนังสือน้อย โดยเฉพาะหนังสือที่ใช้ภาษาไทยดี เป็นแบบอย่างที่ดี สังเกตได้ว่าหนังสือที่นิยมอ่าน และมีชื่อเสียงมักจะเป็นหนังสือแปล หนังสือที่วางจำหน่ายในท้องตลาด ไม่ได้มีการควบคุมคุณภาพเท่าที่ควร นิติสารมักจะใช้ภาษาพูดปะปนกับภาษาเขียน การดูงานญี่ปุ่น นิยายสมัยใหม่ที่ย้ายมาจากการดู เหล่านี้คือแบบอย่างในการเขียนของเด็กไทยทั้งสิ้น

9. มีประสบการณ์การเขียนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเขียนที่มาจากความคิดของตนเอง ทำให้ไม่ได้ฝึกจัดระเบียบความคิด และการถ่ายทอดความคิดที่มีระเบียบให้เป็นประโยค

3.2.1 ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคที่สมบูรณ์ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง หากขาดส่วนใดส่วนหนึ่ง ก็จะไม่สามารถสื่อความหมายที่สมบูรณ์ได้ ไม่ว่าจะเป็นส่วนขยายที่ยาวเพียงไรก็ไม่ใช่อะไร ประโยคสมบูรณ์

3.2.1.1 ขาดภาคประธาน

บทประธาน ประธานเป็นผู้แสดงอาการหรือแสดงสภาพ เป็นส่วนประกอบสำคัญในประโยค เมื่อขาดประธาน ประโยคก็จะไม่สมบูรณ์หรือไม่เป็นประโยค กลายเป็นเพียงกลุ่มคำ ในบางกรณีอาจจะประธานได้เมื่อใช้ประธานร่วมกับประโยคอื่น หรือเป็นประโยคคำสั่ง หรือประโยคขอร้อง ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าประธานคือผู้รับสารนั่นเอง แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือประโยคที่ขาดบทประธาน โดยประโยคที่นำมาก่อนไม่สามารถบ่งชี้ประธานที่ขาดไป ตำแหน่งที่ขาดไปจะเป็นอะไรก็ได้

ตัวอย่าง นายพรานไปนั่งห้างยิงสัตว์ ที่เขายังได้ตัวใหญ่มาก
ควรแก้เป็น นายพรานไปนั่งห้างยิงสัตว์ สัตว์ที่เขายังได้ตัวใหญ่มาก

ตัวอย่าง เดินหน้าต่อไป
ควรแก้เป็น พวกเราเดินหน้าต่อไป

ตัวอย่าง เร่งปลูกต้นไม้
ควรแก้เป็น เทศบาลตำบลหัวหินเร่งปลูกต้นไม้

บทขยายประธาน บทขยายประธานเป็นคำเสริมที่จะมีหรือไม่มีก็ได้ แต่พบว่าบางประโยคที่ไม่มีบทขยายประธาน ทำให้เนื้อความมีความหมายไม่ชัดเจน หรือไม่สมเหตุสมผล หากมีบทขยายประธานจะทำให้ประโยคนั้นมีความหมายที่ชัดเจนสมเหตุสมผลมากขึ้น

ตัวอย่าง แมลงกระพือปีกเร็วมาก
ควรแก้เป็น แมลงปีกแข็งกระพือปีกเร็วมาก

ตัวอย่าง ปลาเป็นสัตว์ดุร้าย
ควรแก้เป็น ปลาปิ่นยาเป็นสัตว์ดุร้าย

ตัวอย่าง กบร้องเสียงดัง
ควรแก้เป็น กบตัวโตร้องเสียงดัง

3.2.1.2 ขาดภาคแสดง ดังได้กล่าวมาแล้วว่าประโยคบางประโยคอาจจะประธานได้ แต่ถ้าขาดภาคแสดง จะไม่สามารถเป็นประโยคที่สื่อสารได้เลย เพราะภาคแสดงเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดเรื่องราว หรือความเคลื่อนไหว

บทกริยา

ตัวอย่าง ขั้นตอนสุดท้ายของการเขียน ที่จะขาดเสียมิได้ / เพราะจะทำให้ผิดพลาดหากไม่

ตรวจทาน

ควรแก้เป็น ขั้นตอนสุดท้ายของการเขียน ที่จะขาดเสียมิได้คือการตรวจทาน

ตัวอย่าง ดอกบัวตองสะพรั่งทั่วท้องทุ่ง

ควรแก้เป็น ดอกบัวตองบานสะพรั่งทั่วท้องทุ่ง

ตัวอย่าง การบันทึกข้อมูลลงในบัตรบันทึกชนิดสรุปความและคัดลอก

ควรแก้เป็น ควรบันทึกข้อมูลลงในบัตรบันทึกชนิดสรุปความและคัดลอก

ตัวอย่าง ฟ้าคะนองเปรี้ยงลงหลังตึก

ควรแก้เป็น ฟ้าคะนองผ่าเปรี้ยงลงหลังตึก

บทขยายกริยา

ตัวอย่าง น้องข้างบ้านร้องไห้จนฉันรู้สึกหนักหนู

ควรแก้เป็น น้องข้างบ้านร้องไห้ดังลั่นจนฉันรู้สึกหนักหนู

ตัวอย่าง เขาปฏิบัติตามกฎจราจรหลังจากประสบอุบัติเหตุครั้งนั้น

ควรแก้เป็น เขาปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัดหลังจากประสบอุบัติเหตุครั้งนั้น

ตัวอย่าง เด็กวัยรุ่นเรียนรัฐวิฑพอมีพอกิน
 ควรแก้เป็น เด็กวัยรุ่นควรเรียนรัฐวิฑพอมีพอกิน

บทกรรม

ตัวอย่าง ฟ้าผ่า
 ควรแก้เป็น ฟ้าผ่าตันไม้
 ตัวอย่าง สมชายซื้อจากบริษัทสมศรี
 ควรแก้เป็น สมชายซื้อคอมพิวเตอร์จากบริษัทสมศรี
 ตัวอย่าง ผู้เขียนต้องการให้แก้ปัญหการศึกษาไทย
 ควรแก้เป็น ผู้เขียนต้องการให้รัฐบาลแก้ปัญหการศึกษาไทย

บทขยายกรรม บทขยายกรรมก็เช่นเดียวกับบทขยายกริยา กล่าวคือเป็นส่วนประกอบที่เสริมให้ประโยคชัดเจนยิ่งขึ้น บางประโยคเมื่อขาดบทขยายกรรมจะทำให้ไม่สอดคล้องกับบริบทอื่น

ตัวอย่าง พ่อซื้อบ้านให้เราได้ไปพักผ่อนในช่วงฤดูร้อน
 ควรแก้เป็น พ่อซื้อบ้านตากอากาศให้เราได้ไปพักผ่อนในช่วงฤดูร้อน
 ตัวอย่าง พี่ชายของเธอชอบทะเลจึงเป็นทหาร
 ควรแก้เป็น พี่ชายของเธอชอบทะเลจึงเป็นทหารเรือ
 ตัวอย่าง เติชชัยชอบอ่านการ์ตูนและคลั่งไคล้โคนันมาก
 ควรแก้เป็น เติชชัยชอบอ่านการ์ตูนญี่ปุ่นและคลั่งไคล้โคนันมาก

ประโยคไม่สมบูรณ์						
	ขาดภาคประธาน		ขาดภาคแสดง			
	บทประธาน	บทขยายประธาน	บทกริยา	บทขยายกริยา	บทกรรม	บทขยายกรรม
ครั้ง	347	177	1145	142	32	63
เปอร์เซ็นต์	18.21	9.29	60.07	7.45	1.68	3.31

ตารางที่ 6 แสดงประโยคไม่สมบูรณ์

จากตารางที่ 6 พบว่าประโยคไม่สมบูรณ์ที่พบ 1,906 ครั้ง ประกอบด้วยประโยคขาดภาคประธาน 27.50% และประโยคที่ขาดภาคแสดง 72.50% จะเห็นได้ว่าปัญหาส่วนใหญ่ในการเขียน

ประโยคที่ไม่สมบูรณ์เกิดจากขาดภาคแสดง ภาคแสดงที่ขาดมากที่สุดคือบทกริยา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของประโยค

ผู้วิจัยพบว่าประโยคที่ขาดภาคแสดงเกิดจากผู้เขียนใช้วิธีขยายความต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ จนลืมกริยาหลักของประโยค ตัวอย่างเช่น

อาหาร

อาหาร/หลากหลาย

อาหารหลากหลายที่เรานิยมรับประทาน

อาหารหลากหลายที่เรานิยมรับประทานไม่ว่าจะเป็นอาหารนานาชาติหรืออาหารไทย

อาหารหลากหลายที่เรานิยมรับประทานไม่ว่าจะเป็นอาหารนานาชาติหรืออาหารไทยซึ่งมีรสจัด

จะเห็นได้ว่าเมื่อเขียนโดยใช้วิธีขยายความต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ จนยาวเป็นย่อหน้าแล้ว ผู้เขียนซึ่งความรู้พื้นฐานเรื่องประโยคไม่ดีนัก ก็มักจะเข้าใจไปว่าบทกริยาในประโยคย่อยซึ่งเป็นส่วนขยายนั้นคือบทกริยาของประโยคหลักที่ขาดหายไป

การเขียนในลักษณะนี้เป็นโครงสร้างของข้อความแบบภาษาอังกฤษ และพบมากในหนังสือพิมพ์ไทย

ตัวอย่าง ย่อหน้าที่ไม่เป็นประโยคในหนังสือพิมพ์

จากกรณีที่ น.ส.กษิตินาถ นุ่นแก้ว อายุ 23 ปี และ น.ส.พิชญา ประทุมวัลย์ อายุ 20 ปี สองนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ทุนสเด็กหมูที่ร้านชื่อดัง สาขาหาดใหญ่ จ.สงขลา ซึ่งตั้งอยู่ที่ ลีการ์เดนส์พลาซ่า อ.หาดใหญ่ ปรากฏว่าเมนูสเด็กดังกล่าวนั้นมีหนอนจำนวนมาก และเมื่อกลับถึงที่พัก ได้เกิดอาการท้องเสียอย่างรุนแรง จนต้องเข้ารับการรักษาดูที่โรงพยาบาล ซึ่งแพทย์ระบุว่าผู้ป่วยทั้งสองคนเป็นโรคท้องเสียเฉียบพลันอันเนื่องมาจากอาหารเป็นพิษ

(คมชัดลึก วันอังคารที่ 27 กุมภาพันธ์ 2550 หน้า 14)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าข้อความนี้ยาวเป็นย่อหน้าแต่เมื่อพิจารณาเนื้อความแล้วจะพบว่ายังไม่เป็นประโยค เนื่องจากข้อความที่ขีดเส้นใต้เป็นการขยายความคำว่ากรณี สังเกตได้จากประพันธรรพนาม “ที่”

ตัวอย่าง ส่วนที่มีการมองว่า ขณะนี้มีความอึดครึ้มและสับสนของสื่อมวลชน โดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์ที่กำลังถูกบอกเลิกสัญญาหรือสื่อที่กำลังเปิดใหม่ และกำลังดึงเอามวลชนมาเป็นพวก ซึ่งส่งผลต่อความสมานฉันท์และอาจกลายเป็นปัญหาวิกฤตในอนาคต

(คมชัดลึก วันอังคารที่ 27 กุมภาพันธ์ 2550 หน้า 14)

ตัวอย่างที่สองก็เช่นเดียวกันส่วนที่ขีดเส้นใต้ขยายความคำว่าส่วนสังเกตได้จากประพันธรรพนาม “ที่” และส่วนที่ขีดเส้นใต้และเป็นตัวเอนขยายความ การมอง สังเกตได้จากประพันธรรพนาม “ว่า”

อีกกรณีหนึ่งที่พบมาก คือลักษณะการทำให้เป็นนามแบบภาษาอังกฤษ ทำให้ทั้งประโยคกลายเป็นกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม ด้วยการเติมคำว่า การ,ความ,การที่ เข้าไปหน้าประโยค

ตัวอย่างเช่น

เขาเดินทางไปประเทศอังกฤษ

เป็นประโยคสมบูรณ์

การที่เขาเดินทางไปประเทศอังกฤษ

ไม่เป็นประโยคเพราะขาดภาคแสดง

ดังนั้นผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเหตุที่เขียนประโยคไม่สมบูรณ์น่าจะมาจากอิทธิพลของโครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ ซึ่งปรากฏในภาษาสื่อมวลชน กลุ่มข้อมูลทุกคนตอบได้ว่าโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ประกอบด้วย ประธาน กริยา กรรม แต่เมื่อเขียนประโยคจริง ๆ ไม่มีใครนึกถึงโครงสร้างนี้ หากแต่เขียนโดยเลียนแบบการเขียนที่เห็นมากที่สุดในชีวิตประจำวัน คือภาษาสื่อมวลชน

3.2.2 ประโยคที่ใช้คำฟุ่มเฟือย หมายถึง ประโยคที่มีหน่วยของประโยคเกินโดยไม่จำเป็น เนื่องจากส่วนที่เกินมาไม่มีความหมายเพิ่มเติม มีความหมายซ้ำ หรืออาจขัดแย้งกับเนื้อความอื่นๆ ทำให้ประโยคผิดความหมายที่ต้องการจะสื่อสารไป ผู้วิจัยสังเกตว่ากลุ่มข้อมูลนิยมเขียนประโยคยาวๆ มากกว่าประโยคสั้น ทั้งที่ความจริงประโยคที่ยาวกว่าไม่ได้สื่อความหมายได้มากกว่าเสมอไป หากประโยคนั้นวกวน ใช้คำที่มีความหมายซ้ำ หรือ มีกลุ่มคำที่ไม่ได้สื่อความหมายใดใดเพิ่มเติม ผู้วิจัยพบว่าประโยคที่ใช้คำฟุ่มเฟือย สามารถแบ่งออกได้ดังนี้

3.2.2.1 ใช้คำหรือกลุ่มคำที่ไม่มีความหมายเพิ่ม การใช้คำหรือกลุ่มคำที่ไม่มีความหมายพบว่ามีการใช้คำบุพบทในที่ที่ไม่จำเป็น การใช้คำหรือกลุ่มคำวิเศษณ์ที่ไม่มีความหมายเพิ่ม และการทำกริยาให้เป็นนามโดยไม่จำเป็น

ตัวอย่าง หนังสือเล่มนี้มีคุณค่าในตัวของมันเอง

ควรแก้เป็น หนังสือเล่มนี้มีคุณค่า

ตัวอย่าง ในการสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นเราต้องสนใจในความหมาย

ควรแก้เป็น ในการสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นเราต้องสนใจความหมาย

ตัวอย่าง นักศึกษาแต่งกายดีเป็นที่น่ามอง

ควรแก้เป็น นักศึกษาแต่งกายดีน่ามอง

ตัวอย่าง เราต้องทำการกำหนดจุดมุ่งหมายก่อนที่จะเขียนบทความ

ควรแก้เป็น เราต้องกำหนดจุดมุ่งหมายก่อนที่จะเขียนบทความ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าส่วนที่เกินมามีต้นแบบจากกลุ่มคำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ ตลอดจนแบบอย่างการใช้บุพบทที่แปลจากภาษาอังกฤษ เช่น

ในตัวของมันเอง	มาจาก	itself
มันเป็นการยากที่	มาจาก	it's hard to
สนใจใน	มาจาก	interested in
มาในชุดสูท	มาจาก	coming in suit
เธอพบตัวเอง	มาจาก	She meet myself

นอกจากนี้ ยังพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เขียนประโยคที่ใช้คำฟุ่มเฟือย โดยวิธีการทำให้เป็นนาม เช่น คำว่า ต้อนรับ ช่วยเหลือ ดูแล สอบสวน ห่วงใย ฯลฯ เหล่านี้เป็นคำกริยา ในภาษาไทย เมื่อต้องการนำไปประกอบเป็นประโยค ก็เขียนต่อจากคำนามที่เป็นประธานได้ทันที

ตำรวจต้อนรับ(ช่วยเหลือ / ดูแล/ สอบสวน/ ห่วงใย)ประชาชน

แต่กลับพบว่านักศึกษานิยมทำคำกริยาเหล่านี้ให้เป็นนาม โดยเติมคำว่า การ ความ ไว้ข้างหน้า กลายเป็น การต้อนรับ ความช่วยเหลือ การดูแล การสอบสวน ความห่วงใย ฯลฯ เมื่อคำเหล่านี้กลายเป็นคำนามไม่สามารถทำหน้าที่กริยาของประโยคได้ ผู้เขียนจึงใส่คำกริยา ให้ มอบ....ให้ ทำ เพิ่มเข้าไปกลายเป็น

ตำรวจให้การต้อนรับ (ให้ความช่วยเหลือ / ให้การดูแล / ทำการสอบสวน / มอบความห่วงใย ให้) ประชาชน

จะเห็นได้ว่ากลายเป็นประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย และทำให้ประโยคยาวและซับซ้อนขึ้นโดยไม่จำเป็น

3.2.2.2 ใช้คำหรือกลุ่มคำซ้ำหรือมีความหมายซ้ำ

- ตัวอย่าง เมื่อมาอยู่ที่นี่ได้ 2 สัปดาห์ เธอก็เริ่มคุ้นเคยกับที่นี่
- ควรแก้เป็น เมื่อมาอยู่ได้ 2 สัปดาห์ เธอก็เริ่มคุ้นเคยกับที่นี่
- ตัวอย่าง ท่านผู้ฟัง โปรดหยุดคิดสักครู่
- ควรแก้เป็น ท่านผู้ฟังและผู้มีเกียรติที่เคารพ โปรดหยุดคิดสักครู่
- ตัวอย่าง การก่อสร้างในซอยนี้ นายช่างผู้ควบคุมการก่อสร้างควรจะมาดูแลการก่อสร้างบ้างเพื่อความเรียบร้อยของงาน
- ควรแก้เป็น นายช่างผู้ควบคุมการก่อสร้างในซอยนี้ ควรจะมาดูแลบ้างเพื่อความเรียบร้อยของงาน
- ตัวอย่าง บทความนี้มีเนื้อหาครบถ้วนหรือไม่ ขาดเนื้อหาส่วนใดไปหรือไม่
- ควรแก้เป็น บทความนี้มีเนื้อหาครบถ้วนหรือไม่
- ตัวอย่าง บุคคลนี้มีความสำคัญกับชีวิตฉันเท่า ๆ กับพ่อแม่และเปรียบเสมือนเป็นพ่อแม่
- ควรแก้เป็น บุคคลนี้มีความสำคัญกับชีวิตฉันเท่า ๆ กับพ่อแม่
- ตัวอย่าง มนุษย์ปดุนคนเดินดินธรรมดาที่ใช้ชีวิตและต้องดำรงอยู่ในโลกใบนี้มักจะสรรหากิจกรรมยามว่างเพื่อผ่อนคลายจากหน้าที่การงานหลากหลายวิธีกันไป
- ควรแก้เป็น มนุษย์มักจะสรรหากิจกรรมยามว่างเพื่อผ่อนคลายจากหน้าที่การงานหลากหลายวิธี

3.2.2.3 ใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายขัดแย้ง

- ตัวอย่าง สิ่งที่คุณรักนั้นคนทั้งประเทศและเชื่อว่าคนทั่วโลกก็รู้จักกับคนคนนี้
- ประโยคนี้อาจทำให้ผู้อ่านสับสนว่า ผู้เขียนกล่าวถึงสิ่งของหรือบุคคลกันแน่
- ตัวอย่าง ฉันเชื่อว่าใคร ๆ ที่ใหญ่โตก็ยกย่องยอมรับท่านเหมือน ๆ กับคนในประเทศไทย
- จากเนื้อความไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับความใหญ่โต น่าจะใช้ส่วนขยาย ว่า ที่อยู่ที่อื่น จึงจะสอดคล้องกับคนในประเทศไทย
- ตัวอย่าง ร่างประเปรียวฟุ้งพรวดราวกับลูกธนู เหมือนกับว่าใครสักคนเป็นกำลังส่งอยู่ที่ปลายเท้าของเธอ โอบอุ้มจนแทบไม่คิดพื้น
- กำลังส่งจากปลายเท้าเป็นแรงดันจากข้างล่างไม่น่าจะอยู่ในลักษณะที่โอบอุ้มได้
- ตัวอย่าง กระดาษห่อกะปิ ห่อหนังสือ ห่อกล้วยแขก อะไรที่เป็นตัวอักษรตัวหนังสือ ข้าพเจ้าอ่านได้หมดไม่ยอมให้ผ่านสายตาไปเลย ๆ ต้องผ่านประสาทโสตสัมผัสด้วย โสต หมายถึง หู ใช้สำหรับการรับสารด้วยการฟังไม่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

	ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย		
	คำที่ไม่มีความหมายเพิ่ม	คำที่ความหมายซ้ำ	คำที่ความหมายขัดแย้ง
ครั้ง	563	356	106
เปอร์เซ็นต์	54.93	34.73	10.34

ตารางที่ 7 แสดงประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่าจากประโยคใช้คำฟุ่มเฟือยทั้งหมด ประกอบด้วยประโยคซึ่งมีคำที่ไม่มีความหมายเพิ่ม มากที่สุดคือ 54.93 % รองลงมาคือประโยคที่มีคำที่มีความหมายซ้ำ 34.73 % ส่วนประโยคที่มีคำที่มีความหมายขัดแย้ง มีน้อยที่สุดคือ 10.34%

ผู้วิจัยสังเกตว่างานเขียนที่พบประโยคใช้คำฟุ่มเฟือยมากที่สุดคือ การเขียนตอบข้อสอบอัตนัย ผู้เขียนตอบไม่แน่ใจในคำตอบที่ถูกต้อง และต้องการที่จะเขียนเพื่อให้ได้ปริมาณของคำตอบมากกว่าจะคำนึงถึงความหมายของสิ่งที่ตัวเองเขียน และยังเชื่อว่าการเขียนตอบยาว ๆ อาจช่วยให้ใกล้เคียงคำตอบที่ถูกต้องบ้าง

ตัวอย่าง เช่น จงเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของอุปลักษณ์และอุปมา

อุปมา คือ การเปรียบเทียบ เปรียบเหมือนสิ่งนี้เป็นสิ่งนั้น เช่น กินเหมือนกับยัดนุ่น
อุปลักษณ์ คือ การเปรียบเทียบ เปรียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง เช่น ชนเป็นลิงเป็นค่าง ความแตกต่างคือ อุปมาเป็นกรเปรียบเทียบที่ให้สิ่งหนึ่งเป็นแค่เหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง ส่วน อุปลักษณ์คือ การเปรียบเทียบที่ให้สิ่งนั้นทั้งสองอย่างต่างเปรียบสิ่งที่จริง ให้เป็นจริง แม้ว่ามันจะไม่จริง

3.2.3 ประโยคที่เรียงลำดับคำผิด ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดดการเรียงคำในภาษาคำโดดมีความสำคัญที่สุด การเรียงลำดับคำในประโยคจึงมีความสำคัญมากในโครงสร้างภาษาไทย ตำแหน่งของคำจะบอกให้รู้หน้าที่ในประโยคของคำนั้น การเรียงลำดับคำผิดจะทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป ดังนั้นจึงควรเรียงลำดับคำโดย คำนี้ถึง โครงสร้างประโยคในภาษาไทยคือมีประธาน กริยา กรรม ตามลำดับ พบว่าประโยคที่เรียงลำดับคำผิด แบ่งออกได้ดังนี้

วางตำแหน่งประธาน กริยา กรรมผิด

ตัวอย่าง เมื่ออภิปรายจบผู้อภิปรายซักถามโดยผู้ฟัง

ควรแก้เป็น เมื่ออภิปรายจบผู้ฟังซักถามผู้อภิปราย

ตัวอย่าง เป็นความเข้าใจผิดของนักศึกษา

ควรแก้เป็น นักศึกษาเข้าใจผิด

ตัวอย่าง หนังสือพิมพ์รายวันควรอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 ควรแก้เป็น ควรอ่านหนังสือพิมพ์รายวันอย่างมีวิจารณญาณ

วางตำแหน่งส่วนขยายผิด

ตำแหน่งบทขยายประธาน

ตัวอย่าง วัยรุ่นใช้โทรศัพท์มือถือราคาแพงส่วนใหญ่
 ควรแก้เป็น วัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้โทรศัพท์มือถือราคาแพง
 ตัวอย่าง นักศึกษาควรข้ามสะพานลอยทุกคน
 ควรแก้เป็น นักศึกษาทุกคนควรข้ามสะพานลอย
 ตัวอย่าง คนไทยพร้อมใจกันแสดงความจงรักภักดีทั่วประเทศ
 ควรแก้เป็น คนไทยทั่วประเทศพร้อมใจกันแสดงความจงรักภักดี

ตำแหน่งบทขยายกริยา

ตัวอย่าง รัฐบาลเร่งรณรงค์ให้จ่ายอย่างประหยัดให้ประชาชน
 ควรแก้เป็น รัฐบาลเร่งรณรงค์ให้ประชาชนให้จ่ายอย่างประหยัด
 ตัวอย่าง เขาเริ่มพัฒนาอย่างเร่งรีบเรื่องสาธารณูปโภคในหมู่บ้าน
 ควรแก้เป็น เขาเริ่มพัฒนาเรื่องสาธารณูปโภคในหมู่บ้านอย่างเร่งรีบ
 ตัวอย่าง ปัจจุบันวัยรุ่นนิยมแต่งตัวในสถานศึกษาผิดระเบียบ
 ควรแก้เป็น ปัจจุบันวัยรุ่นนิยมแต่งตัวในสถานศึกษาผิดระเบียบ

ตำแหน่งบทขยายกรรม

ตัวอย่าง มหาวิทยาลัยมอบทุนการศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์แก่นักศึกษา
 ควรแก้เป็น มหาวิทยาลัยมอบทุนการศึกษาแก่นักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์
 ตัวอย่าง อาจารย์หักคะแนนที่ส่งงานช้าทุกคน
 ควรแก้เป็น อาจารย์หักคะแนนทุกคนที่ส่งงานช้า
 ตัวอย่าง ร้านสะดวกซื้อให้คำจ้างแก่พนักงานรายชั่วโมง
 ควรแก้เป็น ร้านสะดวกซื้อให้คำจ้างรายชั่วโมงแก่พนักงาน

ประโยคที่เรียงลำดับคำผิด		
	ป./กร./ก	ส่วนขยาย
ครั้ง	284	461
เปอร์เซ็นต์	38.12	61.88

ตารางที่ 8 แสดงประโยคที่เรียงลำดับผิด

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่าส่วนที่เกิดความบกพร่องได้ง่าย คือการวางส่วนขยายคิดเป็น 61.88 % ซึ่งถ้าส่วนขยายอยู่ในตำแหน่งที่ผิด ความหมายก็จะผิดเพี้ยนไป ส่วนการเรียงลำดับประธาน กริยากรรมผิด พบน้อยกว่า มีเพียง 38.12 %

ผู้วิจัยสังเกตว่าประโยคที่เรียงลำดับประธานกริยากรรมผิดเกิดจากการใช้โครงสร้างประโยคใน ภาษาอังกฤษ 2 แบบ คือประโยคกรรม ซึ่งขึ้นด้วยกรรม และประโยคกริยา ขึ้นต้นด้วยกริยา

ตัวอย่าง เช่น

ประโยคกรรม	เงินทุกบาททุกสตางค์ฉันหามาเอง
ประโยคตามโครงสร้างภาษาไทย (ประธาน/กริยา/กรรม) ค้นหา เงินทุกบาททุกสตางค์มาเอง	
ประโยคกรรม	เพลงนี้แต่งได้ดีโดยสีฟ้า
ประโยคตามโครงสร้างภาษาไทย (ประธาน/กริยา/กรรม) สีฟ้าแต่งเพลงนี้ได้ดี	
ประโยคกริยา	เกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในหลายประเทศ
ประโยคตามโครงสร้างภาษาไทย	หลายประเทศเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่

โครงสร้างดังกล่าวนอกจากอาจทำให้สับสนเข้าใจยากแล้ว ยังทำให้ประโยคยาวเกินจำเป็น ตัวอย่างเช่น

ประโยคโครงสร้างภาษาอังกฤษ	มีความหวาดระแวงกันเองเกิดขึ้นในสังคมไทย
ประโยคตามโครงสร้างภาษาไทย	สังคมไทยหวาดระแวงกันเอง
ประโยคโครงสร้างภาษาอังกฤษ	เป็นอะไรที่ยากมากข้อสอบวันนี้
ประโยคตามโครงสร้างภาษาไทย	ข้อสอบวันนี้ยากมาก

3.2.4 ประโยคเว้นวรรคตอนผิด การเว้นวรรคตอนมีความสำคัญเพราะจะทำให้ประโยคเปลี่ยนความหมายได้ เนื่องจากภาษาไทยไม่นิยมใช้เครื่องหมายวรรคตอนเหมือนในภาษาอังกฤษ จึงต้องระมัดระวังการเว้นวรรคเพื่อมิให้ความหมายของประโยคเบี่ยงเบนไป

1. ไม่เว้นวรรคตอน ประโยคที่ไม่เว้นวรรคตอนทำให้อ่านยากเนื่องจากไม่สามารถแบ่งส่วนของกรรบุรีได้ มีงานเขียนจำนวน 74 ชิ้น ที่ไม่มีการเว้นวรรคในการเขียนเลย

ตัวอย่าง

ในการทำบัตรบันทึกนี้เราต้องจัดทำตามหัวข้อที่เราได้วางไว้ในโครงเรื่องต้องบันทึกข้อมูลจากข้อมูลที่เราค้นคว้ามาโดยที่ข้อมูลจากหนังสือ 1 เล่มทำบัตรบันทึก 1 ใบหาก 1 ใบไม่พอก็สามารถทำเป็นหลายใบก็ได้เราจะต้องทำบัตรบันทึกกับกับข้อมูลจากหนังสือทุกเล่มที่เราหามาในการทำบัตรบันทึกนี้เราต้องอ่านและศึกษาข้อมูลจากหนังสือแต่ละเล่มให้เข้าใจสรุปความลงไปเขียนในบัตรโดยที่หัวข้อของบัตรบันทึกจะต้องบอกถึงหัวข้อที่เราจะบันทึกลงไปและต้องบอกแหล่งที่มาของข้อมูลด้วยว่าเป็นของใครและจากหนังสือเล่มใดหากมีข้อความใดหรือความคิดเห็นของบุคคลท่านใดซึ่งเราไม่สามารถสรุปความได้เราจะต้องจัดทำเป็นบัตรคัดลอกโดยต้องบอกว่าเป็นความคิดของใครจากหนังสือเล่มใด

หลักการเว้นวรรคในประโยคมี 3 ข้อคือ

1. เว้นวรรคเมื่อจบประโยค แล้วขึ้นประโยคใหม่ สังเกตโดยดูที่คำเชื่อม
2. เมื่อจบประโยคหลักและตามด้วยประโยคย่อย สังเกตโดยดูที่คำเชื่อม
3. เมื่อจบใจความ ประธานที่เป็นกลุ่มคำ สังเกตโดยดูที่คำกริยา ดังนั้นจึงควรแก้ไขข้อความดังนี้

ในการทำบัตรบันทึกนี้ เราต้องจัดทำตามหัวข้อที่เราได้วางไว้ในโครงเรื่อง ต้องบันทึกข้อมูลจากข้อมูลที่เราค้นคว้ามา โดยที่ข้อมูลจากหนังสือ 1 เล่มทำบัตรบันทึก 1 ใบ หาก 1 ใบไม่พอ ก็สามารถทำเป็นหลายใบก็ได้ เราจะต้องทำบัตรบันทึกกับกับข้อมูลจากหนังสือทุกเล่มที่เราหามา ในการทำบัตรบันทึกนี้เราต้องอ่านและศึกษาข้อมูลจากหนังสือแต่ละเล่มให้เข้าใจ สรุปความลงไปเขียนในบัตรโดยที่หัวข้อของบัตรบันทึกจะต้องบอกถึงหัวข้อที่เราจะบันทึกลงไป และต้องบอกแหล่งที่มาของข้อมูลด้วยว่าเป็นของใคร และจากหนังสือเล่มใด หากมีข้อความใดหรือความคิดเห็นของบุคคลท่านใดซึ่งเราไม่สามารถสรุปความได้ เราจะต้องจัดทำเป็นบัตรคัดลอกโดยต้องบอกว่าเป็นความคิดของใครจากหนังสือเล่มใด

2. เว้นวรรคตอนผิด

ตัวอย่าง อาหารที่อยู่อาศัยเครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรคสิ่งเหล่านี้ ล้วนเป็นปัจจัย 4 ที่มนุษย์ต้องการมากที่สุด

ประโยคนี้อาจแก้ไขว่า อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัย 4 ที่มนุษย์ต้องการมากที่สุด

ตัวอย่าง เราไม่แน่ใจว่านักศึกษา คนนั้นเป็นขโมย

ควรแก้เป็น เราไม่แน่ใจว่านักศึกษาคณะนั้นเป็นขโมย

ตัวอย่าง การศึกษาทำให้คนฉลาดขึ้น ฉลาดทั้งด้านความคิด ความอ่านตลอดจนการเขียนหนังสือ

ควรแก้เป็น การศึกษาทำให้คนฉลาดขึ้น ฉลาดทั้งด้านความคิดความอ่าน ตลอดจนการเขียน

หนังสือตัวอย่าง หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ จะนำเสนอข่าวที่กลั่นกรองแล้ว เพราะมี
เวลามากออกสัปดาห์ละครั้ง

ประโยคนี้นี้ควรแก้ไขว่า หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ คือ จะนำเสนอข่าวที่กลั่นกรองแล้ว เพราะมีเวลามาก
ออกสัปดาห์ละครั้ง

บางกรณีการเว้นวรรคตอนผิดอาจมีปัญหาก็ทำให้อ่านยากหรือเข้าใจยากขึ้น แต่ในบางกรณี
การเว้นวรรคตอนผิด อาจทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ตัวอย่างเช่น เมื่อสอบสวนแล้วครูทำ โทษนักเรียนกลุ่มนั้น

ควรแก้เป็น เมื่อสอบสวนแล้ว ครูทำโทษนักเรียนกลุ่มนั้น

3. แยกคำระหว่างบรรทัด

ตัวอย่าง

การเปรียบเทียบในสิ่งที่บ่งบอกถึงความคล้ายกันให้เห็นภาพ
ลักษณะชัดเจน

ควรแก้เป็น การเปรียบเทียบในสิ่งที่บ่งบอกถึงความคล้ายกันในเห็นภาพลักษณะชัดเจน

ตัวอย่าง หนังสือมีประ

โยชนต่อคนทุกเพศทุกวัย

ควรแก้เป็น หนังสือมีประโยชนต่อคนทุกเพศทุกวัย

ตัวอย่าง เรื่องสั้นมีตัวละคร

ครเพียง 1-3 ตัว"

ควรแก้เป็น "เรื่องสั้นมีตัวละครเพียง 1-3 ตัว"

ตัวอย่าง นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีจะต้องอด

ทนต่อความยากลำบาก

ประโยชน์วรรคตอนผิด			
	ไม่เว้นวรรค	วรรคผิด	แยกคำ
ครั้ง	74	719	253
เปอร์เซ็นต์	7.07	68.74	24.19

ตารางที่ 9 แสดงประโยชน์วรรคตอนผิด

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่าประโยชน์วรรคตอนผิด พบการวรรคตอนมากที่สุดคือ 68.74 % รองลงมาคือการแยกคำระหว่างบรรทัด 24.19 % น้อยที่สุดคือการไม่เว้นวรรค มีเพียง 7.07 %

ผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานเรื่องการเว้นวรรคตอน คำนึงถึงความสำคัญของการเว้นวรรคตอน และมีการวรรคตอนเมื่อเขียนประโยค แต่ส่วนใหญ่ไม่สามารถจัดวรรคตอนได้ถูกต้อง น่าจะมีสาเหตุจากไม่แน่ใจตำแหน่งที่จะต้องวรรค

ความรู้พื้นฐานเรื่องโครงสร้างประโยค และอนุประโยคมีส่วนสัมพันธ์กับการเว้นวรรคตอนเมื่อนักศึกษาไม่แน่ใจว่าประโยคและอนุประโยคสิ้นสุดตำแหน่งใด ก็จะสามารถเว้นวรรคตอนในตำแหน่งนั้นได้

3.3 ปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความ

ในการเขียนข้อความเพื่อจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้อความนั้นจะประกอบด้วยประโยคหลายประโยค ที่มีเนื้อหาสาระไปในทางเดียวกัน เป็นการเขียนในระดับที่ต้องอาศัยการจัดเนื้อความให้เป็นย่อหน้า

ย่อหน้า คือ การเรียบเรียงประโยคหลายๆประโยคเป็นเนื้อความตอนหนึ่ง ๆ เพื่อแสดงความคิดสำคัญหรือใจความสำคัญอย่างใดอย่างหนึ่ง ความยาวของหนึ่งย่อหน้านั้นไม่สามารถระบุได้แน่นอน บางย่อหน้ายาวมากบางย่อหน้าสั้นขึ้นอยู่กับใจความสำคัญของย่อนำนั้น ๆ ในหนึ่งย่อหน้าจะประกอบด้วยใจความสำคัญเพียงใจความเดียว กับส่วนขยายความซึ่งจะทำให้ข้อความชัดเจนขึ้น ส่วนประกอบของย่อหน้า ได้แก่

1. ประโยคใจความสำคัญ คือ ประโยคหลักของย่อหน้าซึ่งรวมความคิดของย่อนำนั้นไว้ทั้งหมด ประโยคใจความสำคัญที่ดีควรเน้นจุดประสงค์ของผู้เขียนให้ชัดเจนลงไปที่เข้าใจได้ทันทีไม่เขียนแบบกว้างๆเพราะจะทำให้ขยายความได้กว้าง ไม่แน่นอน เช่น

คอมพิวเตอร์มีความสำคัญมาก

ไม่ชัดเจนขยายความได้ยาก

คอมพิวเตอร์มีความสำคัญมากในการดำเนินธุรกิจ

ชัดเจนขยายความได้ง่าย

2. ประโยคขยายความ คือ ประโยคที่มาขยายใจความให้มีรายละเอียดมากขึ้นประโยคขยายความจะมีจำนวนมากกว่าประโยคใจความ การขยายความอาจทำได้หลายลักษณะ เช่น การอธิบาย ยกตัวอย่าง เปรียบเทียบ เล่าเรื่องหรือแสดงเหตุผลประกอบ การขยายความที่ดีจะต้องไม่เบี่ยงเบนออกไปนอกประเด็นหรือใจความสำคัญ

ลักษณะของย่อหน้าที่ดี

1. มีเอกภาพ เอกภาพหมายถึงความเป็นหนึ่งเดียว หนึ่งย่อหน้าควรมีใจความสำคัญที่ต้องการนำเสนอเพียงประเด็นเดียว การเขียนย่อหน้าที่มีเอกภาพทำได้โดยกำหนดประโยคใจความสำคัญของย่อหน้า เมื่อมีประโยคใจความสำคัญแล้วจึงขยายความด้วยประโยคขยายความที่สนับสนุนใจความดังกล่าว ประโยคใจความสำคัญจะช่วยให้ผู้เขียนทราบขอบเขตของย่อหน้า ไม่ขยายความจนเกินขอบเขตของประโยคใจความ หรือหลงประเด็น

2. มีสัมพันธภาพ สัมพันธภาพหมายถึงความต่อเนื่องสัมพันธ์กันของข้อความในย่อหน้าควรจัดระเบียบความคิดว่าจะกล่าวสิ่งใดก่อนสิ่งใดหลังโดยอาจจัดลำดับความคิดตามเวลา ตามเหตุผล ตามความสำคัญ ตามเหตุการณ์ บุคคลหรือสถานที่ ก็ได้ โดยใช้คำหรือกลุ่มคำสันธานเชื่อมให้สอดคล้องกลมกลืนกัน นอกจากนี้เมื่อมีหลายย่อหน้าควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้าด้วย

3. มีสารัตถภาพ สารัตถภาพคือการเน้นความสำคัญ ย่อหน้าที่ดีควรเน้นข้อความในย่อหน้าให้เด่นชัด เพื่อให้รู้ว่าข้อความใดมีความสำคัญ อาจใช้วิธีซ้ำคำหรือกลุ่มคำเพื่อให้ข้อความนั้นมีน้ำหนัก การวางประโยคใจความสำคัญไว้ต้นหรือท้ายย่อหน้า ก็จะช่วยเน้นความสำคัญทำให้ผู้อ่านจับประเด็นได้ง่ายขึ้น

4. ความสมบูรณ์ ย่อหน้าควรมีความสมบูรณ์ของเนื้อหา เมื่อได้กำหนดประโยคใจความสำคัญแล้ว ควรขยายความประโยคใจความสำคัญนั้นให้มีรายละเอียดครบถ้วนตามใจความนั้น

ปัญหาการเขียนย่อหน้าที่พบได้แก่ การไม่ย่อหน้า ย่อหน้าไม่สมบูรณ์ ย่อหน้าขาดเอกภาพ ย่อหน้าขาดสัมพันธภาพ และย่อหน้าขาดสารัตถภาพ ดังตารางที่ 10

ปัญหาการเขียนย่อหน้า	ครั้ง	เปอร์เซ็นต์
ไม่มีย่อหน้า	376	8.79
ย่อหน้าไม่สมบูรณ์	872	20.39
ย่อหน้าขาดเอกภาพ	715	16.72
ย่อหน้าขาดสัมพันธภาพ	1,955	45.71
ย่อหน้าขาดสารัตถภาพ	1,759	41.13

ตารางที่ 10 แสดงปัญหาการเขียนย่อหน้า

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าปัญหาการเขียนที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความ พบปัญหาในการเขียนย่อหน้า 5,677 ครั้ง จากตารางจะเห็นได้ว่าปัญหาการเขียนย่อหน้าที่พบมากที่สุดคือย่อหน้าขาดสัมพันธ์ภาพ และย่อหน้าขาดสารัตถภาพ มีจำนวนใกล้เคียงกันคือ 45.71% และ 41.13 % ตามลำดับ รองลงมา คือ ย่อหน้าไม่สมบูรณ์ และย่อหน้าขาดเอกภาพ คิดเป็น 20.39% และ 16.72% ส่วนการเขียนที่ไม่มีย่อหน้าพบน้อยที่สุด

3.3.1 ไม่มีย่อหน้า

การเขียนที่ไม่มีย่อหน้าพบเป็นส่วนน้อย คิดเป็น 8.79 % ของปัญหาการเขียนย่อหน้าทั้งหมด และพบว่าผู้ที่ไม่จัดย่อหน้าในการเขียน เป็นผู้ที่มิมีปัญหาในการเขียนอื่นๆ ด้วย จากตัวอย่างจะพบว่า นอกจากไม่มีย่อหน้าทำให้อ่านยากแล้ว นักศึกษายังสะกดคำผิดมาก

ตัวอย่าง

เครื่องแบบนักศึกษาเป็นเครื่องแบบที่หน้าภูมิใจ (น่าภูมิใจ) ที่เราประสบความสำเร็จไปอีกขั้นหนึ่ง ไม่ใช่(ไม่ใช่)ว่าจะได้มีโอกาสใส่กันทุกคนต้องผ่านการศึกษามาหลายขั้นตอน กว่าจะได้ใส่ก็มีอุปสรรค(อุปสรรค)มากมาย เราควรให้เกียรติเครื่องแบบนักศึกษานั้นและสถาบันที่เราเรียนด้วย ปัจจุบันนี้สถานศึกษาในระดับอุดมศึกษาเปิดเยอะมาก การศึกษาก็มีหลายรูปแบบครูอาจารย์อาจดูแลไม่ทั่วถึง เพราะเห็นว่ายู่ในระดับอุดมศึกษาแล้ว ดูแลตัวเองได้แล้วไม่ต้องให้ใครมาเตือน แต่นักศึกษาส่วนใหญ่สมัยนี้นักจะแต่งกายไม่เรียบร้อยไม่สุภาพไม่เหมาะสมที่จะเป็นนักศึกษา บางคนอย่าง เช่น ผู้ชายแต่งชุดนักศึกษาเอาเสื้อออกนอกกางเกงไม่ยอมเอาเข้าในกางเกงรัดเข็มขัด(เข็มขัด) ให้เรียบร้อยบางคนใส่รองเท้าแตะมาเรียนไม่ให้เกียรติสถานที่ศึกษาของตนเอง ส่วนผู้หญิงก็แต่งตัวโป้(โป้)เกินไปอย่างเช่น ใส่กระโปรงสั้นเกินไปแถมยังมีผ้าหน้าผ้าหลังผ้าข้างอีก เสื้อก็ฟิตเบียด(เบียด)รัดรูป(รัดรูป)เห็นสัดส่วนหมด มันเหมือนไม่ใช่(ใช่) ชุดนักศึกษาแล้วแถมยังเป็นอันตรายกับตัวเองอีกด้วย เพราะมันร่อต่าร่อใจ(ล่อตาล่อใจ) เหลือเกินและจะส่งผลให้ชื่อเสียงของสถาบันนั้นไม่ดีว่านักศึกษาแต่งกายไม่เรียบร้อย และคนภายนอกเขาจะมองว่าเราไม่ติดตามการแต่งกายของเราด้วย เราควรแต่งกายชุดนักศึกษาให้เรียบร้อย สวมกับที่สอบเข้ามาเรียนในระดับอุดมศึกษา ได้เพื่อเชิดชูสถาบันตัวเองและให้เกียรติในเครื่องแบบนักศึกษา ที่ได้พระราชทานตราสัญลักษณ์เข็มที่ติดหน้าอก หัวเข็มขัด (เข็มขัด) ปัจจุบันนักศึกษสมัยนี้แต่งตัวตามแฟชั่นมากเกินไป เราควรแต่งแฟชั่นได้แต่ก็ให้ดูแล้วเรียบร้อยเหมาะแก่การเป็นนักศึกษาสง่างามที่หน้า (น่า)ภูมิใจเป็นเอกลักษณ์ของประเทศชาตินักศึกษาไทย

ตัวอย่าง

ผลสรุปของใจความสำคัญของเรื่องนี้ คือ ประการแรกคือการสอบเข้าคณะต่าง ๆ ตามมหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัย) เน้นนอนว่าทุกคนเมื่อเรียนในระดับที่สูงขึ้นและด้วยกติกาทางสังคมที่เปลี่ยนไปในปริญญาจึงมีความสำคัญมากในการเข้าทำงาน ในแต่ละที่โดยที่บางคนเข้าทำงานทั้ง ๆ ที่สายงานนั้นไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมาเลย และบางคนต้องจำใจเรียนคณะนั้น ๆ ด้วยซ้ำไปเนื่องมาจากสภาพสังคมและสภาพแวดล้อมบังคับจนบางคนเกิดความสับสนในการเลือกคณะเรียน ว่าตัวเองต้องการเรียนวิชาอะไรกันแน่ และด้วยกติกาของทางมหาวิทยาลัยแล้วคุณไม่สามารถที่จะเปลี่ยนหรือย้ายคณะได้ภายหลัง(ภายหลัง)เมื่อคุณสอบได้และเลือกที่จะเข้าศึกษาคณะนี้ นี่เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าคุณอาจต้องจำใจยอมรับและเรียนในคณะนั้น ๆ ไปโดยปริยายหรือไม่อย่างนั้นแล้วคุณก็ต้องลาออกไปแล้วไปรอสอบใหม่ในปีต่อไป ผลเสียที่ได้นั้นก็คือทำให้ตัวคุณเองเสียเวลาเรียนแล้วคุณยังปิดกั้นโอกาสสำหรับคนอื่นที่เค้า(เขา)สนใจและอยากเรียนคณะนี้โดยตรง ซึ่งระบบการศึกษาที่แตกต่างกันจากมหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัย) ในต่างประเทศโดยสิ้นเชิงเนื่องมาจากมหาวิทยาลัย(มหาวิทยาลัย) ต่างประเทศเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตัดสินใจ หลังจากที่เราเรียนไปสักพักแล้วว่าคุณเองต้องการเรียนอะไรกันแน่ และสามารถเปลี่ยนแปลง(เปลี่ยนแปลง)ได้โดยที่ไม่เสียเวลาเรียน และไม่ต้องลาออกก่อนและในบางคณะนั้นที่มีความสามารถ และเรียนดีจึงไขว่คว้าสอบเข้าคณะที่มีชื่อเสียง และเป็นหน้าเป็นตาของตระกูลเพราะสอบเข้าเยอะและเมื่อจบมาโอกาส(โอกาส) ในการทำงานเลือกได้มากมายหลายทาง เพราะถือว่าจบคณะที่เก่งและมีชื่อเสียง ทั้งที่ความจริงแล้วไม่ว่าจะเรียนคณะอะไรก็ตามถ้าตัวคุณเองมีใจรักและสนใจทุ่มเทกับงานนั้นจริง ๆ ผลที่ออกมา ก็มาจากความสามารถที่มีอยู่ในตัวคุณ ไม่ใช่ลงทุนกับคณะที่เรียนเพื่อแค่ใบปริญญาในคณะที่มีชื่อเสียงแล้วจบมาไม่ได้ทำงานตามสายงานที่เรียนมาโดยตรง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นจะโทษตัวผู้เรียนคงไม่ได้เพราะกติกาทางสังคมก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คนเราต้องตัดสินใจในสิ่งที่ไม่ได้ตรงกับใจเพื่อตัวเองในอนาคตเท่านั้น

3.3.2 ย่อหน้าไม่สมบูรณ์ ย่อหน้าไม่สมบูรณ์แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือย่อหน้าที่ขาดใจความสำคัญ และ ย่อหน้าที่ขยายความไม่ครบ

3.3.2.1 ย่อหน้าขาดใจความสำคัญ

ตัวอย่าง ขึ้นแรกต้องคิดหัวข้อเรื่องที่จะทำก่อน แล้วหัวข้อนั้นต้องมีความสำคัญสามารถนำไปใช้ในวิถีประจำวันหรือแนะผู้อื่นได้ หัวข้อต้องน่าสนใจเพื่อเป็นการชักจูงใจผู้อ่าน จากนั้นก็เริ่มหาข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อที่เราต้องการ และเขียนเป็นโครงเรื่องขึ้นมาเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างเรียบง่ายตามที่วางแผนไว้ แล้วต่อจากนั้นก็ทำเป็นบัตรหัวเรื่องเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาที่จะนำเสนอ จากนั้นก็ทำเป็นฉบับร่างเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และต่อจากนั้นก็ทำเป็นฉบับจริง ส่งให้ผู้ที่จะรับรายงานของเรา

ที่สำคัญในการเขียนบัตรหัวเรื่องหรือฉบับจริงนั้นต้องมีบรรณานุกรมอ้างอิงเสมอเพื่อให้ทราบว่าเรานำข้อมูลมาจากไหนเมื่อไหร่จากใครนั่นเอง

จากตัวอย่างอาจเพิ่มประโยคใจความสำคัญอยู่ต้นย่อหน้าเพื่อให้ย่อหน้าสมบูรณ์ ดังนี้

ขั้นตอนการทำรายงานวิชาการมีดังนี้ ขั้นแรกต้องคิดหัวข้อเรื่องที่จะทำก่อน แล้วหัวข้อนั้นต้องมีความสำคัญสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือแนะผู้อื่นได้ หัวข้อต้องน่าสนใจเพื่อเป็นการชักจูงใจผู้อ่าน จากนั้นก็เริ่มหาข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อที่เราต้องการ และเขียนเป็นโครงเรื่องขึ้นมาเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างเรียบง่ายตามที่วางแผนไว้ แล้วต่อจากนั้นก็ทำเป็นบัตรหัวเรื่องเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาที่จะนำเสนอ จากนั้นก็ทำเป็นฉบับร่างเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และต่อจากนั้นก็ทำเป็นฉบับจริง ส่งให้ผู้ที่รับรายงานของเรา ที่สำคัญในการเขียนบัตรหัวเรื่องหรือฉบับจริงนั้นต้องมีบรรณานุกรมอ้างอิงเสมอเพื่อให้ทราบว่าเรานำข้อมูลมาจากไหนเมื่อไหร่จากใครนั่นเอง

ตัวอย่าง เมื่อไปสมัครงานตามสถานที่ทำงานต่าง ๆ เมื่อได้ทำการกรอกใบรับสมัครงานแล้ว ก็จะมีการเรียกสัมภาษณ์ ในการสัมภาษณ์ ก็จะมีการให้ทำข้อสอบสัมภาษณ์ การแสดงความสามารถพิเศษต่าง ๆ หรือการให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติ ประสบการณ์ทำงาน บางครั้งอาจจะมีการสัมภาษณ์เป็นภาษาอังกฤษ หรือภาษาต่าง ๆ แล้วแต่สถานที่ทำงานนั้น ๆ ในการสมัครงานนั้นบางสถานที่อาจจะไม่ได้รับผู้ที่สมัครงานให้เข้าทำงานได้เลย อาจมีการเรียกสัมภาษณ์รอบที่สอง เราควรมีความอดทนต่อการรับสมัครงาน ในการไปสมัครนั้นเราควรมีการแต่งกายที่สะอาดและเรียบร้อย แต่งกายให้เหมาะสมกับสถานที่ทำงาน และในเรื่องการวางตัวควรมีมารยาท นอบน้อม พุดจาไพเราะมีหางเสียงต่อการพูด

จากตัวอย่างอาจเพิ่มประโยคใจความสำคัญอยู่ต้นย่อหน้าเพื่อให้ย่อหน้าสมบูรณ์ ดังนี้

การสมัครงานเป็นเหมือนขั้นตอนหนึ่งในการทดสอบคุณสมบัติของผู้สมัครงานเมื่อไปสมัครงานตามสถานที่ทำงานต่าง ๆ เมื่อได้ทำการกรอกใบรับสมัครงานแล้ว ก็จะมีการเรียกสัมภาษณ์ ในการสัมภาษณ์ ก็จะมีการให้ทำข้อสอบสัมภาษณ์ การแสดงความสามารถพิเศษต่าง ๆ หรือการให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติ ประสบการณ์ทำงาน บางครั้งอาจจะมีการสัมภาษณ์เป็นภาษาอังกฤษ หรือภาษาต่าง ๆ แล้วแต่สถานที่ทำงานนั้น ๆ ในการสมัครงานนั้นบางสถานที่อาจจะไม่ได้รับผู้ที่สมัครงานให้เข้าทำงานได้เลย อาจมีการเรียกสัมภาษณ์รอบที่สอง เราควรมีความอดทนต่อการรับสมัคร

งาน ในการไปสมัครนั้นเราควรมีการแต่งกายที่สะอาดและเรียบร้อย แต่งกายให้เหมาะสมกับสถานที่ทำงาน และในเรื่องการวางตัวควรมีมารยาท นอบน้อม พุดจาไพเราะมีหางเสียงต่อการพูด

3.3.2.2 ย่อหน้าขยายความไม่ครบ

ตัวอย่าง

การทำความดีนั้นไม่ใช่เรื่องยากสำหรับทุกคน เพียงแค่คิดดี ทำดี พูดดี ไม่สร้างความสะดวก เนื้อร้อนใจให้แก่ใคร แค่นี้ก็ถือว่าดีแล้ว สำหรับนักเรียน นักศึกษานั้น เพียงตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เชื่อฟังพ่อแม่ เมื่อเรียนจบแล้วสามารถนำวิชาชีพที่ได้เรียนมาประกอบอาชีพโดยสุจริตไม่คดโกงใคร ก็ถือได้ว่าเป็นการทำดีที่สุดแล้ว

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าใจความกล่าวถึงทุกคน แต่ส่วนขยายความกล่าวถึงแต่นักเรียนนักศึกษา

ตัวอย่าง

นวนิยายแตกต่างกับเรื่องสั้นคือ เรื่องสั้นจะมีแก่นเรื่องเพียงแก่นเดียว มีตัวละครที่น้อยกว่า (น้อยกว่า) ระยะเวลาเรื่องจะสั้นกว่า 15-20 นาที บทจะมีน้อยกว่า จากเรื่องมีฉากเดียว เรื่องสั้นไม่จำเป็นต้องใช้คนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ใช้ สัตว์ สิ่งของแทนก็ได้ เป็น ดัง คล้าย เทพนิยาย การใช้จินตนาการ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าใจความกล่าวถึงนวนิยายกับเรื่องสั้น แต่ส่วนขยายความกล่าวถึงแต่เรื่องสั้น

ตัวอย่าง

แต่ในสมัยนี้ไม่เหมือนสมัยก่อน เพราะนักศึกษาสมัยนี้จะมีความคิดที่ทันสมัยหรือทำตามแฟชั่น หากดูตามร้านเสื้อผ้านักศึกษาทั่วไปจะเห็นได้ว่าจะมีเสื้อและกระโปรง (กระโปรง) ที่เล็ก อย่างเช่น เสื้อจะต้องรัดและใส่กระดุมแค่ 4 เม็ดเท่านั้น แขนเสื้อจะต้องสั้นหรือแขนเสื้อตุ๊กตา กระโปรง(กระโปรง) ก็จะต้องเข้ารูปกับตัว และต้องสั้นมาก ๆ ความยาวของกระโปรง(กระโปรง)ก็ต้องห้ามเกินเข่า กระโปรง(กระโปรง) จะต้องผ่าหน้า จะไม่ผ่าหลัง รองเท้าก็ต้องใส่ตามแฟชั่นเหมือนกัน จะมีทั้งรองเท้าส้นสูงงาม รองเท้าหัวแหลม รองเท้าเล่นสกี ฯลฯ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าใจความกล่าวถึงสมัยก่อนกับสมัยนี้ แต่ส่วนขยายความกล่าวถึงแต่สมัยนี้

3.3.3 ย่อหน้าขาดเอกภาพ หมายถึงย่อหน้าที่มีใจความสำคัญมากกว่าหนึ่งใจความ กล่าวถึง

หลายๆประเด็นในย่อหน้าเดียว หรือใจความอย่างหนึ่ง อธิบายขยายความไปอีกอย่างหนึ่ง

ตัวอย่าง

การที่ใส่ชุดนักศึกษาของแต่ละสถาบันเพื่อเป็นเกียรติให้แก่ผู้ที่ศึกษา ให้รู้ว่าเป็นนักศึกษามีตราของสถาบันที่น่าจะภูมิใจว่าภูมิใจที่ได้ศึกษาที่สถาบันที่กำลังศึกษาอยู่ แต่การแต่งกายก็เปลี่ยนไป คือแต่งกายไม่ค่อยเรียบร้อยใส่กระโปรงสั้นเลื้อยรัดแน่นเกินไปจะทำให้คนอื่นเขาคิดหรือพูดถึงสถาบันที่เรียนจึงอาจทำให้เสียสถาบันได้แต่ถ้าแต่งกายเรียบร้อยจะทำอะไรหรือว่าคนอื่นมองจะพูดว่าแต่งกายเรียบร้อยอยู่สถาบันไหนก็จะเป็นที่น่าภูมิใจของคนที่อยู่ในสถาบันทำให้สถาบันมีนามิตาตงนั้นควรจะแต่งกายให้เรียบร้อยเพื่อสถาบันที่ศึกษาอยู่ แสดงถึงกฎระเบียบของสถาบันว่าสถาบันนี้มีกฎระเบียบที่ดี และรวมถึงการพูดจาควรพูดให้สุภาพจึงบ่งบอกในสถานที่ศึกษาอยู่ ควรระมัดระวังในการพูดจาเพราะอาจจะทำให้เป็นผลเสียแก่สถาบันได้

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าประโยคใจความสำคัญของย่อหน้านี้คือควรจะแต่งกายให้เรียบร้อยเพื่อสถาบันที่ศึกษาอยู่ แสดงถึงกฎระเบียบของสถาบันว่าสถาบันนี้มีกฎระเบียบที่ดี ส่วนที่ขีดเส้นใต้จึงเป็นการเริ่มประเด็นใหม่ที่เกินมา

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างย่อหน้าที่มีใจความสำคัญหลายใจความ สังเกตได้จากประโยคที่ขีดเส้นใต้

ตัวอย่าง

ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องดีพร้อมไปซะทุกอย่าง แต่ควรทำตัวให้มีค่าและคิดว่าตัวเองมีค่าอยู่เสมอ เมื่อคนเราคิดว่าตัวเองไม่มีค่าก็มักจะทำตัวไม่ดี ดูถูกตัวเอง ผู้หญิงก็เปรียบเหมือนดอกไม้และดอกไม้มีหลายชนิด ผู้หญิงก็มีหลายแบบก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะเลือกที่จะเป็นดอกไม้แบบไหน ถ้าเลือกที่จะเป็นดอกไม้ที่พร้อมให้คนโน้นคนนี้ชื่นชมโดยไม่ขาด ผู้ชายที่ต้องการผู้หญิงแบบนี้ก็มักจะต้องการแบบชั่วคราวไม่ได้หวังอะไรมากมาย ถ้าเราจะเป็นดอกไม้ก็ควรเป็นดอกไม้ที่มีหนามมีขนคัน ๆ ไว้คอยป้องกันตัวเองบ้าง ผู้หญิงทุกคนมีสิทธิเลือก เลือกที่จะทำในสิ่งที่ดี และทำตัวให้คุณค่ามากที่สุด แล้วคุณจะได้เจอกับสิ่งดี ๆ ตามมาเอง เพราะคนที่มีความรักมีคนสนใจเสมอ ในเมื่อมีคนสนใจเรามาก เราก็มีสิทธิเลือกคนดี ๆ “คุณค่าของคน อยู่ที่การกระทำ” ถ้าโลกนี้ไม่มีผู้หญิงก็เหมือนดอกไม้ที่ขาดการดูแล เพราะผู้หญิงทำให้โลกนี้สวยงามน่าอยู่ “จริงไหมคะคุณผู้ชาย”

ตัวอย่าง

ความรักมีหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นความรักที่เกิดจากพ่อและแม่ ความรักที่เกิดจากเพื่อน หรือความรักที่เกิดจากเพื่อนสนิทที่เรียกกันว่าแฟน ความรักที่เกิดจากพ่อและแม่เป็นความรักที่คอยดูแลและห่วงใยเรามาตลอดตั้งแต่แรกเกิดจนถึงปัจจุบันเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ที่ไม่สิ่งใดมาแทนความรักที่

พ่อและแม่มอบให้ แต่ปัจจุบันนี้เมื่อพูดถึงความรักแล้วก็มักจะนึกถึงความรักเกิดจากหนุ่มสาวที่รักกัน ก็จะมีทั้งทุกข์และสุขปนกันไป การที่เราจะรักใคร่รักใคร่คนมันไม่ใช่เรื่องที่น่าอายหรือต้องไปกลัวกับมัน เมื่อรักใคร่รักใคร่คนแล้วเราต้องมีความรักและความห่วงใยที่มอบให้อย่างจริงจังและไว้วางใจกัน ค่อย (ค่อย)ดูแลห่วงใยซึ่งกันไม่ว่าจะอยู่ไหน อยู่กับใคร ทำอะไรอยู่ แต่อย่างไรก็ตามเราก็ควรรักตัวเราให้ มากอยู่เหมือนกัน เพราะยังมีความรักอีกมากมายที่มอบให้เราอยู่รอบข้าง และคนที่รักเรามากที่สุดคือ ครอบครัวเรา

บางย่อหน้าไม่ได้แสดงความคิดไปในทางเดียวกัน เนื่องจากแม้แต่ผู้เขียนก็ยังลังเลใน จุดมุ่งหมายของย่อหน้าที่กำลังเขียน ตัวอย่างเช่นย่อหน้าต่อไป เมื่ออ่านจบแล้ว ไม่ชัดเจนว่าใจความ สำคัญคือตำหนิผู้ที่แต่งกายผิดระเบียบ หรือสนับสนุนให้แต่งกายผิดระเบียบ

ตัวอย่าง

นักศึกษาต่างสถาบัน ต่างก็มีความมีระเบียบ แบบแผน มีความงดงามและมีความสง่างามต่างกัน แต่ละสถาบัน ชุดนักศึกษาที่เหมือนกันก็มีระเบียบ แบบแผน มีความงามและสง่างามเหมือนกันหมด ทุกสถาบัน แต่นักศึกษาบางกลุ่มบางคนก็จะแต่งกายที่ไม่เหมือนคนอื่นบ้าง บางคนอาจแต่งกายไม่ เรียบร้อยผิดกฎ สถาบัน เช่น ใส่เสื้อตัวรัดรูปมากเกินไป เสื้อรัดมาจนหายใจไม่ออกหรือกระโปง (กระโปรง)รัดสั้นและผ่าจนลึกมากเกินไป บางคนอาจจะคิดว่าไม่งามไม่สมควรใส่ทำให้นักศึกษา เหล่านั้นถึงใส่แบบนั้นได้ แต่ถ้าหากมองในอีกในมุมหนึ่ง ถึงนักศึกษาเหล่านั้นจะแต่งกายแบบนั้นใน สถานศึกษา แต่การเรียนอาจจะดีหรือตั้งใจเรียนหนังสือก็ได้ ไม่เหมือนกันทุกคน จึงไม่น่าเอาความ ที่ว่าพวกนักศึกษาที่แต่งตัวไม่เหมาะสมกับสถาบันนั้น จะไม่รู้ว่าที่ได้ใส่ชุดศึกษานั้นดีแค่ไหน

3.3.4 ย่อหน้าขาดสัมพันธ์ภาพ

ขาดสัมพันธ์ภาพในย่อหน้า หมายถึง แต่ละประโยคในย่อหน้าไม่ต่อเนื่องกลมกลืนกัน

ตัวอย่าง

การที่เราพูดถึงเครื่องแบบนักศึกษานั้น จะมีหลายแบบให้เลือกมากมาย/ เมื่อเราได้ใส่แล้วจะ รู้สึกมีการภูมิใจ/ในเวลาใส่ในวัยรุ่นสมัยนี้จะแต่งตัวไม่ค่อยเรียบร้อย/ในการใส่เสื้อมีความรัดมาก กระโปรงจะมีความสั้นและรัด/เมื่อใส่ในเวลาเรียนจะมีความรู้สึกอึดอัดและแน่นหายใจไม่ค่อยออก/ เมื่อเราใส่กระโปรงสั้นในเวลานี้จะต้องระมัดระวังทำให้เกิดความลำบากมาก/ เพราะฉะนั้นเราควร แต่งกายให้ถูกกฎระเบียบ/เพื่อจะรักษาสถาบันให้ดีจะได้เป็นเกียรติแก่สถาบัน/ เมื่อเราแต่งกาย เรียบร้อย จะได้ไม่เกิดอันตรายแก่ตัวเรา/ จะไม่เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาภายหลัง

ตัวอย่าง

เป็นหนังสือที่ขอบมากที่สุด เพราะขอบเกี่ยวกับตำนานเทพเจ้า สงครามทรอย เฮอริคิลิส เป็นเรื่องราวที่ขอบมาก/ ตำนานเทพในแต่ละองค์เกิดมามีมาเป็นอย่างไรบ้าง / รู้ว่าเทพองค์ไหนที่ปกครองเมืองไหน / เทพโปไซดอน เป็นเทพเจ้าแห่งมหาสมุทร ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและแม่น้ำทั้งปวง เป็นเทพที่ควบคุมสายน้ำทุกสายในโลก / เทพคิวปิด เทพเจ้าแห่งความรัก เป็นผู้นำศรรักไปปักอกหนุ่มสาวทั่วโลก ถ้าหนุ่มหรือสาวคนไหนต้องการที่จะครองคู่ก็มักจะไปทำพิธีเพื่อบูชาเทพคิวปิด / สงครามทรอย สงครามทรอยเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากแอปเปิ้ลลูกหนึ่งขึ้นมาแค่นั้นเอง/ เป็นสงครามที่ยิ่งใหญ่มาก มีเทพมาช่วยในการทำสงครามหลายองค์มาก สงครามที่มีผู้หญิงที่สวยที่สุดเป็นภรรยาของเจ้าชายของ การทำสงครามที่กินเวลายาวนานถึง 10 ปี /แต่คนที่ได้อ่านในหนังสือแล้วได้ดูสงครามทรอยในรูปแบบของภาพยนตร์ที่ทำได้ออกมาแค่ 3 ชั่วโมงก็ถือว่าย่อเอาแค่ส่วนสำคัญของสงครามมาไว้ในภาพยนตร์ / เฮอริคิลิส เป็นมนุษย์ครึ่งเทพ เป็นจอมพลังที่เป็นผู้สร้างแท่นบูชามหาเทพซีอุสบนยอดเขาโอลิมปัส

สัมพันธภาพระหว่างย่อหน้า หมายถึงแต่ละย่อหน้าควรจะมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันไป เรียงลำดับโดยมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน เช่น เรียงตามเหตุการณ์ เรียงจากเหตุไปหาผล ฯลฯ

ตัวอย่าง

ย่อหน้าที่ 1

การแต่งกายในชุดนักศึกษาเราแต่งชุดเพื่อให้เกียรติสถานที่ที่เราศึกษา สถาบันที่เราได้เข้ามาศึกษา ดังนั้นเวลาเราไปที่ใด เราแต่งชุดนักศึกษาเหมือนเป็นการให้เกียรติสถานที่นั้นด้วย ดูเป็นทางการ เป็นพิธีการ แต่ปัจจุบันได้มีการประยุกต์การแต่งชุดนักศึกษา ให้สามารถแต่งแล้วเดินไปที่ใดก็ได้เหมือนเป็นชุดที่ไปเที่ยวได้ก็ 1 ชุด โดยไม่ได้คำนึงถึงชุดที่เราแต่งอยู่หรือเพิ่มประจำสถาบันที่ติดอยู่ที่เสื้อเรา แต่บางคนอาจคิดอีกมุมหนึ่งคิดว่า เราจะแต่งกายอย่างไรก็ได้ขอแค่เข้าเรียน เรียนจบก็พอ แต่ในสภาพสังคม ความเป็นคนไทยอาจจะถือเรื่องการแต่งกาย การไปเรียนต้องแต่งกายเรียบร้อย ทำตามวัฒนธรรมความเชื่อที่สืบกันมา แล้วแต่มุมมองของแต่ละบุคคลที่จะมองมันละกันว่าจะมองมุมใด วันไหนอยากสวยก็เพิ่มเติมเครื่องประดับเข้าไป แต่ก็ต้องดูโอกาสด้วยว่าเหมาะสมหรือไม่วันไหนมหาลัย (มหาวิทยาลัย) มีพิธีการก็แต่งที่ถูกระเบียบหน่อยละกัน

ย่อหน้าที่ 2

อย่างไรก็ตามอย่าลืมว่าสถาบันทุกสถาบันศักดิ์สิทธิ์ เริ่มที่ติดอยู่ที่เสื้อมีเกียรติและน่าภาคภูมิใจกว่าเราจะได้เข้ามาศึกษา อย่าลืมความยากลำบากที่เราฝ่าฟันมา แต่มนุษย์ทุกคนก็มีความต้องการ

ต่าง ๆ กัน ก็แล้วแต่ว่าใครคิดยังไง มองอะไร อาจมีเหตุผลต่าง ๆ แต่ก็คำนึงถึง เวลาและโอกาสด้วย ชุดนักศึกษาเป็นรูปแบบที่น่าภูมิใจยิ่ง ถ้าเขาเห็นเข็มเรา เขาก็รู้ว่าเราอยู่สถาบันใด ดังนั้นควรคำนึงถึงชื่อเสียงสถาบันของเราด้วย อย่าให้ใครคนหนึ่งทำให้แค่การแต่งตัว ทำให้คนภายนอกดูถูกสถาบันอันมีเกียรติ งามภูมิใจในสภาพการแต่งกายและแต่งกายให้เป็นนักศึกษา

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่า 2 ย่อหน้าที่ติดกันมีเนื้อความที่ขัดแย้งกัน

3.3.5 ย่อหน้าขาดสารัตถภาพ

หมายถึงย่อหน้าที่ไม่มีการเน้นสาระสำคัญโดยการจัดประโยคใจความสำคัญไว้ต้นหรือท้ายย่อหน้า

ตัวอย่าง ย่อหน้าที่ไม่มีประโยคใจความสำคัญ จะเห็นได้ว่าบทความเรื่อง มาตีมนมกันดีกว่า มีการจัดเนื้อความเป็นย่อหน้าแต่กลับเริ่มต้นย่อหน้าด้วยหัวข้อ แทนที่จะเป็นประโยคใจความสำคัญ

นมคืออะไรของเหลวสีขาวสะอาดสดเป็นปกติ ซึ่งได้จากการรีดจากเต้านมของสัตว์ให้นมต่าง ๆ ที่มีสุขภาพดี เช่น โค กระบือ แพะ แกะ ฯลฯ ในช่วงเวลาอย่างน้อย 3 วัน ภายหลังจากคลอดลูกหรือจนกว่าจะปราศจากนมเหลืองนมเป็นอาหารธรรมชาติที่มีความสมบูรณ์และมีคุณค่าทางโภชนาการสูงอุดมด้วยแร่ธาตุอาหารครบทุกหมู่ คือ โปรตีน วิตามิน เกลือแร่ คาร์โบไฮเดรต และไขมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำตาลนมหรือแล็กโทส และโปรตีน จะพบในธรรมชาติคือในนมหรือน้ำนมเท่านั้น นมจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาร่างกายและสมองของเด็กและเยาวชน

ส่วนประกอบของนม 1. น้ำเป็นสื่อกลางให้สารอาหารหลายชนิดละลาย ทำให้สะดวกในการบริโภค โดยเฉพาะเด็กอ่อนหรือทารกที่ยังไม่มีฟันเคี้ยวอาหาร 2. ไขมัน ตามปกติเรียกไขมันจากน้ำนมว่า มั่นเนย เป็นส่วนประกอบที่สำคัญทางโภชนาการและเศรษฐกิจ ให้พลังงาน ตลอดจนสารอาหารและวิตามินเอ ดี ซี และเค นอกจากนี้ยังเป็นปัจจัยที่สำคัญใช้ในการกำหนดราคาซื้อขาย น้ำนมดิบ เพราะสามารถนำไปใช้อุตสาหกรรมนมได้ นมให้ไขมันเพียงเล็กน้อย เมื่อเทียบกับนมพืชนมผงถั่วเหลือง หรือเนื้อ การตีมนมจึงไม่ทำให้อ้วน 3. โปรตีน ในน้ำนมเกือบทั้งหมด ประกอบด้วยสารอาหารโปรตีน ในปริมาณค่อนข้างสูง และมีกรดอะมิโน ซึ่งมีประโยชน์ต่อการสร้างเนื้อเยื่อ เลือด และกระดูก นอกจากนี้ยังมีเอนไซม์ชนิดต่าง ๆ อีกด้วย 4. สารประกอบที่มีไนโตรเจน ตามปกตินมจะมีแร่ธาตุไนโตรเจนอยู่ประมาณร้อยละ 0.5 5. แล็กโทส เมื่อถูกย่อยแล้วจะกลายเป็นกลูโคส และกาแล็กโทส น้ำตาลกาแล็กโทสนี้เป็นส่วนประกอบของซีรีโบไซด์ ซึ่งพบมากในเยื่อหุ้มสมองและเยื่อหุ้มประสาท ดังนั้นทารกและเด็กจึงมีความต้องการแล็กโทสเพื่อนำไปใช้ในการเจริญเติบโตของสมอง 6. วิตามิน ในนมมีวิตามินเอ บี 1 บี 2 บีรวม บี 6 บี 12 ซี ดี และดี 3 ซึ่งช่วยป้องกันโรค

ลักปิดลักเปิด อัมพาต โรคผิวหนัง โรคลำไส้ โรคฟันผุ เป็นต้น 7. แร่ธาตุในน้ำนม มีลักษณะเป็นแก้ว ประกอบด้วยโพแทสเซียม แคลเซียม โซเดียม แมกนีเซียม ฟอสฟอรัส เหล็ก ทองแดง และไอโอดีน

อาชีพการเลี้ยงโคนม ประเทศไทยเป็นเมืองเกษตรกรรมการเลี้ยงโคนมก็เป็นอาชีพหนึ่ง อาชีพการเลี้ยงโคนม อาจกล่าวได้ว่าเป็นอาชีพที่ค่อนข้างใหม่สำหรับเกษตรกรบ้านเรา แต่ตามความเป็นจริงประเทศเราได้เคยส่งโคนมพันธุ์ต่างประเทศเข้ามาทดลองเลี้ยงเมื่อกว่า 50 ปี ล่วงมากแล้ว แต่การเริ่มต้นเลี้ยงในครั้งแรกประสบปัญหาบางประการ จึงนับว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จจนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. 2508 เป็นต้นมา อาชีพการเลี้ยงโคนมจึงได้ถูกฟื้นฟูมาอีกครั้งและเริ่มรู้จักแพร่หลายเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตามอาชีพการเลี้ยงโคนมอาจยึดเป็นอาชีพหลักได้หรืออาจเป็นอาชีพรองอาชีพหนึ่ง ที่เกษตรกรควรจะทำควบคู่กันไปกับอาชีพอื่น เพื่อให้ได้ประโยชน์มากที่สุดทั้งทางตรงและทางอ้อม

นมแม่เด็กทุกคนเกิดมาต้องกินนมแม่ทุกคน มันเป็นธรรมชาติที่โลกสร้างมาตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เด็กที่เกิดจากท้องแม่ต้องได้ทานนมแม่ทุกคน เพราะฉะนั้นแล้วเด็กทุกคนต้องมีพื้นฐานในการดื่มนมทุกคน แล้วแต่ว่าพ่อแม่เด็กแต่ละคนนั้นจะมีวิธีการปลูกฝังในการดื่มนมกันอย่างไร

การดื่มนมคนไทยในปัจจุบันไม่ค่อยปลูกฝังเรื่องการดื่มนมกับลูก ๆ ในปัจจุบันมีการพัฒนาวิถีชีวิตในการดำรงชีวิตแตกต่างกันไปจากสมัยก่อนอย่างมากพ่อแม่บางคนต้องรีบให้ลูกออกนมนก่อนเข้าโรงเรียน เพราะกลัวว่าลูกติดขวดนมซึ่งวิธีนี้จะทำให้เด็กนั้นไม่รักการกินนมซะเลย และส่งผลทำให้เด็กบางคนขาดสารอาหารทำให้ร่างกายมีการพัฒนาเจริญเติบโตได้ช้ากว่าเด็กคนอื่นหรืออาจจะตัวเล็กกว่าเพื่อน ร่างกายไม่แข็งแรง

ประเภทของนมที่ให้ประโยชน์แก่ร่างกาย 1. นมพาสเจอร์ไรซ์ คือนมโคที่ผ่านกรรมวิธีฆ่าเชื้อด้วยความร้อนไม่ต่ำกว่า 63 องศาเซลเซียส และคงอยู่ที่อุณหภูมิไม่น้อยกว่า 30 นาที หรือทำให้ร้อนไม่ต่ำกว่า 72 องศาเซลเซียส และคงอยู่ที่อุณหภูมิไม่น้อยกว่า 16 วินาที แล้วทำให้เย็นลงทันทีที่อุณหภูมิ 5 องศาเซลเซียสหรือต่ำกว่า นี่จะผ่านกรรมวิธีทำนมสดให้เป็นเนื้อเดียวกันหรือไม่ก็ได้ 2. นมสเตอริไลซ์ คือ นมโคที่ผ่านกรรมวิธีฆ่าเชื้อด้วยความร้อนไม่น้อยต่ำกว่า 100 องศาเซลเซียส โดยใช้เวลาที่เหมาะสม ทั้งนี้ต้องผ่านกรรมวิธีทำนมสดให้เป็นเนื้อเดียวกัน 3. นม U.H.T คือนมโคที่ผ่านกรรมวิธีฆ่าเชื้อด้วยความร้อนไม่ต่ำกว่า 100 องศาเซลเซียส ไม่น้อยกว่า 1 วินาที แล้วบรรจุในภาชนะและสภาวะที่ปราศจากเชื้อ ทั้งนี้ต้องผ่านกรรมวิธีทำนมสดให้เป็นเนื้อเดียวกัน

คุณค่าและประโยชน์ทางอาหารของนม 1. โปรตีน :โปรตีนเป็นอาหารประเภทใช้ซ่อมแซมสิ่งสึกหรอและเสริมสร้างร่างกาย 2. ไขมัน :ไขมันนิยมเรียกว่า “มันเนย” ทั้งนี้เพราะเป็นไขมันอย่างเดียวกันนำไปทำ “เนยเหลว” มันเนยเป็นอาหารประเภทให้พลังงานสูงที่จำเป็นต่อความเจริญเติบโตของร่างกาย 3. คาร์โบไฮเดรต คาร์โบไฮเดรตของนมคือน้ำตาลแลคโตส ประโยชน์ที่สำคัญที่สุดต่อร่างกาย คือ เป็นอาหารที่ควบคุมปริมาณของจุลินทรีย์ในลำไส้ของมนุษย์ ที่ดื่มนมเป็นประจำเพื่อให้

ระบบซับซ้อนเป็นไปด้วยดี ซึ่งหมายความว่ารวมถึงความมีสุขภาพดีอีกด้วย 4. เกลือแร่ : น้ำนมอุดมไปด้วยเกลือแร่หลายชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งแคลเซียมและฟอสฟอรัส ซึ่งเป็นธาตุที่สำคัญที่สุดในการสร้างโครงกระดูก ฟัน และนม ดังนั้นคนในวัยเจริญเติบโต คนสูงอายุ หญิงมีครรภ์และหญิงมีลูกอ่อน จึง ควรดื่มนมเป็นอาหารประจำ 5. วิตามิน: วิตามิน ถ้าขาดวิตามินจะทำให้เกิดโรคต่าง ๆ วิตามินส่วนที่พบในนมเนย เช่น วิตามินเอ ดี อี

ใจความสำคัญไม่อยู่ต้นหรือท้ายย่อหน้า

ตัวอย่าง

เครื่องแบบนักศึกษาในแต่ละมหาวิทยาลัย จะมีเครื่องหมายบอกถึงความเป็นมาลัยนั้น (มหาวิทยาลัย) ชุดนักศึกษาเป็นชุดที่มีความสง่างามในตัวของมันเอง ทำให้ผู้สวมใส่มีความสง่างามตามไปด้วย แต่ถึงยังก็ต้องอยู่ที่ตัวบุคคลว่าจะเลือกใส่เครื่องแบบนักศึกษา แบบไหน ที่จะทำให้เราดูดี ดังนั้นคิดว่าเครื่องแบบนักศึกษาจะบอกอะไรหลายอย่างในตัวมัน บอกถึงความภาคภูมิใจที่ได้ใส่ ไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยไหนก็ตาม บางคนอาจแต่งกายไม่สุภาพนัก เราควรแต่งกายให้สุภาพเหมาะสมกับความเป็นนักศึกษาให้เกียรติกับสถานที่ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยของเรา ให้เกียรติกับเครื่องแบบที่เราได้สวมใส่ ถ้าเราแต่งกายชุดนักศึกษาให้สุภาพ มันก็จะทำให้เราดูดีตามไปด้วย ถ้าเราแต่งกายไม่สุภาพ เช่น กระโปรงสั้นเกินไป หรือ เสื้อที่เราใส่อาจเล็กเกินไป มันก็จะทำให้คนที่มองเราอาจมองเราในแง่ที่ไม่ดี ทำให้คุณค่าในตัวเราอาจลดลง

ปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความเป็นปัญหาที่พบมาก นักศึกษาส่วนใหญ่จัดเนื้อความไม่เป็นหรือไม่ได้จัดเนื้อความ เพราะไม่ได้วางแผนการเขียนล่วงหน้า ทำให้งานเขียนไม่มีเอกภาพ และสัมพันธภาพ ไม่มีทิศทางที่แน่นอน และขาดระเบียบในการนำเสนอ ทำให้อ่านเข้าใจยาก เป็นปัญหาที่ส่งผลต่อการเขียนงานเป็นชิ้น เช่น รายงาน โครงการ เรียงความ บทความ และแม้กระทั่งการตอบข้อสอบอัตนัย การฝึกจัดเนื้อความก่อนที่จะลงมือเขียนจึงเป็นขั้นตอนสำคัญที่จะทำให้งานเขียนมีคุณภาพได้

บทที่ 4

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
กรุงเทพ”

กลุ่มประชากร เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่เรียนวิชา
ภาษาไทย 1 และภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในภาคเรียนที่ 1/2548 โดยการสุ่มตัวอย่างนักศึกษา
จำนวน 200 คน จากจำนวนงาน 1,000 ชิ้น และสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 100 คน

เครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 ชุด คือ ชุดที่ 1 แบบเกณฑ์การตรวจงานเขียน
ของนักศึกษา โดยใช้ทั้งเกณฑ์ความถูกต้องและความเหมาะสม ซึ่งแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้ ปัญหา
การเขียนในระดับคำ ปัญหาการเขียนในระดับประโยค และปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความ
โดยวิเคราะห์ปัญหาตามเกณฑ์ดังกล่าวและแสดงผลเป็นเปอร์เซ็นต์ ชุดที่ 2 แบบสัมภาษณ์
อาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ซึ่งสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาทักษะการเขียน
ภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ในประเด็นดังนี้ การเขียนคำ
ประโยค การเขียนย่อหน้า ผลกระทบต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ และการประกอบอาชีพ สาเหตุของ
ปัญหา และแนวทางในการแก้ไขปัญหา โดยมีผลสรุป ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

- 1.1 ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
- 1.2 แนวทางการแก้ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
- 1.3 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยและการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

2. อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
กรุงเทพ จากผลการวิเคราะห์ในบทที่ 2 สรุปผลได้ดังต่อไปนี้

1) นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มีปัญหาทักษะการเขียน
ภาษาไทย ดังนี้

ปัญหาการเขียนในระดับคำ ได้แก่ การสะกดคำผิด และการใช้คำผิด

ปัญหาการเขียนในระดับประโยค ได้แก่ ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย
ประโยคเรียงลำดับคำผิด และประโยคเว้นวรรคตอนผิด

ปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความ ได้แก่ ไม่มีย่อหน้า ย่อหน้าไม่สมบูรณ์ ย่อ
หน้าขาดเอกภาพ ย่อหน้าขาดสัมพันธภาพ และย่อหน้าขาดสารัตถภาพ

2) นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มีปัญหาการเขียนในระดับ
การจัดเนื้อความมากที่สุด คิดเป็น 82.16% จากงานเขียนจำนวน 1,000 ชิ้น รองลงมาคือ ปัญหา
การเขียนในระดับประโยค 54.06% น้อยที่สุดคือ ปัญหาการเขียนในระดับคำ 20.03%

3) ปัญหาการสะกดคำผิด ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
ที่พบมากที่สุดได้แก่ การสะกดพยัญชนะผิด 88.94 % รองลงมาคือการสะกดวรรณยุกต์ผิด 6.14%
และ การสะกดสระผิด 4.92%

4) การสะกดพยัญชนะผิดแบ่งออกเป็นพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย พบว่าส่วน
ใหญ่เป็นการสะกดพยัญชนะท้ายผิด 77.13 % ส่วนการสะกดพยัญชนะต้นผิดมีเพียง 22.87%

5) การสะกดพยัญชนะต้นผิด พบว่าส่วนใหญ่เป็นพยัญชนะควบกล้ำ 98.61%ที่เป็น
พยัญชนะเดียวมีเพียง 1.39%

6) การสะกดพยัญชนะต้นผิดพบว่าส่วนใหญ่เป็นพยัญชนะต้นของคำไทยแท้

7) การสะกดพยัญชนะท้ายผิดส่วนใหญ่เป็นการสะกดคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ
เช่นภาษาอังกฤษ บาลีสันสกฤต เขมร ซึ่งสะกดไม่ตารางตามมาตรฐานตัวสะกดมีพยัญชนะที่ไม่ออก
เสียง และประกอบด้วยการันต์

8) การใช้คำผิดที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำต่างประเทศ 36% รองลงมาได้แก่ การใช้
คำผิดความหมาย 25% การใช้คำผิดระดับ 19% และ การใช้คำผิดชนิด 15% ตามลำดับและการใช้
คำซ้ำพบน้อยที่สุดเพียง 6%

9) การใช้คำผิดความหมาย พบว่ามีการใช้คำผิดความหมาย 6 ชนิดคือ คำนาม
ลักษณนาม กริยา วิเศษณ์ สันธาน และคำบุพบท ที่พบมากที่สุดคือคำกริยา 32.01% รองลงมา

ได้แก่ คำวิเศษณ์ สันธาน และบุพบท คิดเป็น 25.46% 19.52% และ 13.31% ตามลำดับ ลักษณะนามพบน้อยเพียง 5.94 % ที่พบน้อยที่สุดคือคำนาม 3.75%

10) การใช้คำผิดชนิดนี้ ประกอบด้วย การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม การใช้คำกริยาแทนที่คำเชื่อม การใช้คำนามแทนที่คำกริยา และการใช้คำนามแทนที่คำเชื่อม

11) การใช้คำผิดระดับ ประกอบด้วย การใช้คำไม่เหมาะสมกับสถานภาพบุคคล การใช้คำไม่เหมาะสมกับโอกาส การใช้คำไม่เหมาะสมกับการกับรูปแบบการเขียนและการใช้คำไม่เหมาะสมกับบริบทถ้อยคำ

12) ปัญหาการเขียนในระดับประโยค ที่พบบ่อยที่สุดคือ ประโยคไม่สมบูรณ์ 40.36% รองลงมาได้แก่ ประโยคเว้นวรรคตอนผิด 22.15% ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย 21.71% ที่พบน้อยที่สุดคือประโยคเรียงลำดับคำผิด 15.78%

13) ประโยคไม่สมบูรณ์ ประกอบด้วยประโยคที่ขาดภาคประธาน ได้แก่ บทประธาน และบทขยายประธาน ประโยคที่ขาดภาคแสดง ได้แก่ บทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และบทขยายกรรม ส่วนที่ขาดไปมากที่สุดคือบทกริยา 60.07% ส่วนอื่นๆขาดน้อย ได้แก่ บทประธาน 18.21% บทขยายประธาน 9.29% บทขยายกริยา 7.45% บทกรรม 1.68% และบทขยายกรรม 3.31%

14) ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย ประกอบด้วย คำที่ไม่มีความหมายเพิ่ม 54.93% คำที่มีความหมายซ้ำ 34.73% และคำที่มีความหมายขัดแย้ง 10.34%

15) ประโยคเรียงลำดับคำผิด ส่วนใหญ่เป็นการวางส่วนขยายผิด 61.88% การเรียงประธานกริยากรรมผิดพบน้อยกว่า คิดเป็น 38.12 %

16) ประโยคเว้นวรรคตอนผิด พบบ่อยที่สุดคือประโยคเว้นวรรคผิด 68.74% รองลงมาคือการแยกคำระหว่างบรรทัด 24.19 และการไม่เว้นวรรค 7.07%

17) ปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความ ที่พบบ่อยที่สุด คือ ย่อหน้าขาด สัมพันธภาพ 45.71% รองลงมาคือย่อหน้าขาดสารัตถภาพ 41.13% ย่อหน้าไม่สมบูรณ์ 20.39% และ ย่อหน้าขาดเอกภาพ 16.72% ตามลำดับ ส่วนการเขียนที่ไม่มีย่อหน้าพบเพียง 8.79%

1.2 แนวทางการแก้ปัญหา ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

จากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ 100 คน พบว่าปัญหาการเขียนเกิดจากสาเหตุดังนี้

1) เกิดจากความรีบร้อน

- 2) เกิดจากขาดความรู้พื้นฐาน
- 3) เกิดจากไม่ให้ความสำคัญ
- 4) เกิดจากอิทธิพลจากสิ่งอื่น
- 5) เกิดจากใช้แนวเทียบผิด
- 6) เกิดจากการอ่านหนังสือน้อย
- 7) เกิดจากการเขียนน้อย
- 8) เกิดจากความยากของภาษาไทย
- 9) เกิดจากอิทธิพลของภาษาอื่น

ดังนั้น จึงสามารถสรุปแนวทางในการแก้ปัญหาการเขียนของนักศึกษาได้ดังนี้

ในส่วนของนักศึกษาสามารถแก้ปัญหาการเขียนได้ดังนี้

- 1) ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และทบทวนความรู้พื้นฐานในการใช้ภาษาไทยให้เข้าใจ
- 2) เห็นความสำคัญของการเขียนให้ถูกต้อง
- 3) คิดและวางแผนก่อนการเขียนทุกครั้ง
- 4) เขียนอย่างรอบคอบและระมัดระวัง ตรวจทานให้ถูกต้อง
- 5) เปิดพจนานุกรมให้เป็นนิสัย
- 6) ฝึกเขียนบ่อยครั้ง
- 7) อ่านหนังสือให้มากและเลือกอ่านสารที่มีคุณภาพ
- 8) ระมัดระวังเรื่องความแตกต่างของระดับภาษา

ในส่วนของอาจารย์ผู้สอน

- 1) ขอความร่วมมืออาจารย์ทุกสาขาวิชาดูแลการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
- 2) จัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านและการเขียน
- 3) จัดโครงการอบรมการเขียนเฉพาะอย่าง
- 4) ให้คำปรึกษาเรื่องการเขียนภาษาไทยแก่นักศึกษา
- 5) ให้นักศึกษามีโอกาสฝึกเขียนมากขึ้น ตลอดจนติดตามงานเขียนของนักศึกษาทุกครั้ง
- 6) ครูอาจารย์เป็นแบบอย่างในด้านเห็นความสำคัญของภาษาไทยและระมัดระวังใน

การเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง

ในส่วนของสังคม

- 1) บุคคล และหน่วยงานต่างๆ โดยเฉพาะสื่อมวลชน ควรใช้ภาษาในการเขียนอย่างระมัดระวังเพื่อมิให้เป็นต้นแบบที่ผิดแก่เยาวชน

- 2) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดูแลในเรื่อง การเขียนภาษาไทยของสื่อต่างๆ ตลอดจนคุณภาพของสื่อ
- 3) ผู้ที่มีอำนาจทางการศึกษาควรเห็นความสำคัญและส่งเสริม วิชาภาษาไทยมากขึ้น
- 4) ครอบครัวยุคใหม่ควรให้ความสำคัญปลูกฝังบุตรหลาน ให้ใช้ภาษาไทยถูกต้องและมีส่วนร่วมในการเลือกสารตลอดจนให้ข้อเสนอแนะอย่างใกล้ชิด

1.3 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยและการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

- 1) นำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงเนื้อหาในหลักสูตรวิชาภาษาไทย เช่น เพิ่มความรู้พื้นฐานในการเขียนให้มากขึ้น เพิ่มการจัดเนื้อความ มากขึ้น ฯลฯ
- 2) ปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเพิ่มการฝึกทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพ
- 3) พัฒนาหลักสูตรวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ให้จัดหลักสูตรโดยตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยมากขึ้น
- 4) เพื่อเป็นแนวทางในการนำเสนอการจัดทำหลักสูตรให้แก่สถาบันต่าง ๆ

2. อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพมีปัญหาในการเขียนภาษาไทยมาก และมีผลกระทบต่อการศึกษาวิชาอื่น ตลอดจนการประกอบอาชีพ จึงควรที่จะแก้ปัญหาตามแนวทางที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย

2. งานวิจัยนี้พบว่าปัญหาการเขียนภาษาไทยมี 3 ระดับ คือปัญหาการเขียนในระดับคำได้แก่ การสะกดคำผิด และการใช้คำผิด ปัญหาการเขียนในระดับประโยค ได้แก่ ประโยค ไม่สมบูรณ์ ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย ประโยคเรียงลำดับคำผิด และประโยคเว้นวรรคตอนผิด และปัญหาการเขียนในระดับการจัดเนื้อความ ได้แก่ ไม่มีย่อหน้า ย่อหน้าไม่สมบูรณ์ จึงน่าจะมีงานวิจัย ที่ศึกษาปัญหาเฉพาะเรื่องอย่างละเอียด เช่น การสะกดคำ การเขียนย่อหน้า การใช้คำผิด ความหมาย เป็นต้น

3. งานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะกลุ่มข้อมูลนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ และพบว่านักศึกษามีปัญหาในการเขียนมาก จึงน่าจะมีงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบกับสถาบันอื่น

4. จากผลการวิจัยพบว่า การอ่านน่าจะมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการเขียนของนักศึกษา จึงน่าจะมีงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและประสิทธิภาพในการเขียน

5. งานวิจัยนี้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจปัญหาเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาต่อไป ดังนั้นจึงควรมีงานวิจัยต่อเนื่องไป ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

บรรณานุกรม

- กำชัย ทองหล่อ. พิมพ์ครั้งที่ 2. **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ ฯ :รวมสาสน์, 2509.
- กาญจนา นาคสกุล. “ความเปลี่ยนแปลงและแนวทางการอนุรักษ์ภาษาไทยในยุคข่าวสาร”,
สารสถาบันภาษาไทย ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 (ตุลาคม-ธันวาคม 2537), หน้า 25-34, 2537.
- กฤษณ์ธวัช นพนาดีพงษ์. “**วิธีการเขียนโครงการวิจัยเพื่อของบประมาณประจำปี**” เอกสาร
ประกอบโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง การเขียนงานวิจัยและบทความทางวิชาการ
เพื่อขอรับทุนสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน รุ่นที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยา
เขตเทคนิคกรุงเทพ ฯ 15 มีนาคม 2547, 2547.
- กุลลาบ มัลลิกามาสมและวิพุธ ไกลวงศ์. **หนังสือเรียนภาษาไทย รายวิชา ท 041 การเขียน 1**.
กรุงเทพ ฯ: อักษรเจริญทัศน์, 2524.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย. รายงาน การวิจัยเรื่อง
**สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยขั้นต้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการ ปีที่ 1 : ข้อบกพร่อง
ในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**, 2523.
- เทพี จรัสจรวงเกียรติ และพนมพร นิรัญทวี. **การใช้ภาษาไทย 1**. กรุงเทพฯ ฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538.
- ประภาศรี สีหอำไพ. **วิธีสอนภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ ฯ : ครูศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. **ลักษณะเฉพาะทางภาษาไทย**. กรุงเทพฯ ฯ: รวมสาสน์, 2538.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. **หลักการเขียน**. กรุงเทพฯ ฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2511.
- พงษ์จันทร์ ปิ่นสุวรรณ. **การวิเคราะห์แบบการเขียนสะกดการันต์พยางค์ในภาษาไทย จาก
บรรดาคำในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
วิทยาลัยวิชาการศึกษา, ม.ป.ป.**
- ยุพา ส่งศิริ. **การสอนเขียน คู่มือภาษาไทย เล่ม 3**. กรุงเทพฯ ฯ: หนวยศึกษานิตศกั กรรการ
ฝึกหัดครู, 2512.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พิมพ์ครั้งที่ 6. **พจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525**. กรุงเทพฯ ฯ :
อักษรเจริญทัศน์, 2538.
- วิจิตรนั ภาณุพงศ์. **โครงสร้างภาษาไทย :ระบบไวยากรณ์**. กรุงเทพฯ ฯ :มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2522.
- สนธิ ตั้งทวี. **ความรู้และทักษะทางภาษา**. กรุงเทพฯ ฯ : โอเดียนสไตร์, 2528.

สาลินี ภูติภินันท์. การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เกมและไม่ใช้เกม. ปรินญาการศึกษามหา
บัณฑิต,มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร,2530.

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์.การเขียนเรียงความและการเขียนกลอน.สงขลา: จิงจิงการพิมพ์,2516.

สมบุญณ์ ศุภจริยาวัตร.การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดการันต์สำหรับ ระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาชั้นสูง ปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,2523.

อดุลย์ ไทรเล็กทิม. การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากและทักษะสัมพันธ์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนบ้านซ่งป่าหวาย จังหวัดราชบุรี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,2528.

อุปกิตศิลปสาร,พระยา. หลักภาษาไทย อักษรวิธี วจิวิภาค วากยสัมพันธ์ จันทรลักษณ์.
กรุงเทพ ฯ :ไทยวัฒนาพานิช,2514.

อรพรรณ ภิญญเฎภาพ. การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากและทักษะสัมพันธ์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2529.

Hanna, Paul R. and others. **Spelling:Structure and Strategies** . Boston : Houghton Mifflin,1971.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

แบบสัมภาษณ์อาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
เรื่อง “ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ”

ผู้สัมภาษณ์.....

ผู้ให้สัมภาษณ์.....

วัน เวลา สถานที่.....

ประเด็นสัมภาษณ์ มีดังนี้

1. นักศึกษาของท่านมีปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. นักศึกษามีปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยด้านใดบ้าง (มาก/น้อย มีปัญหาอะไรบ้าง)

2.1 คำ.....

.....

.....

.....

.....

2.2 ประโยค.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2.3 การจัดเนื้อหาความ.....

3. ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา มีผลกระทบต่อการเรียนวิชาของท่านหรือไม่
อย่างไร.....

4. ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา มีผลกระทบต่อการประกอบอาชีพหรือไม่
อย่างไร.....

5. ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาน่าจะมีสาเหตุมาจากอะไรบ้าง

6. ท่านคิดว่ามีแนวทางในการแก้ไขปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาได้อย่างไรบ้าง

ประวัติย่อผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทินประภา จีระพันธุ์

วุฒิ

พ.ศ.2524 ศึกษาศาสตรบัณฑิต (การสอนภาษาไทย)

จาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง

พ.ศ.2538 ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต(หลักสูตรและการสอนภาษาไทย)

จาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ตำแหน่งทางวิชาการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8

ตำแหน่งงาน

หัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทย

งานวิจัย

พ.ศ. 2543 ทำงานวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่องการ อ่านของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์กับการสอนแบบธรรมดา โดยได้รับงบประมาณ ปี 2543 จำนวน 33,000 บาท

นางสาวจิรรัตน์ เพชรรัตนโมรา

วุฒิ

พ.ศ. 2536 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์) สาขาภาษาไทย

จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

พ.ศ. 2545 อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย

จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตำแหน่งงาน

อาจารย์ระดับ 7

นางสาวอลิสรา คู่มเคียม

วุฒิ

พ.ศ. 2542 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์) สาขาภาษาไทย

จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

พ.ศ. 2546 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยทักษิณ

ตำแหน่งงาน

พนักงานของรัฐ

